

PRIBOJSZKY MÁTYÁS
VERONIKA GYERMEKEI

1997

1. fejezet

A Nimfa étterem ajtaja kivágódott és fiatal, feldúlt képű nő rohant ki, földig érő, gazdagon hímzett menyasszonyi ruhába öltözve. Egyik kezében gyöngyökkel kivarrt kezításkát, a másikban mirtuszkoszorús, csomóba összetekert fátyolt és fehér estélyi köpenyt szorongatott. Lábán ugyancsak fehér, magas sarkú cipőt viselt.

Éjfél lehetett.

A nő, akit Angélának hívtak, egy pillanatra tanácstalanul megállt, mintha azt latolgatná, merre induljon az éjszakában. Közben be nem állt a szája, könnytől maszatos arca lángolt a haragtól.

- A gazember! Hat hónapi együttlakás kevés volt neki ahhoz, hogy a szeretőit eltakarítsa és ne az esküvői vacsorán vonultassa fel őket! S nem elég, hogy meghívja a ribancait, még el is dicsekszik vele, hányukkal hentergett, hogyan tettek bolonddá a hátam mögött, miközben én hülye, hittem neki, mint a szentírásnak. Micsoda förtelem! Szerencsére az az állat elitta az eszét és mindent kibeszélt!

Az esküvői vacsora színhelyéhez a vőlegénye ragaszkodott, Angéla inkább egy elegáns, belvárosi éttermet szeretett volna. Most már értette, miért akart Béla mindenáron ezen a kieső, kültelki részen ünnepelni: úgy lehet, egy jobb helyre be se engedték volna a babáit.

Még sírt egy sort, aztán ahogy a dühe alábbhagyott, magára terítette a köpenyt és elkeseredetten legyintett.

- Legalább nem kell ilyen hitvány, mihaszna, gerinctelen kóklerral leélni az életem, százszor inkább most legyen vége, mint amikor már késő... - vigasztalta magát.

A botrány az arany nyaklánc miatt pattant ki, amit az eljegyzésük alkalmából ajándékozott a vőlegényének. A láncon jókora kereszt függött. Egy alkalommal, zuhanyozás közben, a lánc elszakadt, vagy csupán az egyik szem nyílt szét, nem tudni, a lényeg, hogy lepottyant a zuhanytálcára és az elmondás szerint Béla olyan szerencsétlenül taposott rá, hogy a kereszt függőleges szára elgörbült. Angéla azonnal el akarta vinni megjavíttatni, de a férfi csak nevetett, hogy jó az így is, legalább máskor majd jobban vigyáz és különben is, kit zavar, ha kissé ferdebb, mint az eredeti. Ha ellopnák, vagy elveszítené, könnyebb lesz felismerni.

Hogy, hogy nem, a kereszt - az aranylánccal együtt - egy napon valóban eltűnt. Béla hebegett-habogott, kérte a bocsánatot és megígérte, hogy vesz helyette újat. Aztán valahogy elfelejtődött, egyikük se emlegette, és végül ismét Angéla volt az, aki egy váratlanul jött jutalom-pénzből meglepte a férfit egy másik, sokkal értékesebb aranykereszttel és a hozzávaló láncsal.

Mit tesz Isten, Béla ezt is elveszítette! A lánynak nagyon rosszul esett, de nem szólt, nem veszekedett, csak magában morgolódott, hogy azért jobban is ügyelhetne a tőle kapott ajándékra.

S ma este mindkét darabot felfedezte a vőlegénye szeretői nyakában!

Ha nem akarja, akkor is kénytelen lett volna meglátni: ott csillogtak a mélyen kivágott blúzok nyílásában, még csak nem is igyekeztek elrejteni előle. Félreértés, tévedés kizárva, különösen az elsőnél: az elgörbült szárú kereszt összetéveszthetetlen volt. Angéla dermedten nézte és csak annyit tudott kinyögni:

- Hogy kerülnek a keresztetek ezekhez a nőkhöz?

Béla egy pillanatra zavarba jött, de ekkor már túlságosan részeg volt és a maga módján gyorsan feltalálta magát: ráivallt a lányra, hogy fogja be a száját, ne csinálja itt a cirkuszt, majd később mindent megmagyaráz, milyen joga merészei zaklatni a barátnőit és különben is, mi köze hozzá, ki viseli azt, ami az övé volt? Azonnal kérjen bocsánatot a hölgyektől! - követelte az asztalt csapkodva.

Mit tehetett ekkora megalázás után?

Lekevert egy hatalmas pofont a férfinak és otthagytott csapot-papot.

A falitükréből visszapillantva látta, hogy Nagy rémülten szorítja szájához a tenyerét, a násznép egy része értetlenül mered utána, szólni senki sem tudott a megdöbbenéstől. Azokhoz, akik távolabb ültek a főasztaltól, csak a pofon csattanása hallatszott, s azt láthatták, hogy az asztalokat, székeket félresodorva kiviharzik a teremből, ám hogy valójában mi történt, arról sejtelmük sem volt.

Szegény Nagy!... Vajon mit érezhet most? Bizonyára sír, de az is lehet, hogy titokban még örül is. Soha, egy percig sem kedvelte Bélát, ki nem állhatta nagyképu modoráért, de azért alighanem szörnyen fel van háborodva; az ő régies gondolkodásában az esküvő szent, egész életre szóló döntés, s ahonnan nem illik csak úgy ripsz-ropsz megszökni.

Semmi kedve nem volt megvárni, míg valaki utánaszalad és jobb belátásra próbálja bírni. Más se hiányzik most, mint vitatkozni, érvelni, bizonygatni az igazát, a tényeken ügyse lehetne változtatni. Akkor sem hajlandó többé szóba állni Bélával, ha térden csúszva könyörög, ha a lelkét teszi ki az aszfaltra. Mindörökre eljátszotta a becsületét.

Találomra elindult az étterem közelében sötétlő fás, bokros park felé.

Lihegve leült egy padra, hogy kiszellőztesse fejéből a haragot, s tudjon józanul gondolkozni, de újra rátört a zokogás. Nagyon nehezen sikerült erőt vennie magán. Papír zsebkendőt vett elő a táskájából és annak tükrében, a villanylámpa szórt fényénél erőteljes mozdulatokkal ledörzsölte sírástól elmaszatolt arcáról a festéket. Kiömlő könnyei cikcakkos barázdákat húzva peregetek lefelé az álláig - valahogy el kellett tüntetnie.

Ekkor a mögötte elterülő bokrosból elfojtott, kínos nyögést és mocorgást hallott.

Első rémületében arra gondolt, hogy a vőlegénye - azaz papíron immár a férje - lopakodott utána, de aztán megkönnyebbülve látta, hogy tévedett.

A sűrű bokor alatt, földre terített kartonpapírokon, sötét gombolyagba görbült test feküdt színehagyott, ócska ballonkabáttal leterítve, és az igazak álmát aludta.

Megnyugodott, látva, hogy csak egy szerencsétlen hajléktalan talált ott magának alkalmi éjszakai szállást, s nem a násznép közül bújt meg valaki leselkedni. Szaggatottan horkolt az istenadta, mellette két üres sörösüveg és egy szakadt fülű nejlonszatyor állt - úgy lehet, az összes földi vagyonkaja. Fejét teljesen beburkolta a pizsoktól bűzlő kabát. Jobb karja szabadon maradt, ujjai egy fűcsomót markoltak, mintha abba akarna kapaszkodni.

Angéla szánakozva figyelte a békésen alvó alakot.

Micsoda sorsok vannak, gondolta megrendülten. Hol van az ő drámája ehhez, szinte semmiség az ilyen szerencsétlenek magányosságához, kivetettségéhez képest, hiszen neki legalább kényelmes, szépen berendezett otthont adott a sors, biztos megélhetéssel, ragyogó fizetéssel, havonta annyit keres, mint sokan három hónap alatt sem, két diplomával rendelkezik, nyelveket beszél - nem ért véget számára a világ! Más is csalódott már, nem ő az első

és nem is az utolsó. Szerelmes volt, naiv és hiszékeny, mint egy első bálozó fruska, megérdemelte a súlyos leckét, amit kapott.

Csak ne lett volna olyan jóképű az az akasztófárávaló csibész...

Időközben úgy-ahogy lecsillapodott, s próbálta rendezni a gondolatait.

Végtére is mi történt? Semmi, ami jóvátehetetlen.

Istenem, a férfi, akit vakon szeretett, becsapta, kihasználta, bolondot csinált belőle, csalta füvel-fával, s csak a pénze érdekelte, meg a szép, tágas ház, amit ő vitt volna a házasságba, majdani örökségként. De oda többé be nem teszi a lábát! Bizonyítani tudja, hogy a nászéjszaka előtt hagyta el a férjét, vagyis a házasság ténye nem valósult meg, így a válásnak nem lesz jogi akadálya. Hogy is mondják ezt jogi nyelven? Igen... a házasság nem lett *elhálva*... valami ilyesmi. Kártérítésről, közös vagyonról szó sem lehet, hiszen nyolcvan ember füle hallatára böfögte el részegen, hogy egy szava se volt igaz, sem a megtakarított milliókról szóló regék, sem a balatoni nyaraló és még a diploma se létezik, amire annyiszor hivatkozott, magyarán a megtévesztés klasszikus esete forog fenn, nem is beszélve a jelenlévő egykori - vagy a mostani? - szeretőkről, akik nem rejtették véka alá, mi a véleményük erről a házasságról és a menyasszony eszéről.

- Kisanyám, tudod te, kihez mentél hozzá? Nézz körül, ahány csajt látsz az asztal körül, azt kivétel nélkül Béla tartotta ki a te pénzedből - vágta a képébe egy tűzvörösre festett hajú, kiélt arcú nő, szája büzlött az össze-vissza fogyasztott italoktól és a nikotintól. - Van fogalmad, milyen jókat vihogtunk, amikor Béla mesélt rólad? Bélusnak te csak egy kifogyhatatlan spórkassza vagy, cicám, aki mellett élheti a világát, te meg majd keresel rá. Egy valódi bankárnő!... ch! Nesze, igyál, picinyem, ez majd jót tesz az idegeidnek - és egy csordultig teli pezsgős poharat nyújtott feléje rikoltó kacajjal.

Angélát hányinger kerülgette, ahogy a lötytyedt bőrű, szajhás arc felrémlt előtte.

A bokor alatt alvó személy most nyögdecselve a másik oldalára fordult, a ballonkabát lecsúszott a fejéről. Horkolása felerősödött, majd elcsöndesedett, s már csak egyforma, ütemes lélegzése hallatszott. Angélát elfogta a kíváncsiság: miféle ember az, aki ilyen jóízűen tud aludni egy bokor alján?

Lábujjhegyen odasettenkedett, hogy megnézzze.

Vigyázva félrehúzta a gallyakat. A villanyfény most egyenesen rávilágított a fekvő alak arcára...

A hajléktalan - nő volt!

Első ránézésre talán, ha negyven éves lehetett, de az sem kizárt, hogy az elhanyagoltság és a nyomor öregítette az arcát. Haja koromfekete, zsíros, vonásai kemények, nyitott szája hiányos, ápolatlan fogazatról árulkodott. Álla szélén lecsurgott a nyál és időnként kínosan nyöszörgött. Lehet, hogy beteg? A kabát alól kikandikáló kézfejen éles karcolás látszott, a heg körül piroslott a gyulladás. Ujjait lágyan behajlította, csak a középső ujj állt ki előre, mintha mutatna valamit.

Megesett a szíve a szerencsétlenül és úgy döntött, nászéjszaka helyett elviszi a lakására, és felajánlja neki, hogy megfürödjön, jóllakjon, még valamennyi pénzt is ad neki, bizonyára egy-két rendesebb ruha is akad, amit ő már nem használ.

Ha neki nem sikerült, legalább más legyen boldog ideig-óráig ezen a fura éjszakán.

Böködni kezdte a nőt, erőteljesen rázogatta a vállait, de az alvó teremtésbe lehetetlenség volt életet verni. Olyan kábultan aludt, akárha letaglózták volna. Hiába szólongatta, beszélt neki, csak indulatos motyogás volt a válasz. Megütögette az arcát is, igen csekély eredménnyel: egy pillanatra kinyitotta ugyan a szemét, kábultan pislogott maga köré, láthatóan fel sem fogta, hol van, aztán félrebillent a feje és hortyogott tovább.

Angéla elmosolyodott és bolondos ötlete támadt.

Miért ne tréfálhatná meg a világot?

Még egyszer megrázta az alvót, hogy megbizonyosodjék róla, eléggé mélyen alszik-e, s hogy erre sem reagált, gyorsan munkához látott.

Leráncigálta a karikagyűrűjét, majd némi tünődés után a másikat is, a köveset, amit a karikagyűrűvel együtt kapott - igazából ő vette saját magának Béla nevében - és óvatosan az alvó nő ujjára húzta. Annak egy icipicit megrezdült a karja, de nem ébredt fel. Ezután a gyémántberakásos arany fülbevalóját kapcsolta le és tette át a nő fülére. Nem sajnálta, hiszen ez is csak a jegyességét juttatta volna eszébe.

Hangosan felnevetett: mit fog szólni az istenadta, ha reggel felébred, és meglátja ujjain a számára vagyont érő ékszereket! Nyilván először el se akarja hinni, aztán rohan a legközelebbi bizományiba és túlad rajtuk, kap egy halom pénzt, vehet magának élelmet, ruhát...

Igen, a ruha! A menyasszonyi ruha! Mi lenne, ha azt is...?

Először elhessegette magától a gondolatot. Nem, Isten őrizz, nem szabad egy ártatlan teremtést kitenni ilyen esztelen viccelődésnek. Még azt hinnék a szerencsétlenről, hogy lopta.

De hogyan hihetnék?

Ha lopta volna, nyilván nem a bokor alá feküdne benne, hogy összekoszolja, agyongyúrje, hanem igyekezne mielőbb pénzzé tenni. Úgy van! Miért is ne? Ha az ékszereket neki adja, legyen övé minden, aztán majd ő eldönti, mit kezd vele.

Nem habozott tovább.

Bátrabb lett és a nő feje alá nyúlva kezdte lefejtetni róla a gönceit. Nem volt nehéz dolga, mivel csak egy szál vékony blúz takarta a felsőtestét. A valaha szoknyának nevezett rongy, a foszladozó, szürkésfehér bugyival együtt egyetlen könnyed rántással lemállott róla: az ismeretlen csavargó nőszemély máris anyaszült meztelen volt.

Meglepődött, milyen szép, formás a nő alakja.

Ahogy ott feküdt előtte, ruha nélkül, már nem is tűnt annyira soványnak, ahogy vélte. Telt keblei le-föl hullámoztak, szabályos, gömbölyű csipőit, hosszú combjait, karcsú bokáját egy manőken is megirigyelhette volna. Most látta, alaposan tévedett, a nő nemigen lehet több húsz-huszonöt évesnél.

Angéla villámgyorsan levetkőzött.

Az alvó nőt ülő helyzetbe támasztva beöltöztette a gyűlölt hófehér menyasszonyi ruhába. Dereka alá nyúlva megemelte és szépen eligazította egészen a lábáig. Ráadta a fehér selyem harisnyanadrágot is. A mirtuszkoszorút a fejére illesztette és hajtúvel megerősítette, nehogy leessen - bár nem lett volna rá szükség, tökéletesen egyezett a fejformájuk -, a két méter hosszú fátyolt összetekerte és a feje alá gyömöszölte. A gyöngyös-aranyozott estélyi kézitáskából kivette a lakáskulcsát, az iratait, majd az összes benne lévővel együtt - rúzs, púder, papírzsebkendő, kötegni pénz, meg se számolta, mennyi, de lehetett vagy ötven-hatvanezer

forint - letette a nő mellé, magának csak három darab ötezrest tartva meg. A táska fogantyúját ügyesen ráfűzte a nő csuklójára, majd hófehér, magas sarkú cipőjét is a lábára húzta. Ez már kevésbé passzolt, de ráerőltette.

A saját holmijait begyűrte az estélyi köpenye zsebébe.

Az alvó alak most olyan volt, mint egy kiterített, halott menyasszony, vagy a megmentőjére váró mesebeli Csipkerózsika.

Az álomtól kipirult arc valósággal megszépült, ahogy a lombokon átszűrődő villanyfény rávetült. Ez újabb nagyszerű ötletet adott: előkapta a táskából a púdert és a rúzsot, s gyors, szakértő mozdulatokkal kifestette. A szemekhez nem mert nyúlni, pedig úgy lett volna igazi, de azért így sem mutatott rosszul. Felkapta a két sörösuveget és a levetett ruhakupaccal együtt a legközelebbi kukába dobta, de előtte még előkereste a nejlon szatyorból a nő személyi igazolványát és áttette az estélyi táskába.

A nagy sietségben először meg se járta az eszét, hogy mit vesz magára a nő, amíg a rajta lévő ruhát eladja. De aztán rájött a megoldásra: ha van egy csöpp esze, először az ékszereket adja el, abból vehet magának, amilyet akar. A menyasszonyi ruhát ráér később is pénzzé tenni.

Angéla egy szál kombinéban maradt és gyönyörködött a művében.

Nagyon meg volt elégedve. Arcára kópés mosoly ült ki, magára vette a az estélyi köpenyt és azonmód, mezítláb, futni kezdett a sarok felé, ahol a távolból feltűnt egy taxi szabad jelzése. Kiállt az út közepére és felemelt karral integetett.

A sofőr lassított, majd amikor látta a bőszen lobogtatott ötezrest, megállt.

A köpenyt hálóköntösnek vélte; egy szeretőjétől menekülő, rajtakapott, csapodár menyecske, vagy éppen ellenkezőleg, ő kapott pár kiadós nyaklevest mólésan hazatámolygó uracskájától, és most fut a mamához. Hétköznapi eset, gondolta vállat vonva, ezen a környéken minden második éjjel megesik, hogy ilyen utast kell felvennie. Mi köze hozzá, legyen elég pénze, a részletek nem tartoznak rá.

Nem kérdezősködött hát, nem volt szokása.

Angéla behúzódott a hátsó ülésre és megadta a lakása címét.

Az ötösből kifutja, számolt dudorászva a sofőr.

Vagy négy sarokkal arrébb járhattak, amikor újból kinyílt a Nimfa ajtaja. Merevrészeg férfi tántorgott ki az utcára és torka szakadtából beleüvöltött az éjszakába:

- Angéla! Te elfuserált, buta tyúk! Te hülye, beképzelt liba! Gyere vissza, mert szétverem azt a szépséges, kimázolt képedet! Hé! Hallod? Hol vagy, hová tűntél? És a számlával mi lesz? Csak nem képzeld, hogy én fizetem ki? Mi a jó francból?...

S mert választ nem kapott, „Dögölj meg!” kiáltással kiköpött és visszabukdácsolt az étterembe.

Eközben a bokor alatt alvó nő oldalra fordította a fejét és aludt tovább. Arcán sejtelmes mosoly derengett, mintha valami gyönyörűt álmodott volna. Fordulás közben a koszorú még jobban rászorult a fejére. Ettől, s a vakítóan fehér menyasszonyi ruhától, úgy nézett ki, mint egy földre heveredett, szabadnapos angyal.

Ismét felnyögött és a hasát tapogatta. Elalvás előtt túl sokat evett, és a két üveg sör sem tett jót neki, mert nem volt hozzászokva az italhoz.

Igaz, az evéshez sem.

Angéla másnap a munkahelyén, a bankban, bejelentette, hogy meggondolta magát, és mégis elfogadja a kétéves tanulmányi kiküldetést New Yorkba.

Nagyanyja, özvegy Edelényi Péterné, aki szülei balesetben elszenvedett halála óta, öt éves korától nevelte, próbálta lebeszélni, de a lány hajthatatlan volt. A jóságos, szelíd szavú Nagy a balul sikerült esküvői vacsoráról és a füstbe ment házasságáról is faggatta, de csak óvatosan, mert Angéla kerekperec megmondta, hogy erről nem hajlandó beszélni.

Ügyvédjét teljes körű felhatalmazással megbízta a válás lebonyolításával és egy hét múlva elutazott Amerikába.

A faképnél hagyott férjjel soha többé nem találkozott.

Néha még eszébe jutott az átöltöztetett nő: vajon mi lett vele? Hogy sült el a tréfa? Elhatározta, hogy ha visszamegy Magyarországra, megkísérli felkutatni. Ám az amerikai élet egykettőre elfeledtette vele a történeteket és élete új irányba fordult.

Honnan is sejthette volna, hogy azon a különös éjszakán sorsuk örökre összekapcsolódott.

2. fejezet

A lakótelepek zezugos utcái délelőtt a legelhagyatottabbak.

Az emberek ilyenkor dolgoznak, vagy bezárkóznak, mert félnek a besurranó tolvajoktól, akikből rengeteg csatangol a környéken, rendőr meg egy szál se, netán ügyes-bajos dolgaikat intézik.

Az éjjel-nappal nyitva tartó, tenyérszerű maszek boltocska ajtaja szélesre tárva csalogatta a véletlenül arra kószáló vevőket. Valahol egy rosszul beállított riasztó jajgatott - de az is lehet, hogy éppen a ajtó zárát feszegették -, rá kutyaugatás válaszolt. Kissé távolabb, a forgalmasabb főúton, autóbusz motorjának horkanó zaja verte fel az álmosító csöndet. Teremtett lélek sem járt az utcán, akárha végképp kihalt volna a telep, még az ablakok rolóit is lehúzták, hogy a hirtelen jött nyári meleget kirekesszék.

E pillanatban a főút felől megjelent egy csapzott, feje búbjától a talpáig koszlott, toprongyos nőalak, bal kezében elnyűtt, lyukas, szakadt fülű reklámszatyrot és egy ócska, agyonhasznált ballonkabátot cipelt, jobbában rozsdás vaspálcát lóbált hadonászva, mintha valamiféle kimustrált tamburmajort alakítana. Megállt az első kukánál, felnyitotta és a pálcával belepiszkált. Jócskán be kellett hajolnia, mert a szemeteskocsi kora reggel ürítette ki, és azóta nem sok hulladék került elő a lakásokból.

A nő cifrán szitkozódott és a következő lépcsőház kukájához sétált, ám ott sem volt több szerencséje. Még tett vagy két-három kísérletet, s mintha belátta volna a kutakodás értelmetlenségét, szatyorját a turkáló vaspálcával együtt levágta a földre egy árnyékos pad mellé, és a melegtől elcsigázva ő is lerogyott. Térdére könyökölve tenyerébe fektette az állát, és kilátástalan arccal meredt maga elé, szája mozgásán látszott, hogy magában beszél. Gyomrát kegyetlenül marta az éhség, legutóbb tegnap délelőtt talált néhány beváltható üveget, azon vett magának egy szelet kenyeret, tíz deka felvágottat a legolcsóbb fajtából. Ez volt a reggelije, ebédje és vacsorája - de hol van az már!

Halkan káromkodott, valamit motyogott az orra alatt, aztán fogta magát, behúzódott a bokor alá, s a következő pillanatban már aludt is.

Délután hat óra lehetett, amikor ismét előkerült. Először a fejét dugta ki az ágak közül, meggyőződni, nem kóborol-e véletlenül arra egy túlbuzgó rendőrrjárőr, vagy akárki, aki veszélyes lehet, de senkit nem látott. Távolabb, az autóbusz-megállóban ácsorogtak néhányan, de amúgy meglehetősen kihalt volt a környék.

Megnyugodva előmászott és ruháját le se porolva, továbbindult céltalan körútjára.

Varga Vera nem egészen két évvel ezelőtt, tizennyolc éves korában, az állami nevelőintézet végleges elhagyása előtti napon fedezte fel első ősz hajszálait és gyorsan ki is tépdeste valamennyit. Ritkán vizsgálta magát a tükörben, mert a látvány nem örvendeztette meg: kemény, akaratos állat láthatott, bizalmatlan, keserű vonásokat, sűrű, vastag szemöldökkel áthidalt vesébe látó, zöldesszürke szemeket, és sokkal inkább kinézett huszonötnek, mint tizennyolcnak.

- Pfuj, randa vagy! - nyújtotta tükörképére a nyelvét. - Nem fogsz kelleni a kutyának se!

Pedig Vera nem volt csúnya lány. Lompos ruhája eltakarta magas, karcsú termetét, ami olyan szabályos volt, hogy egy szobrász is megnyalta volna a tíz ujját ilyen modell láttán, s talán róla mintázza meg a modern Vénusz figuráját, de soha nem látta önmagát talpig érő tükörben,

így fogalma sem volt különlegesen szép alakjáról. Ha módja lett volna többet adni a külsejére, akár szépnak, de legalábbis érdekesnek, izgalmasnak is lehetett volna mondani. Ha egy-két kilót magára szed és arcához illő hajformát választ magának, egy hozzáértő kézbe kerülve valószínűleg nagy meglepetést okozhatott volna.

Csak hogy az állami gondozottak körében nem volt szokás a legújabb divat szerint cserélgetni a ruhákat, és az sem volt szempont, hogy a homlokba fésült haj előnyes-e az arcnak, vagy hátrányos. A körülmények sem tették lehetővé, hogy törődjenek a küllemükkel: az egyetlen közös mosdó, a lopkodás, az állandó civódás, veszekedés inkább elvadította őket egymástól, meghitt barátnői viszony szóba sem jöhetett.

Vera sem volt kivétel, sőt ha lehet, egy fokkal még a többiekénél is harapósabb, zárkózott volt.

Nagykorúvá válásukkor az intézetet mindannyiuknak kötelezően el kellett hagyni.

Varga Verának harmincezer forintja volt, ennyit sikerült megtakarítania az évek folyamán a zsebpénzből, de igazából nem tudta, mennyit is ér ez hatalmasnak tűnő összeg, az intézetben erre nem tanították meg őket. Abban sem volt bizonyos, hogy valóban összekuporgatott pénzecskéjét kapta-e kézhez, vagy hivatalból járt nekik, afféle útravaló végkielégítésként, merthogy erről is szó volt.

Az igazgatóság szerzett neki - amiként a többieknek is - állást, amiről már az első félórán tudta, hogy utálni fogja: egy szövőgyárban kapott munkát, ahol iszonyú volt a zaj, a por és váltott műszakba osztották. Ezt még elviselte volna, de a nevelőintézetben megszokott viszonylagos szabadság után a napi rendszeresség, a goromba művezető túlzott szigorúsága, a munkatársak nyíltan kimutatott bizalmatlansága egyáltalán nem segített a beilleszkedésben. Nem is bírta tovább két hétnél, egy éjszakás műszakban, éjfél tájt, amikor a dagadt művezető üvöltözve lehordta valami semmiségért, amiről nem is ő tehetett, hanem a géplakatos, hirtelen jött elhatározással sarkon fordult és szó nélkül meglépett. A gyárkaput gondosan elkerülte, nehogy a portás visszazavarja, ezért inkább a kerítésen mászott át.

A leányszállót természetesen azonnal el kellett hagynia.

Nem aggódott: a maradék huszonötezer forint, amit a kabátja bélésébe vart, nehogy a szobatársak ellopják, még mindig valóságos vagyonnak tűnt, de már az első próbálkozásnál kiderült, hogy az albrélet egy-másfél hónap alatt elvinné az utolsó fillérjét is - s akkor miből fog megélni?

Visszaemlékezett a szobatársaira, akik vele együtt ünnepelték a nagykorúságot.

A lányok kivétel nélkül bizakodóak voltak, hittek a jövőben, egyedül Babi, a szőke démon húzta el megvetően a száját, de őt nem vették komolyan. Évenként kétszer-háromszor megszökött, rendszerint a rendőrség hozta vissza, és szörnyű, hihetetlen dolgokat mesélt bandákról, férfiokról, akik ütötték, verték; éjszakai kalandokról regélt, amikor kézzel kézre adták, és nem volt mese, csinálnia kellett, amit mondtak, különben már jött is a pofon. Vera hátborzongva hallgatta, és az undortól felfordult a gyomra.

Most keserű szájjal ismerte be, hogy Babinak alighanem igaza volt: a polgári életben nem sok választása lesz, ha nem akar éhen döglenni. Vagy ő is kurvának áll, vagy dolgozik, vagy elmegy koldulni. Negyedik variáció nincs. De még mindig jobb, mint állami gondozottnak lenni - vigasztalta önmagát, ha nagyon elkésértette a rideg valóság.

A munkát már kipróbálta és belebukott. Maradt a legkeservesebb: az utcasarok, ám sok babér itt sem termett a számára. Az első negyedőrai ácsorgás után odajött hozzá egy miniszoknyás, feltűnően kikent-kifent idősecske nő és a derekát riszálva rátámadt:

- Kinek dolgozol, husi?

- Én... én senkinek - válaszolta értetlenül. - Csak úgy magamnak... Tudja, nincs állásom és...

- Na, kopj le, bogaram, amíg szépen mondom, mert leszede a bőrt arról a ronda, boszorkányos képedről! - Ridiküljéből elővett egy borotvakést és szétnyitva a lány szeme elé tartotta.

- Világosan beszéltem, vagy ki akarsz próbálni, milyen éles?

Mit tehetett volna? Babi elbeszéléseiből tudta, mi várna rá, ha nem engedelmeskedik. Ezek itt nem mondják kétszer!

Mivel munkát nem talált, a szövőgyárba meg nem akarta visszakönyörögni magát, a pénz úgy olvadt el, mintha sose lett volna. Választhatott: padon alszik, ahonnan a zsaruk bármikor elkergethetik, a járókelők molesztálhatják, vagy bokrokba húzódik éjszakánként és beáll a kukázók közé. Hogy télen hogy lesz, mint lesz, arról ráér töprengeni, ha eljön az ideje.

Betörésre, tolvajlásra gondolni sem akart, mert a börtöntől még az Állami Nevelőintézetnél is jobban irtózott. Hallott róla eleget.

A bokrok és a kukázás mellett döntött. A bokor alján legalább egyedül lehetett, nem kellett senkihez alkalmazkodnia.

Összegyűjtött mindenféle kartondobozokat, és egy találmányra kiszemelt sűrű spireabokor alján rakott magának fészket. Később berendezett több hasonló, titkos éjjeli szállást, sőt voltak kifejezetten kedvenc helyei, ha tehetett, s ha nem volt túlságosan fáradt, esténként odaballagott.

Különösen a Nimfa éttermet kedvelte, és ezt a kieső lakótelepet. Az itteni kukákban többnyire talált száraz kenyeret, ezt-amazt, a bejáratnál félig szívott cigarettacsikket, amiket egy zacskóba összegyűjtött és eladta más hajléktalanoknak, vagy elcserélte élelemért, néha még aprópénz is akadt.

Bemenni nemigen mert.

Egyszer, régebben, mikor még tapasztalatlan volt, megpróbálta, de a pincér szó nélkül megragadta a gallérjánál fogva és pillanatok alatt az utcán találta magát, hiába tiltakozott és akarta kitépni karját, ruháját a kezéből. A Nimfa előkelő helynek számított a környéken, a magafajta csavargókat a tájára se engedték.

Mégis szeretett idejönni, ha másért nem, az étterem közelében felfedezett sűrű, gondozatlan bokrokkal teli, elhanyagolt park miatt, ahol remekül meg lehetett bújni. Berendezte magának és kinevezte első számú éjjeli szállásának.

Most is úgy határozott, hogy itt tölti az éjszakát. Lábaik, mintha betonból öntötték volna, alig bírta lépésről-lépésre vonszolni, annyira fáradtnak érezte magát. Bizonyára az egész napi éhezés és a nyugtalan alvás merítette ki. Az emberek megvető pillantását már rég nem érezte, nem is érdekelte; olyan közönyösen járkált köztük, mintha egy másik világban élne és a járókelők kísértetek lennének, egyedül ő az eleven - vagy fordítva? Mindegy.

Este nyolc óra tájban keveredett a Nimfához.

Ezúttal hihetetlen szerencséje volt: éppen akkor lépett ki az ajtón egy emelkedett hangulatban lévő társaság, nagy zajjal énekeltek, kurjongattak. Vera megállt mellettük bámészkodni és csöndesen szidta az anyjukat. Talán meghallották, nem tudni, mindenesetre az egyik férfi odaszólt:

- Mi van, öreglány, nem megy a bolt?

- Menj a jó anyukádba...! - morogta Vera, s már hagyta volna a fenébe, amikor a férfi azt mondta:

- Hé, angyalkám, akarsz egy üveg sört? Ne! Fogd!

Vera gyanakodva visszanézett. A férfi feléje nyújtott nem is egy, de mindjárt két felbontatlan üveget, a legdrágább fajtából. Már-már nyúlt volna érte, de meggondolta magát: úgyse kapja meg, csak hülyét csinál magából. Majd bolond lenne a pasas csak úgy ingyen nekiadni.

A férfi láthatta a habozását, mert nagyot kacagott.

- Na, mi van, szépségem? Félsz, hogy elcsábítalak? Nyugi, hercegnő, ma születésnapom van, mindenki a vendégem, legyen neked is egy jó napod! Látod, ide teszem az üvegeket, nyugodtan vidd el, nem harap a bácsi, a tied. S hogy lásd, kivel van dolgod, melléje teszek egy százast is...

- Gyere már! - türelmetlenkedtek a többiek, mire a férfi ráfelelte: - Megyek már, csak megvigasztaltam ezt a gyönyörűséges habléányt. Na, Isten veled, tündérke! Aztán vigyázz, be ne rúgj! - ezzel sietett a társasága után.

Vera nem akart hinni a szemének: a pasas valóban ott hagyta a söröket és nem százast, hanem egy ezrest tett az üveg mellé. Ekkora mázli! - csapta össze a kezét örvendezve. - Biztosan hülye a pali.

Az üvegeket elrejtette a bokor alatt lévő kartonlapok alá és a kis éjjel-nappaliban vett magának egy kiló kenyeret és háromnegyed kiló lángolt kolbászt.

Körülnézett: sehol egy lélek!

Gyorsan beosont a búvóhelyére. A rágással nem bíbelődött, csak tömte befelé habzsolva az ételt, hatalmas falatokat marcangolva a kenyérből, a kolbászból. Csak nyelte, nyelte, majd megfulladt. Megforgatta szájában, aztán egy darabban leküldte. A sörösüvegek kupakját a járdaszél éles kövén feszítette le, és az egyiket félig kiitta. Kevéske kicsurrant, de hála az égnek, csak a habja, az se sok. Húzott még egy jót és mohón lakmározott tovább. Hónapok óta nem evett ennyit. Érezte, hogy megfekszi a gyomrát, de most azzal sem törődött, csak falta megszállottan a nehéz, zsíros kolbászt, a lágy, puha kenyeret.

Amikor az utolsó morzsákat és a második üveg sört is lenyelte, elégedetten, nagyokat böfögve elnyúlt a leterített kartonokon. Fájdalmasan nyögött, éktelenül tekert a hasa, hányingere volt, de bánta is ő: soha nem ette magát ennyire degeszre.

- Huh! - veregette meg a hasát boldogan. - Ez igen! Végre egyszer, életemben először, istenigazából jóllaktam! Most már akár meg is halhatok, az se érdekel.

Egy ideig még nézte a leveleken átszűrődő holdfényt, élvezte a kellemes nyáresti levegőt és azon tűnődött, hogy ma este csoda történik vele.

Ezzel a gondolattal aludt el.

Álma mély volt, a mértéktelen zabálás meg a sör elnyomta legyengült szervezetét. Akkor sem ébredt volna fel, ha ágyút sütögetnek a füle mellett.

A menyasszonyt sem érzékelte, amikor az átöltöztette.

Volt ugyan egy ködbevesző, zavaros pillanata, amikor homályosan felvillant előtte valamiféle túlvilágian szép fehérség, illatos, gyöngéden puha kezek matatását érezte, s mintha mondott is volna valamit, de tudta, hogy mindez nem lehet igaz, hogy álmodik.

Egyre jobban görcsölt a hasa, de arra sem ébredt fel.

Amikor viszont reggel magához tért, már túl volt mindenén.

A *csoda* valósággá lett, s gyökeresen átalakította az életét.

3. fejezet

Abonyi Dénes megörült, hogy egyedül utazhat a fülkében.

Világéletében gyűlölte a sokat beszélő utastársakat, a kérdezősködést, a bizalmaskodást, a hamarjában előkerülő elemőzsiás csomagokat meg egyenesen ki nem állhatta. Ennél jobban már csak az bosszantotta, ha egy vadidegen alak elkezdte traktálni az élete történetével. Jól nevelt ember lévén ilyenkor úgy tett, mintha feszült érdeklődéssel hallgatná a hosszú monológot, valójában egészen máshol jártak a gondolatai. A sok tárgyalásnak, értekezletnek köszönhetően sikerült kialakítania ezt a hasznos tulajdonságát: mást mutatni kívül, mint amit belül érez. Ebből rengeteg előnye származott, például, hogy mindenki kedves, figyelmes, udvarias modorú, kiváló társalgónak tartotta, holott a legtöbb esetben azt sem tudta, miről folyik a szó.

Most azonban végképp nem volt kedve odaadó képet vágni senki két szép szeméért.

Forrt benne az elkeseredett düh, és legszívesebben üvöltött és káromkodott volna, hogy jól kiordítsa magából a megaláztatást, a rút becsapást, amit elviselni kényszerült. Gondolatban ökölrel belevágott Füredi Kristóf vigyorgó képébe és péppé zúzta, letépte a füleit, összemorzsolta és odahajította a két testőr elé: nesztek, itt a gazdátok, fulladjatok meg tőle!

A valóságban azonban sokkal egyszerűebben játszódtott le a találkozásuk.

Abonyi Dénes megszeppent nyusziként, porig sújtva hallgatott, amikor Füredi bejelentette, hogy nem tud fizetni, egy huncut vasa sincs, nem is lesz, esetleg majd év vége táján, amennyiben az üzletmenet jobbra fordul. Ha nem tetszik, pereljen - mondta, és pimaszul beleröhögött a képébe.

- Hja, kérlek, tudhatnád, hogy a hitelezőnél ez mindig benne van a pakliban! - magyarázta fölényesen és a cigarettája füstjét Dénes arcába fújta.

Abonyi legutoljára hat hónappal ezelőtt adott rövid határidőre öt millió forint baráti kölcsönt Füredinek. Tökéletesen megbízott benne, s erre megvolt a jó oka: eddigi virágzó üzleti kapcsolatuk. Írtak egy egymás közötti látszat-szerződést, tanúként az üzlettársként bemutatott két testőr firkantott oda valamilyen olvashatatlan nevet. A törlesztésnél az érvényben lévő hivatalos banki kamat kétszeresét vették alapul. Füredi nagyvonalúan bekalkulálta a lekötés lejárt előtti felvétel miatt kieső kamatvesztését is.

A visszafizetés legvégső időpontja négy hónapja lejárt. Füredi a füle gombját sem mozgatta, hiába kereste telefonon, hagyott üzenetet, Kristóf egyszer sem hívta vissza. Abonyi levelet is írt, ajánlva adta fel, és kifejtette benne, hogy baj van, nagyon nagy baj, a pénznek egy jelentős részét kéri a húgáék, sürgősen szükségük van rá. Neki is megvannak a maga határidős kötelezettségei, s ha nem fizet, összeomlik a vállalkozása, elárverezhetik a házát, a helyzete katasztrofális.

De könyöröghetett, érvelhetett, Füredi válaszra sem méltatta. Nem maradt más hátra, mint személyesen utazni le Szegedre - de bár inkább ne tette volna!

Abonyi Dénes a gimnázium első évében ismerte meg Füredit - akkor még Francsiknak hívták, de magyarosított - és hogyhogy nem, összebarátkoztak. Talán a kettőjük természetében rejlő szöges ellentétek vonzották őket egymás felé: Dénes szolid, könnyen befolyásolható, csöndes magaviseletű fiú volt, aki arra teremtődött, hogy mások hasznára éljen, míg Kristóf nagy-

hangú, erőszakos, rámenős fickó lévén, a fél iskolát uralma alatt tartotta. Dénesnek roppantul imponált, hogy az osztály vezéralakja éppen őt választotta bizalmasának és fel sem merült benne, hogy a szerepe gyakorlatilag nem több, mint afféle szaladj ide-szaladj oda kisinas. Nem csoda, ha hamarosan rajta ragadt a gúnynév: *Famulus*. Így hívta az egész gimnázium, Kristóf is, de ő nem bánta, ellenkezőleg, kitüntetésnek vette a megszólítást.

Az egyetemen szétváltak az útjaik: Kristóf mindenáron közgazdász akart lenni, a felvételit kirázta a kisujjából, míg Dénes a jogi pályát választotta - vesztére. Túl sok volt a jelentkező és hiába ért el maximális pontszámot, származása okán hátrányba került - nagyszülei kisbirtokos múltja miatt osztályidegennek nyilvánították - és tanulmányait csak három évnyi késedelemmel kezdhette el és akkor sem a jogon, hanem ugyancsak a közgázon.

Kristóf ekkor már az egyetemi KISZ-szervezet nagy hatalmú elnöke volt, akitől a professzorok is rettegtek, és méltóságán alulinak tartotta egy gólyával barátkozni.

Dénes alázatos közeledését hűvösen, lekezelően fogadta. Ekkoriban vette fel a Füredi nevet, s amikor Dénes - régi becenevén - Francinak szólította, kis híján felpofozta a sértésért. Hajszálon múltott, hogy az egyetemről is nem rúgatta ki.

Ettől kezdve Dénes nem erőltette a kapcsolatot. Voltak mások, akikkel barátkozhatott.

Évek teltek el az újabb találkozásig, akkor is egy véletlen hozta össze őket. Dénes befektetési és tanácsadói cégének ÁFA-visszaigénylését intézte az adóhivatalnál, mivel a könyvelője betegszabadságon volt és nem akarta, hogy kifusson a határidőből. Rengetegen voltak, az épületen kívül is huszonöt méteres sor állt. Órákba tellett, amíg sikerült belülré vergődni. Amikor már nagy nehezen sorra került volna, arra figyelt fel, hogy az egyik ablakfülkénél éktelen viháncolást hall, az ügyintéző kislányok vígan kacarásznak egy pikáns viccen, mire öblös nevetés válaszol. Ismerősnek tűnt a hang, kíváncsian odapillantott és majd hanyatt esett a meglepetéstől, amikor az elveszettnek hitt barátot látta jókora pénzköteggel a kezében.

Kristóf itt is a régi magabiztosságával uralta a helyzetet, a hivatalnokok úgy pattogtak, ahogy ő vezényelt. Dénes ügyét egyetlen szavára soron kívül elintézték és legnagyobb ámulatára azonnal jóváhagyták a másfél millió forintos visszaigénylését és mosolyogva közölték, hogy a pénzt egy hét múlva átutalják a számlájára.

- Nem is tudod, mekkorát segítettél - hálálkodott Dénes a presszóban, ahová beültek egy kávéra. - Már attól tartottam, kölcsönt kell felvennem.

- Szóra sem érdemes - legyintett fölényesen Kristóf. - Csak szólj, ha gondod van! Az ember a barátjáért mindent megtesz, nem igaz? Vagy már nem emlékszel a régi szép időkre, Famulus?

- De igen... - rebegte nagyot nyelve Dénes. Hiába, ez az ember semmit sem változott. Nagymenő volt, világfi, minden ízében, porcikájában, és az is maradt. Élni tudni kell, gondolta irigykedve, és feledve az egyetemen elviselt megalázó elutasítást, udvariasan megkérdezte:

- Most mivel foglalkozol?

- Hát hogy is mondjam, öregem, nyitott vagyok mindenre! Van egy szerteágazó érdekeltségű cégem, veszek és eladok, export-import, gabona, fűtőolaj, bor, ingatlan, ami jön. Tudod, hogy van ez a mai világban. A pénz az utcán hever, csak meg kell tudni látni.

- Hát persze... Jól nézel ki.

- Nem is panaszkodhatom, pajtás, tele vagyok erővel, tervekkel, ötletekkel, a tyúkszar is arannyá válik a kezem alatt. Ha bármikor tehetek érted valamit, Famulus, csak hívj fel. Tessék, a névjegyem, tedd el, még jól jöhet. Apropos, én is kérek tőled. Nem árt, ha tudunk egymásról.

Címet, telefonszámot cseréltek és Dénes meg volt győződve arról, hogy újabb évek telnek el, míg a vak véletlen ismét egy helyre veti őket.

Nem így történt.

Füredi már két után jelentkezett és egy bomba jó üzletet ajánlott.

- Famulus, öregem, ha valamin, hát ezen csak nyerhetsz! Tizenhét vagon burgonyáról van szó. Bulgáriában felvásároljuk fillérekért, itthon eladjuk egy tételben kilónként negyvenért. Legkevesebb tízszeres haszon! Beszállhatsz egy millióig. Semmit nem kell csinálnod, mindent az én embereim intéznek, neked csak a pénzt kell bezsebelned.

Kristófnak igaza lett, az üzlet nagyon beütött, Kristóf számlájára egy hónap múlva megérkezett a közel tíz millió forint. Egész évi tiszta jövedelme alig haladta meg ezt az összeget - de mennyivel több munkával és kockázattal! Hogy Füredi sem járt rosszul, az nyilvánvaló, de ez nem rá tartozott. Nagyon fellelkesedett és nem győzött hálálkodni a jószívű barátinak.

Kristóf hamarosan újabb ajánlattal állt elő. Ezúttal takarmánybúzában és kukoricában utazott és ötszörös hasznot ígért, amit be is váltott.

Dénes ettől kezdve jobban hitt Fürediben, mint önmagában.

Aztán elkövetkezett az első bukás. Nem sokról volt szó, mindössze három millióról. Dénesnek fogalma sem volt, ki az, aki átvágta őket, ki az, aki úgy eltűnt a pénzzel, mint szürke számár a ködben. Mindezt Kristóf nem kötötte az orrára: - Jobb, ha minél kevesebbet tudsz! - mondta nevetve.

- Öregem, ez benne van a pakliban, ne is törődj vele - nyugtatta kedvenc szóhasználatával Kristóf két konyak között. - Majd legközelebb behozzuk. Csak nyugi, Famulus, ne izgulj, amíg engem látsz! Mi is bepaliztuk a piacot az élesztőnek való krumplival, és senkinek nem volt egy szava sem, jobb hát, ha mi is tartjuk a pofánkat.

Dénes meghökkent. Az ő üzleti szótárából hiányzott a „bepalizás” kifejezés, s kissé zavarta, hogy a barátja ilyen könnyedén túleszi magát a csaláson, de szólni nem szólt semmit. Igen, mi tagadás, ilyen világban élünk, próbálta nyugtatni önmagát: a piacgazdaság farkastörvénye egyformán vonatkozik mindenkire. Ma neked, holnap nekem...

Nyílt a fülke ajtaja. Borotvátlan, izzadtságszagú kalauz lépett be és morózusan kérte a jegyet. Dénes átadta, a kalauz morgott valamit az orra alatt és kiment.

Ismét visszasüllyedt a gondolataiba.

A legközelebbi üzletnél már hét milliót vesztített. Kristóf ekkor sem esett kétségbe és nem volt hajlandó elárulni az ügyfél nevét.

- Én huszonkettőt vesztettem, kérlek, és mégse tojok a gatyámba. Látod ezt az aláírást? Persze, persze, neked ez a név nem mond semmit, mert világ életedben mafla voltál. Nos, jól nézd meg, ez a név több, mint egy bankgarancia, ez a név kapásból öt milliárdot ér! Fel tudod fogni, nagyokos, mekkora buliról van szó? Ott ül az emberünk a tűz mellett - nem a közelében, jól figyelj, hanem mellette, hogy ne mondjam, ő fűjja a parazsat - és most koncesszióba kapom tőle Magyarország létező legnagyobb üzletét! Hogy pályáztatás...? Hát persze! Na és? Még ki se írják, máris pontosan tudni, ki lesz a nyerő. És most én leszek az, erre mérget vehetsz, Famulus, az életedet is ráteheted, olyan biztos. Természetesen tejelni kell, még hozzá előre, nincs mese, de ez nem megy másként, ezt még te is beláthatod a csöppnyi eszeddel.

Nem, ne faggass, most még nem mondhatok részleteket, szigorúan titok, de annyit meg-súghatok, hogy egy éven belül milliárdos lehetsz, ha vállalod a magad részét a kenőpénzből. Igen, igen, most mit nézel úgy, mint a ma született bárány? Bámulsz rám olyan értetlenül, mintha még sose hallottál volna ilyesmiről. Naná, hogy jattolunk, különben más kapja az ületet. Pályázat! Ne röhögtesse! Hol élsz te, édes fiam? Mondtam, lesz pályázat, már hogyné lenne, még hozzá akkora, hogy csak úgy füstöl, a sajtó egyébről sem fog papolni, a látszatra adni kell, a törvény előírja, de már most borítékolva van minden, a legapróbb részletig. Csak egy a baj...

- Mi a baj? - kérdezte Dénes aggódva.

- Nem vészes! Tudod, én az összes mozdítható tőkémét beforgattam egy másik, majdnem ilyen jó üzletbe, amiből természetesen neked is meg lesz a hasznod, a kenőpénz viszont azonnal kellene. Nem nagy összegről van szó, mindössze öt millióról! Te könnyebben lépsz, mi az neked, nem tart semeddig, felszabadítasz ennyit és keresel rajta annyit.

- Sajnos, most nem megy a dolog - próbált kitérni az ajánlat elől megszeppenve Dénes. - Pillanatnyilag magam is rosszul állok. A dolgozóim bérére kölcsönt kellett felvennem, mert a kintlévőségeim késnek. Ami készpénzem van, ahhoz nem nyúlhatok, mert gyakorlatilag nem az enyém, hanem a húgomé, tavasszal építkeznek, számukra van lekötve kamatra és bármelyik pillanatban kérhetnek előleget.

- Na és? - tekintgetett maga köré csodálkozva Füredi. - Mi ebben a nehézség? Hol van még a tavasz! Ahogy annak idején csináltuk, az elveszett kamatot duplán számítva hozzáírjuk a tőkéhez, annyival többet kapsz vissza, a húgod is jól jár, a pénz neki is pénz, nem beszélve arról, hogy egy hónapon belül az a rongyos öt millió már ötven lesz. Na ne szarakodj, haver, inkább azt mondd meg, mikor mehetek a pénzért. Négy hétről van szó, a húgod csak annyit fog észrevenni, hogy valamiért több a pénze, mint ami járna neki a szokásos kamat után. Tudod mit, nem is duplán, hanem háromszorosan számoljuk neki, hadd örüljön a leányzó. Minden perc drága. A konkurencia a többszörösét is boldogan letenné.

Dénes elgyöngült és beadta a derekát.

Másnap a gorillái kíséretében megjelent Füredi a banknál az előre elkészített, kézzel írott szerződéssel, rajta a két félelmetes külsejű testőr macskakaparásával.

- Pénteken felhívlak! - mondta ekkor Kristóf, aztán bevágták magukat a BMW-be és eltűntek.

Ez hat hónappal ezelőtt történt.

Azóta Füredit lehetetlenség volt előkeríteni. Időközben Kati, Dénes húga egy milliót kért a bátyjától építőanyagra, merthogy állítólag januártól annak is felmegy az ára, és most még le tudnák foglalni, viszonylag olcsón, egy barátjukon keresztül. Dénesnek választania kellett: vagy bevallja, hogy a húga pénzét másnak adta kölcsön, vagy a saját cégétől von el egy millió forintot, ami nagyon rosszul érintette, de nem tehetett mást. Fizetési haladékot kért üzletfeleitől, így átmenetileg sikerült kimásznia a csávából, csak hogy Kati újabb kéréssel állt elő, ezúttal két milliót kért, azonnalra.

Dénes kétségbeesésében Kristófot hajkurászta, közben kénytelen volt uzsorakamatra felvenni kölcsönt, hogy húgát kielégítse, de nem tudta időben visszafizetni.

Az uzsorás nem ismert kíméletet. Vagy fizet azonnal, vagy holnap küldi a behajtókat, de akkor az Isten irgalmazzon neki!

Újabb kölcsönök és újabb késedelmek - s innen már törvényszerűen következett a csőd, majd a végső felszámolás. Tovább nem titkolózhatott a testvére előtt. A lány zokogott, a férje perrel fenyegetőzött. Dénes, hogy mentse a családi békét és saját becsületét, eladta büszkeségét, a vadonatúj zuglói házát, autóját, kifizette a hűgát és az összes egyéb tartozásait. A maradékból egy tizedik emeleti, lerobbant kétszobás panelt előlegezett le Újpalotán úgy, hogy havi részletekben törleszti a vételárat. Változatlanul remélte, valahogy majd csak kihúzza, amíg a titokzatos koncessziós üzlet pörögni kezd, addig is az egyik volt alkalmazottjánál vállalt könyvelést.

- Létezhetetlen, hogy Kristóf átverje! - hajtogatta mániákusan, bár egyre nyugtalanabban.

Ilyet sose tenne vele, a legjobb barátjával! Bizonyára lassabban dőcög a szekér, mint Füredi gondolta, valaki átmenetileg keresztbe tett, és szégyell eléje állni a számár.

Csak hogy sem Füredi nem volt elérhető, s a keresztbe-tartozások miatt az a cég is tönkrement, ahol dolgozott és Dénes egyik napról a másikra az utcán találta magát, mint munkanélküli. A lakástörlesztésről szó sem lehetett, a szerződés értelmében az összes eddig beleölt pénzét elveszítette, azonnal ki kellett költöznie, ráadásul az elmaradt részletek fejében a tulajdonos minden holmiját - bútorait, ruháit, egyéb értékeit - visszatartotta.

Ott állt kisemmizve, egy szál öltönyben, és nem volt hol aludnia.

Utolsó, maradék pénzéből még leutazott Szegedre, hátha sikerül legalább a pénze egy részét visszakönyörögnie - és most üres zsebbel, lakás nélkül, minden nélkül, úgy érkezett vissza a fővárosba, hogy tudta: a hűga nyakára akkor sem menne szégyenszemre koldulni, ha éhen pusztulna...

Nem maradt más lehetőség a számára, mint az aluljáró.

4. fejezet

Varga Vera ezen a füledt, meleg reggelen különös álomból ébredezett.

Tisztán emlékezett rá, hogy kedves, jóságos angyalarc hajolt föléje, hófehér ruhában tündökölt, mosolyogva és olyan szeretettel simogatta az arcát, mint még soha senki. Megbűvölten, moccanatlanul tűrte, mert félt, hogy elriasztja, ha ráköszön, márpedig csodálatos volt érezni, ahogy szelíden babusgatja, becézgeti.

S talán mondott is valamit...

Bizonyára azt, hogy ne féljen, ezután minden jó lesz, onnan fentről majd vigyáznak rá, csak ő legyen engedelmes, hűséges, odaadó. Homályosan emlékezett szavakra, olyanokra, mint „*Soha többé nem akarom látni...*” „*Ezután minden másképp lesz!*”...

Jó lett volna tudni, kit, vagy mit értett ez alatt? Biztosan nem róla beszélt, hanem más bűnösökről, mert újból megcirógatta a haját és a fülét is babrálta.

Milyen furcsa... A fülét vajon miért? Azt nem szokás ciróztatni... Bár, ki tudhatja, lehetséges, hogy az angyalok között ez a szokás?

Az ébrenlét és az álom határán kezdtek összezavarodni benne a képek, pedig olyan jó lett volna még tovább álmodni a szépséges látomást, látni a ragyogóan csillogó szárnyakat... Vagy a szárnyakat is csak képzelet?... Ha legalább a nevét megmondta volna!

Vajon honnan jöhetett?

Buta kérdés: az angyalok az égben laknak! Hol is lakhatnának máshol?

A nevelőintézetben, amikor még kicsi volt, hallott a nagyobbaktól mesélni az égiekről, a Jézuskáról, különösen karácsony táján, de csak titokban, egymás közt suttogva, mert a nevelők haragudtak, ha a gyerekek vallásos témákról fantáziáltak. Nyolc-tíz éves lehetett, amikor félelmét leküzdve, életében először bekíváncsiskodott a katolikus templomba; szájátva csodálta a falra festett meztelen, szárnyas gyermek-angyalkákat, amint pufók arccal fújják a trombitáikat, a nagy szakállú, békésen maguk elé meredő szentek szobrait, a szelíd arcú, kisfiát karján tartó Szűz Máriát. De legjobban a felnőtt angyalok tetszettek neki. Igen, ők az Isten beosztottjai, hozzák-viszik a híreket, olyanok, mint a felvigyázók az intézetben: ha valaki rosszkodik, ők írják fel és jelentik a... Kinek jelentik? Közvetlenül a legmagasabb helyre, vagy vannak közvetítők? Kicsoda? Szűz Mária? Vagy a Jézus Krisztus? Eszébe jutott, hogy a mennyországban hemzsegnének a szentek, akik, amíg a földön éltek, csupa jót tettek a szegény emberekkel, nem vertek meg senkit, nem loptak, nem hazudtak, és segítettek az olyan árvákon, mint ő.

Vajon az angyalok is földiek voltak valamikor?

Ezt okvetlenül tisztázni kell.

Az biztos, hogy egy odavalósi égi teremtmény látogatta meg az éjjel álmában. Más nem lehetett, csakis egy igazi, hamisítatlan angyal, legfeljebb ez nem trombitált. Érdekes, eddig miért nem álmodott ilyet soha? Pedig milyen klassz lett volna.

De ki fogja ezt neki elhinni? Senki. Egyáltalán szabad erről beszélni, vagy mélységes titok?

A napsugár rátűzött az arcára, de még nem akarta a szemét kinyitni, jó volt így ábrándozva heverészni. Gyönyörű álom volt - amíg a szeme csukva van, addig nem ér véget!

Angyal látogatta meg! Egy valóságos, eleven, égi szent! S éppen őt, akinek nincs senkije a világon.

Ez nagy dolog, nagyon nagy dolog, valamiképpen ki kell érdemelnie, hátha sikerül még egyszer visszacsalogatni, és akkor elbeszélget vele, kifaggatja, hogy hívják, mi a beosztása odafenn...

- Butaság, hiszen az álom nem jöhet vissza, hiába akarja - figyelmeztette magát.

Falevél hullott a homlokára és csiklandozta. Kézfejjével le akarta söpörni és valami éles tárgy megkarcolta a bőrét. Szempillája alól odasandított - és meghűlt benne a vér!

Az ujján gyönyörű ékköves és egy cifrán vésett széles arany karikagyűrű csillogott.

Úristen! Ezek szerint még mindig álmodik?

De nem!... Hiszen hallja az autódudák túlkölését, valahol nagy csörömpöléssel ládákat pakolnak. Gyűrű az ő kezén? Lehetetlenség... Sosem volt gyűrűje! Még egyszer rápislantott: a gyűrűk változatlanul az ujján ragyogtak. Hirtelen a füléhez kapott - és ott is köves, aranyos ékszert tapintott ki. Fülbevalója is van! Honnan? Hogyan?...

- Hé, ébresztő, Hófehérke, a nászéjszakát nem a bokor alatt szokás tartani! - reccsent rá egy parancsoló, kemény hang, majd rögtön rá pukkadozó nevetést hallott.

Most már kénytelen volt felnézni. Szigorú képű rendőrőrmester állt fölötte összeráncolt homlokkal, és a gumibotjával bökdöste a vállát. Két lépéssel arrébb egy másik rendőr támaszkodott a fához, szakaszvezetői rangjelzéssel, rajtuk kívül még vagy négy-öt civil tátotta a száját kuncogva.

- Na, ébredjen már fel, kislány, micsoda dolog az, hogy egy ilyen szép menyasszony a bokorban éjszakázik, ahelyett, hogy... Igazolja magát, kérem!

Verába lassan visszatért az élet. Felült, de abban a pillanatban felsikoltott, amint meglátta magán a menyasszonyi ruhát. A fején is volt valami. Odanyúlt és fátyolos koszorút tapintott ki. A lábán elegáns, fehér, magas sarkú cipő. Minden fehér... akár az álomban, még a táska is, ami a jobb karjára volt fűzve.

Jóságos Atyaúristen, mi történt vele az éjszaka során? Elvarázsolták?

- Maga aztán alaposan elázott, kisasszony. Bántotta valaki? Hol a vőlegénye? - faggatta az őrmester. - Tápáskodjon már fel végre, a szentségít.

- A vőlegényem?... - hebegte Vera esztét vesztve. - Nekem nincs vőlegényem... Nem is volt soha.

- Na, ne tetesse magát, inkább mutassa meg a személyi igazolványát - parancsolt rá a rendőr.

- A személyim... hol van... Eltűnt a szatyor is... abban volt... Mi történt velem? Hol vagyok? Hogy került rám ez a ruha?

Az őrmester kezdte elveszíteni a türelmét. Odaintette a társát és együttes erővel feltámogatták a se eleven-se holt leányt. A civilek kíváncsian közelebb somfordáltak. Mások is megálltak, már egész kis csoport alakult ki körülöttük.

- Elég a cirkusból! - keménykedett a szakaszvezető. - Mondja meg, kicsoda maga, hogy hívják, hol lakik és hogy került ide a bokorba. Megtámadták?

- Engem...?

- Ne kérdezzen, hanem válaszoljon! Csak adja itt nekünk az értetlent!

- Nem támadott meg senki, kérem, miért támadott volna meg, nem ártok én a légynek sem. Azt álmodtam... vagy nem is álom volt? - Vera egész testében remegve nekitámaszkodott a padnak, mert félt, hogy menten összecsuklik, vagy megőrül. - Egy angyal beszélt hozzám. Talán a ruhát is tőle kaptam. - Nagyra meresztett szemekkel forgatta ujjain a gyűrűket. - És ezeket is ő ajándékozta nekem.

- Lehet, hogy nem normális a csaj? - kotyogott közbe az egyik civil. - Nekem már akkor gyanús volt, amikor megláttam, hogy ott fekszik és úgy vigyorog, mint a holdvilág.

- Igen, nekem is az a gyanúm, hogy egy kerékkel több van, vagy kevesebb... - mondta az őrmester és a halántékára mutatott. - Valami nem stimmel szegénynél. Mit tegyünk? - kérdezte a társát.

- Én tudjam? Te vagy a főnök! - vont a vállát a szakaszvezető. - Ilyet még nem pipáltam. Mindenesetre, szerintem jelentenünk kellene. Beszólok az őrsre, aztán majd ők eldöntik...

- Az angyalok is jelentenek - suttogta Vera révülten, és imára kulcsolt kezekkel letérdepelt a betonjárdára - Kedves jó angyal, ha itt vagy még valahol a közelben és hallod, amit mondok, kérlek szépen, magyarázd el a zsaruknak, hogy nem csináltam semmi rosszat, én ártatlan vagyok...

- Álljon már fel, az istenit magának! - gurultak dühbe a rendőrök és karjánál fogva durván talpra ráncigálták a lányt. - Nem hallja? Elég volt a bohóckodásból! Nem a Vatikánban van!

- Hagyjanak békén - lökte el őket Vera. - Nem látják, hogy az angyallal beszélek?

- Miféle angyallal?

- Hát... vele!... - mutatott a semmibe Vera és kifestett arcán üdvözült mosoly terült szét. - Maguk nem láthatják őt, igaz, én sem, de érzem, tudom, hogy itt van. Azt ígérte, vigyáz rám, ha jó leszek. Nem akarok rossz lenni! - sírta el magát hirtelen. - Engedjenek jónak lennem, mert az angyal megharagszik és soha többé nem jön vissza! Kérem, nagyon kérem, segítsenek!

- Jó, jó, segítünk, azért vagyunk itt, de akkor maga is igyekezzen együttműködni velünk - lett egyre tanácstalanabb az őrmester. - Mondja meg, mi a neve és hol van a lakása.

- Nincs lakásom - válaszolta Vera és újból térdre vetette magát. - Köszönöm a szép holmikat, angyal! Most mit akarsz, mit tegyek? Ebben a gyönyörű ruhában mégse csavaroghatok az utcán!

- Idehallgasson, ajánlom az angyalkájának, amíg barátságos vagyok, hogy... na mindegy! Így nem megyünk semmire - legyintett az őrmester. - Benézek a Nimfába, hátha tudnak mondani valamit. Addig gyóntasd tovább ezt a szentet - utasította a szakaszvezetőt. - Maguk táguljanak, emberek, nincs itt semmi bámulnivaló - rivallt a civilekre, akiknek száma időközben a többszörösére nőtt. - Nem hallották, mit mondtam? Meddig könyörögjek? - aztán, hogy látta, a kutya se törődik vele, gyorsan megfordult és elsietett a Nimfa irányába, magára hagyva a begyulladt szakaszvezetőt.

- Miért, mi a kifogásuk az ellen, hogy itt vagyunk? - nyelvelt egy fiatalasszony. - Nem randalírozunk, nem okozunk fennakadást a közlekedésben. Jobban tennék, ha hívnának egy mentőt. Nem látják, hogy ez a szerencsétlen nő nincs magánál? Szegényke csak imádkozik, lehet, hogy begolyózott, mert elhagyta a vőlegénye. Hallottam már ilyet. Mondja, aranyoskám - guggolt le Verához -, emlékszik, hol van vőlegénye? Vagy már meg is esküdtek? Miért hagyta ott a násznépet?

- Eljött értem az én angyalom, megjelölt a gyűrűjével és a ruhájával - szajkózta Vera rendületlenül, egymásba kulcsolt kezekkel, szemeit az égre emelve. - A Szűz Mária értem küldött. Ismerem, láttam a szobrát a templomban, olyan gyönyörű volt. Köszönöm neked, Szűz Mária! Tegnap este, amikor behúzódtam a bokor alá, még piszkos gönceim voltak, de reggelre felöltöztetted aranyba, selyembe, mirtuszkoszorúba. Menjenek a jó bűdös francba, hagyjanak engem békén! - tört ki hirtelen. - Én a Szűz Mária kiválasztottja vagyok! Üzent az angyalon keresztül!

- Istenem, ez meghibbant... - mondta sajnálkozva egy kövér asszonyság.

A rendőrőrmester visszatért egy nyakkendőös úriemberrel, aki már messziről kiáltotta:

- Óh, hiszen ez a kukás Vera. Akármilyen legyek, ha nem ő az!

- Viccel? - hökkent meg az őrmester.

- Dehogyan viccelek. Mondom, hogy ő az. Nem szokott lenni vele semmi baj, még soha nem láttam berúgva. Régebben bejött kéregetni, de megértheti, őrmester úr, hogy a vendégeink érdekében, ugyebár, mégse engedhetjük, hogy rontsa a levegőt... már elnézést kérek... Szóval el nem tudom képzelni, honnan vette ezt a ruhát, ami, akárhogy is nézem, lehet vagy százötvenezer forint értékű, nem beszélve a csipke fátyolról, ami magában véve is egy kisebb vagyon. Én értek hozzá, elhiheti, elég sokat látok. Óh, most látom, hogy a gyűrű és a gyémántos fülbevaló is... Megfoghatatlan! Ha nem látnám, nem hinném.

- Volt maguknál tegnap esküvő? - kérdezte az őrmester.

- Nem tudom, meg kellene kérdezni az éjszakai szolgálattól. Várjunk csak, most jut eszembe, hogy... Igen! Volt, és... hoppá! - csapott a homlokára a Nimfás. - De mennyire, hogy volt! Méghozzá igen-igen furcsán ért véget. A főpincér mesélte, hogy a menyasszony úgy éjfél tájban felugrott, lekevert egy hatalmas fülest a vőlegénynek, illetve az új férjnek és hipp-hopp, elrohant. A férfi utánament, de addigra a kis hölgy eltűnt. Egyébként a teremfoglalást velem intézték...

- Biztos, hogy nem ez a nő volt az?

- Ne nevetessen, biztos úr! Az, akiről én beszélek, gyönyörű, előkelő, művelt úri hölgy, magas, kisportolt és nem ilyen kókadt képű, roggyant kripli, mint a mi jó öreg Verácskánk. Viszont ez a ruha csodálatos, s mintha ráöntötték volna. Nézze meg, a dekoltáznál és a csuklónál a drága csipke ugyanabból az anyagból van, mint a fátyol. Megfoghatatlan! - ismételte. - Tudják már, mi történt?

- Tudja a fene - mérgelődött az őrmester és csúnyán elkáromkodta magát. - Csak térdepel itt meg imádkozik, állandóan azt hajtogatja, hogy az éjjel meglátogatta egy angyal. Igazolványa persze nincs. Be kell kísérnünk, nem tehetünk mást. Ez a kötelességünk.

Ekkor előrenyomakodott egy roppantul elegáns, méltóságteljes megjelenésű idős úr, botját tisztelettel parancsolóan maga elé tartotta. Hullámos, őszülő haja a homlokába lógott, kalapját a bal kezében fogta. Odalépett az őrmester elé és végigmérte.

- Ön szerint, biztos úr, Magyarországon törvénybe ütköző cselekedet Szűz Mária, a magyarok Nagyasszonya és Jézus Krisztus létezésében hinni?

A rendőr meghökkent és hátrébb lépett.

- Kérem, én ilyet nem mondtam...

Az idős úr kérlelhetetlenül folytatta:

- Kapott-e ön olyan egyértelmű, írásos parancsot a feletteseitől, amely megtiltja egy magyar állampolgárnak, hogy ott és akkor imádkozzon, ahol és amikor akarja? Büntetendő cselekmény-e az ima?

- Ne forgassa ki a szavaimat...

- Egy pillanat, még nem fejeztem be! Szabadna tudnom, hogy amennyiben a válasza mindkét kérdésre nemleges, milyen indokok alapján akarják ezt a jámbor teremtetést előállítani? Mint törvényt ismerő és gyakorló ember, tiltakozom a rendőri túlkapás ellen, ez a személyiségi jog legdurvább sárba tiprása, amit szemtanúkkal tudok bizonyítani. Demokratikus jogállamban élünk, őrmester úr, ez egy szabad ország, igen tisztelt rendőr urak! Addig, amíg valaki csöndben imádkozik, amíg cselekedetével senkinek sem árt, a túlvilágba vetett hit a BTK idevonatkozó pontjai értelmében nem tekinthető sem közbotrány okozásnak, sem szabálysértésnek. Kérem szépen, a Magyar Köztársaság alkotmánya minden állampolgárának szabad vallásgyakorlást garantál helytől és időtől függetlenül, amelyet hatósági önkény nem akadályozhat! Én készséggel elhiszem, hogy a hölgynek látomása volt, mert nincs okom kételkedni. Nem ő volna az első, akit ez az égi kitüntetés ér, és minden bizonnyal nem is az utolsó! Vagy nem hallották a Fatimai Szűz hírét? És Mama Rosáét? S a Lourdes-i csodatételeket? Hát persze, hogy nem! Nagyon szomorú, hölgyeim és uraim, hogy idejutottunk! És a magyarországi Mária-jelenések? Pócspetri! Máriaremete! A könnyező Szűz szobra! Igenis, én hiszek ennek az ártatlan hajadonnak és boldogan végighallgatom, ha hajlandó megosztani velünk élményét. Beszéljen bátran, gyermekem! Remélem, őrmester úr, nincs ellene kifogása?

Az erélyes fellépés hatására a két rendőr zavarba jött, összenézett, aztán az őrmester rándított egyet a vállán.

- Felőlem!... Akár meg is csókolhatják a lábát. Gyere! Legalább nem kell jegyzőkönyvvel vacakolnunk - intett a társának, aki örült, hogy megszabadul a kínos helyzetből és a Nimfással együtt megkönnyebbülve poroszkált a feljebbvalója után. Hamarosan el is tűntek a sarkon.

- Na, beszéljen, kedves - kérlelte az idős úr Verát. - Mit látott, mit érzett? Csöndet kérek! Hallgassuk a hölgyet!

Vera ide-oda ingatta a fejét és fogalma sem volt, mit mondjon. A két üveg sörről jobbnak látta nem szólni, még azt hinnék, hogy berúgott, pedig csak a gyomra fájdukt meg a rengeteg kolbásztól.

- Nem tudom... - kezdte, bizonytalanul motyogva. - Az igaz, hogy kukázni szoktam, és hol itt húzódok meg éjszakára, hol amott, mert nincs se lakásom, se munkahelyem. Nem tehetek róla... Tegnap este... már késő volt... befeküdtem ide, láthatják a vackomat, sokszor alszom itt a Nimfa mellett, mert azért nem rossz emberek azok, löknek ezt-amazt... Csak arra emlékszem, hogy álmomban megjelent egy csodálatos, hófehér angyal, megsimogatta az arcomat és azt mondta.... - itt elhallgatott, mert nem tudta, miként folytassa. Aztán nekibátorodott: - Szóval azt mondta, hogy őt odafentről küldték, a Szűzanya parancsolta neki, hogy engem, a legnyomorultabbat válasszon ki az üzenetre. És azt is mondta, hogy felöltöztet és gondomat viseli, ha továbbadom a Szűzanya üzenetét... legalábbis azt hiszem...

- És mit üzent nekünk a Szűzanya? Kérem, mondja el - hajolt föléje az öregúr izgatottan. Az emberek közelebb nyomultak, a tömeg nőttön-nőtt, már lehettek vagy százan.

- Azt üzenté, hogy... - Vera a nagyobb szavahihetőség kedvéért ismét letérdelt, kezeit imára kulcsolta. - Azt üzenté, hogy az emberek rosszak, gonoszak, és ezt nem tűri tovább, nagyon szomorú és meg kell javulniuk, mert különben elkárhoznak...

- Ezt a szöveget már ismerjük - mondta egy epés hang, de a többiek lepisszegték.

- ... És még azt is mondta, hogy... hogy hamarosan újból megjelenik, legyek készenlétben, és addig is hirdessem a világnak, hogy a Szűzanya a mi pártunkon van, a szegényekén, szeret bennünket, és nem engedi, hogy az emberek tovább éhezzenek, bántsák egymást, mert megbünteti a rosszakat és megjutalmazza a jókat. Megígérte, hogy majd beszél a fiával, a Jézus Krisztussal az érdekünkben. Igen, körülbelül ezeket mondta.

- Csoda történt! - sírt fel egy asszony, két-három éves kislánnyal a karján. - Nézd meg, kicsim, ez egy szent asszony! Tudod, olyan akihez lefekvéskor imádkozni szoktunk.

- Akkor a néni is anygalka? - gügyögte tapsikolva a csöppség - Gyönyörű a ruhája!

- Igen kicsikém, a szép néni egy szent, egy valóságos, földre szállt angyal - jelentette ki ünnepélyesen az idős úr, az, aki olyan ékesszólóan vette védelmébe Verát. - Ő szemeltetett ki arra, hogy felnyissa szemünket a bűn látására és felrázza tespedt lelkiismeretünket, hogy könnyörögjünk bűnbocsánatért.

A csoportosulás legnagyobb döbbenetére az elegáns öregúr, nem törődve azzal, hogy nadrágja poros lesz, letérdelt Vera elé. Példáját először csak egy-két korosabb nő követte, aztán szép lassan, csöndesen, a látványtól megbabonázva, mindenki térde ereszkedett.

- Imádkozzunk, testvéreim - mondta lágyan az öregúr és rázendített: - Köszönjük néked, Égi Anyánk, hogy ebben a zaklatott, szenvedésekkel terhelt, szomorú világban, e keservekkel teli siralomvölgyben kegyesen reánk tekintettél és elküldted hozzánk a te legszerényebb szolgálóleányodat, hogy megvilágosítsa gyarló elménket. Légy megbocsátó irántunk, Szűzanyánk, ne hagyd, hogy tovább éljünk elvakult hitetlenségben, vad ridegséggel a szívünkben. Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben... - és az emberek vele mormolták az imát.

Egyedül Vera nem imádkozott. Nem ismerte a szöveget.

Nézte hüledezve a körülötte térdeplő, zsoltosmázó embereket és azon tűnődött, hogy lesz ezután?

Lehet, hogy tényleg anygallal találkozott az éjszaka?

Csak az zavarta, hogy a menyasszonyi ruha derékban szorított és a cipő is lehetett volna fél számmal nagyobb.

5. fejezet

Vera egész álló nap ott maradt a bokor melletti padon és kényszeredetten tűrte, hogy a járókelők megbámulják, a ruháját és a gyűrűit tapogassák. Időközben futótűzként terjedt a híre a lakótelepen, hogy van itt egy bolond - vagy szent? - nő, akinek állítólag az éjjel megjelent a Szűz Mária, ott lebegett magasan a bokrok felett, egy angyal segítségével felöltöztette tetőtől talpig csipkés menyasszonyi ruhába és már saját külön papja is van, csak úgy dől belőle az imádság, az a sok bolond meg hallgatja, a kezét csókolgatják a nők, hajbókolnak, csúsznak-másznak előtte a porban és hordják neki az élelmet.

Vera délutánra már nem érezte a hátát, meg a derekát, a szűk cipőben elzsibbadt a lába, hullafáradt volt, és legszívesebben elmenekült volna, csak hogy a tömeg egyre nőtt, újabb és újabb érdeklődők jöttek, először pusztán kíváncsiságból - jó hecc, gondolták, kár volna kihagyni -, aztán ők is ott találták magukat a térdeplő hívők sorában. Állandóan lehettek vagy száz-százötvenen, kénytelenek voltak behúzódní a füves részre, hogy ne akadályozzák a forgalmat.

Az öregúr - mint kiderült, Feri bácsinak hívják, leszázalékolt rokkant nyugdíjasnak mondta magát, bár egyáltalán nem látszott rokkantnak, nagyon is jó erőben volt - állhatatosan kitartott Vera mellett.

Egy tapodtat sem mozdult mellőle, sőt helyette prédikált, idézte Vera szavait, de sokkal fennköltebben, közérthetőbben és részletesebben, kiegészítve eddig még nem hallott fordulatokkal. Az ő előadásában az angyal egyre határozottabb formát kapott: hatalmas, kiterjesztett szárnyai voltak, szemei gyémántként tündököltek és pallost tartott a kezében, hangja, miként az érckürt, messzire zengett.

- A menyasszonyi ruha szent jelkép - mondta -, kézzel fogható bizonyága annak, hogy Jézus minden megtérő bűnöst magához fogad, valamennyien gyermekei vagyunk, csak ki kell érdemelni!

Hatásos és gyakorlott szónok volt, acélos baritonja a sarokig elhallatszott. Időnként, mintegy mellékesen, felszólította a gyülekezőket, hogy néhány forinttal segítség a látnokot az igehirdetésben. Kalapját szolid mosollyal maga elé tartva körbejárt, minden beledobott pénzt megköszönt és átadta Verának, aki félszeg bólintással nyugtázta az adományokat.

Már reggel óta nagyon kellett volna vécére mennie, meg éhes is volt. Mit volt mit tenni, megkérte az önfeláldozó, jóságos Feri bácsit, tartsa egyedül a frontot néhány percre. Beszaladt a Nimfába, ahonnan ezúttal nem zavarták ki, mint korábban, ellenkezőleg, a főnök, Berkes Oszkár - az, aki a rendőrökkel beszélt -, leültette egy asztalhoz és saját kezűleg szolgálta ki, mint a cég díszvendégét. Felajánlotta, hogy akár minden nap, reggel, délben, este ingyen ehet, nem kell fizetnie, egyetlen kikötés, hogy mindig ugyanezt a menyasszonyi ruhát köteles viselni.

Vera örült, bár a hosszú, bokáig érő ruha veszettül zavarta, majd megfőtt benne - amúgy is meleg volt, hát még a duplán bélelt, vastag selyem alatt - és a magas sarkú cipőben is csak botladozva tudott lépkedni, járás közben meg-megbicsaklott a bokája, hólyagosra törte a lábát, de belátta: nincs mese, valamit, valamiért. Mielőtt eljött volna a padtól, szeme sarkából megsaccolta, hogy Feri bácsi már legalább nyolc-tízezer forintot összekéregesített.

Jóságos ég, mikor volt utoljára ennyi pénze! A végén persze osztzkodni fognak, de akkor is...!

Estefelé már képtelen volt tartani magát. Lerogyott a fűre és dacára a rajongók zivajának, elszunnyadt. Feri bácsi ajkára tett ujjal intett csöndet: *Látomása van!* - suttogta sejtelmes arccal és a nép bűvöletbe esve hallgatott, lélegzetet is alig mertek venni.

Vera vagy jó félórát aludt. Amikor felébredt, hirtelenében azt sem tudta, hol van, de szerencséjére Feri bácsi résen volt és a fülébe súgta:

- Mondja el, kedvesem, milyen álmot látott! Találjon ki valamit, akármit, csak beszéljen! Rajta!

Vera úgy tett, mintha nem hallotta volna a kérést. Behunyt szemmel feküdt tovább és erősen törte a fejét, mi a jó nyavalyát mondjon. Ha hallgat, ha nem számol be nekik valami újabb csodáról, biztos, hogy agyonverik, s ami a legrosszabb, visszakövetelik a pénzüket, márpedig abból nem esznek, határozta el szilárdan, inkább jöjjön a csoda.

Azonmód, fekve, dűnnyögni kezdett, de úgy, hogy a közelében lévők azért megértsék. Feri bácsi egészen közel hajolt, nehogy egyetlen szót is elveszítsen.

- Kérdezzétek meg magatoktól, követtetek-e el bűnt a nap folyamán, vagy akár tegnap vagy tegnapelőtt. Bánjátok-e a bűneiteket? - ezt kérdezi töle a Szűzanya.

- Hallottátok? - állt fel diadalmasan Feri bácsi. - Mária, a magyarok Nagyasszonya ismét megjelent Veronikának! Halleluja! Boruljunk le, testvéreim, és magasztaljuk hangos szóval az Úr nevét!

Vera nagyon szégyellte magát.

Nem tudta, megkeresztelték-e annak idején, s ha igen, milyen hitre, de azt megértette, hogy gyalázatos dolgot cselekszik. Ezek a jó emberek azt is elhinnék, hogy magát a mennyei trónust látta, rajta a kaporszakállú Atyaúristennel. Ez aljasság, lázadozott a lelkiismerete. Látta, hogy egy töpörödött nénike gyűrött ötezzrest dob a kalapba. Vissza akarta adni neki, de Feri bácsi erőlyesen megfogta a csuklóját, és mozdulatlan szájjal, a foga közt sziszegte:

- Megőrült, kedvesem? Hagyja a pénzt, ahol van. Mára befejeztük a térítést. Elég volt!

Vera nagyot nézett. Ez a beszéd sehogy sem illett az öregúr ájtatos viselkedéséhez. Hogy is van ez? Lehet, hogy nem ő az egyetlen, aki szerepet játszik?

- Térjete haza - emelte fel áldóan karjait Feri bácsi. - A mi drága prófétánknak pihennie kell, hogy erőt gyűjtsön a Szent Szűz szolgálatára. Most elmegyünk, de holnap reggel nyolckor ugyanitt találkozunk. Addig is vigyétek szét az örömhírt, hogy Mária Anyánk leereszkedett hozzánk, és Veronika nővérünkön keresztül kiterjesztette áldását a benne hívőkre. Mondjátok el mindenkinek, keressétek fel barátaitokat és ellenségeiteket otthonaikban és hívjátok őket Mária szolgálóleányához, Veronikához, aki - ne felejtsetek el! - holnap ismét vár benneteket a megszentelt helyen, pontban nyolc órakor. Az Úr kegyelme legyen velünk és a mi szeretteinkkel! Ámen!

A nép szófogadón oszladozott, de várták, hogy Vera is elbúcsúzzon tőlük, ami nem is maradt el.

- Térjete haza békességben - utánozta Feri bácsit. - A mai látomásnak vége.

Ez hatott. Csoportokba verődve tárgyalták a rendkívüli eseményt és hazaindultak. Voltak, akik még ekkor is összekulcsolt kezekkel, arcukra fagyott mosollyal mormolták az Üdvözlégyet és a Miatyánkot.

- Jöjjön, kedvesem, induljunk - mondta az öregúr Verának és belekarolt.

- Hová megyünk? - kérdezte gyanakodva a lány. - Nekem tényleg nincs lakásom.

- Tudom, kedveském, semmi baj. Majd meglátja. Ne féljen, bízzon bennem. Mától mindene meg lesz, ha rám hallgat.

Az emberek tisztelettel nyitottak utat számukra. Lehajtott fejjel úgy vonultak el közöttük, mintha egyenesen Jeruzsálembe tartanának. Egy sem akadt a tömegben, aki ne vetett volna keresztet.

A Nimfa irányába mentek, ott befordultak a mellékutcába, ahol Vera meglepetésére beültek egy csillogó, kényelmes autóba. Nem mert megszólalni, de szerencsére Feri bácsi sem volt beszédes kedvében, láthatóan őt is kimerítette a hosszú, fárasztó nap, a nagy meleg, az egész napi prédikálás. Halkan füttyörészve, összehúzott szemekkel, gyorsan, de rendkívül biztos kezekkel vezetett, mint a gyík cikázott egyik sávból a másikba.

Vagy félórát autóztak, amikor csodálatos fasorral szegélyezett, meglehetősen kihalt utcában megálltak egy emeletes, repkénnyel befuttatott, tornyos villa előtt. A kapu távirányítással nyílt-zárult. Megállás nélkül gördültek be a garázsba.

- Megérkeztünk - mondta Feri bácsi és kászálódni kezdett. - Szálljon ki maga is, gyermekem. Itthon vagyunk.

Vera nem mozdult.

- Hogy érti azt, hogy itthon? Ez a maga háza?

- Az enyém. És azt szeretném, ha ezután maga is otthonának tekintené, feltéve, hogy szót tudunk érteni. Ahogy elnézem, kedvesem, maga nem buta lány, csak nem eléggé pallérozott, de ezen könnyen segíthetünk. Figyeltem, s úgy tapasztaltam, ügyesen feltalálja magát, és ez bizonyos helyzetekben nagyobb erény, mint a lexikális műveltség. Na, jöjjön, semmi kedvem a garázsban társalogni. Odafenn kellemesebb, elhiheti.

Vera kiszállt és követte a férfit egy alacsony ajtócskán át. Keskeny, meredek lépcsőn mentek fel, elől Feri bácsi haladt, mögötte a lánynak vacogott a foga az idegességtől. Mi lesz ebből, mibe keveredtem már megint! - gondolta némi büntudattal.

Hatalmas szobába nyitottak be. A pazar berendezés láttán Verának földbe gyökerezett a lába. Körben plafonig érő polcok sorakoztak, roskadozva a könyvektől, szemközt válogatott terméskövekkel kirakott kandalló, vörös márványból csiszolt párkányán régi bronz és ón vázák, apró szobrok álltak glédában, a falra szerelve két, keresztbe fektetett lovassági kard csillogott, félig kihúzva a hüvelyből. Az egésznek rendkívül ünnepélyes, magával ragadó hangulata volt.

Vera lecövekelt az ajtóban és nem mert beljebb lépni.

- Jöjjön, jöjjön, senki nem fogja bántani - biztatta türelmetlenül Feri bácsi. - Mindjárt kapunk vacsorát. Ha szabad javasolnom, előtte fürödjön meg, mert őszintén szólva érezni, hogy mostanában nem volt módja tisztálkodásra. Én is lezuhanyozom. - Megnyomott egy gombot. - Mindjárt ideérkezik egy kedves, meleg szívű hölgy, aki megmutatja a szobáját, ahol majd lakni fog. Mellette van a fürdőszobája. Kap tiszta fehérneműt is. Mindenről gondoskodtunk - tette hozzá atyáskodó mosollyal és egy mobiltelefont vett elő a zsebéből.

Vera ebből a mozdulatból megértette, hogy az aranyos Feri bácsi suttyomban ide-oda telefonálgatott. Ügyesen csinálhatta, mert sem ő, sem más nem figyelt fel rá. De minek ez a nagy titkolózás? Sok ideje nem maradt a tűnődésre, mert nyílt az ajtó és hetven év körüli, szemüveges, hihetetlenül sovány nő lépett a szobába. Haját olyan magas kontyba tűzte, hogy

félő volt, bármelyik pillanatban leeshet a fejről. Jéghideg arccal megállt az ajtóban és ajkát biggyesztve, viszolyogva meredt a vendégre.

- Ismerkedjenek meg - kedélyeskedett Feri bácsi. - Ez a szépséges ifjú hajadon a mi szeretetre méltó lelki követünk a mennyország és a halandó földi lét között, közvetlen kapcsolatban áll az angyalok seregével, a neve... Apropó, mi is a teljes neve, kedvesem?

- Varga... Varga Vera.

- Vera, Vera, Varga Vera... nem, nem, Isten őrizz, erről szó sem lehet, túlságosan semmitmondó, hétköznapi név, felejtse el. Maga, drágám, mátol fogva véglegesen Veronika lesz. És *csakis* Veronika! - vezetéknév nélkül. Tudja, ennek olyan biblikus hangzása van, elég, ha a csak a kendőre utalok, bár feltételezem, sejtelve sincs, miféle kendőről beszélek. Nem baj, majd megtanulja. Nos, kedves Veronika, hadd mutassam be a hölgyet, ő a házvezetőnőm, Amália, mellesleg az én finom modorú nővérem, akinek szerető gondviselését fogja élvezni. Tudja, rajong a maga féle elhagyatott leányzókért. Kérlek, Amália, a megbeszéltek értelmében légy segítségére vendégünknek a tisztálkodásban. Elmehettek!

A *meleg szívű* Amália rideg arcáról nem sok érzelmet nem lehetett leolvasni. Nem úgy festett, mint aki él-hal az elhagyott, utcán kóborló lányokért. Kimérten bólított, csontos ujját fel-emelve szó nélkül megfordult és csak a válla fölött szólt a minden ízében remegő Verára.

- Kövessen! - parancsolta és sokkal inkább látszott börtönőrnek, mint a jószág megtestesítőjének.

Vera nem mert ellenkezni.

Az asszonyság századelejei ízléssel berendezett hálósobába terelte, ahol a széles ágyon már ki volt terítve a vadonatúj fehérenmű és egy sötétbordó pongyola. A szobából tágas fürdőszoba nyílt. A kád akkora volt, amilyent Vera elképzelni sem tudott volna, két ember is kényelmesen ellubickolhatott benne. Már csobogott a meleg víz, kellemes virágillatot árasztva.

- Vetközzön!

- Tessék elfordulni... - Verának semmi kedve nem volt egy vadidegen nő előtt meztelenkedni.

- Ne idétlenkedjen! - rivallt rá Amália asszony. - Nem az ifjonti bájaira vagyok kíváncsi, hanem hogy nincs-e valami sérülése, esetleg fertőző nyavalyája, fekélye. Mit képzelsz, hol van?

- Miért, hol vagyok? - kérdezett vissza Vera. - Tényleg nem tudom...

- A bátyám házában, elégedjen meg ennyivel! Na, ide azzal a nevetséges jelmezzel! Amíg maga pancsikol, megpróbálom rendbe hozni a ruháját, mert csupa fű meg kosz. Remélem, nem tetves. Használjon sok szappant és a fürdőhabbal sem kell spórolnia. A haját is mossa meg, mert rossz magára nézni. A törülközőket ott találja a fogason. Ez pedig a fürdőköpenye, fogja.

Félóra múlva kicserélt, tisztára sikált, illatozó *Veronika* ült le a vacsorához, amit Amália tálalt fel olyan szertartásos aprólékossággal, ami egy angol komornyiknak is becsületére vált volna. Hidegtál volt, gusztusosan elrendezve; hússaláta, téli szalámi, száraz sonkaszeletek, sajtok, mindenféle mártások, főtt tojás négy felé vágva, rengeteg zöldfőle, s persze gyümölcs: óriási, hamvas barackok, fénylő almák pompáztak, Verának összefutott a nyál a szájában és nem győzte kapkodni a fejét. Feri bácsi a hosszú asztal túlsó végén ült, szinte rá se lehetett ismerni. Most bársony háziköntöst viselt, hozzá halványkék selyeminget, nyakába franciásan kötött piros selyemsálat. Rövid pipából pőfékelt, ragyogott az arca és nagyon jó kedvű volt.

- Remekül néz ki, Veronika, kedvesem. Hiszen maga egy mutatós, csinos lány! S micsoda alakja van! Lám, lám, mit tesz egy kis felfrissülés! Mint aki újjászületett! Milyen volt a fürdő?

- Jó, köszönöm, minden oké - felelte mogorván Vera. - Mi ez a nagy flanc? Kicsoda maga tulajdonképpen? Pap?

- Mindent a maga idejében, ifjú hölgyem. Most megvacsorázunk. Nem akar imádkozni előtte?

- Én... én...

- Rendben van, nálam nem kötelező - mosolygott cinkosan Feri bácsi. - Lásson neki! Jó étvágyat!

Szó nélkül ettek. Vera válogatás nélkül tömte magába az ételt. Pokolian éhes volt és kimondhatatlanul fáradt. Kézzel fogta meg a szalámit, de Amália szeme fenyegetően villant, mire gyorsan a villáért nyúlt. Feri bácsi érdeklődéssel figyelte az ügyetlenkedését és a késre mutatott. Vera engedelmesen azt is markába vette, így most úgy néztek ki, mint egy előkelő ősi kastély főurai: lassú, kiszámított mozdulatokkal falatoztak, fejük fölött ott tornyosult fehér köténykében a szobalánnyá átminősített Amália.

A végén felhajtottak egy pohárka vörösbort, majd virágmintás, kínai porcelán csészében a kávé következett. Jó erős volt - Feri bácsi tejszínt is csöppentett a magáéba és keserűn itta, míg Vera négy-öt púpozott kanál cukrot rakott az övébe.

Miután végeztek, Amália villámgyorsan leszedte az asztalt és eltűnt. Kettesben maradtak.

- Remélem, elégedett az elhelyezéssel és a kiszolgálással, kedves Veronika - gyújtott ismét pipára Feri bácsi. - Maga nem dohányzik?

- Nem, köszönöm. Minden nagyon finom volt. Baromira jóllaktam.

- Kérem, ha lehet, ne használjon ilyen durva szavakat, beláthatja, hogy ez nagyon nem illik egy szent látnokhoz. Mondja inkább úgy, hogy kiválóan vacsorázott. Gondolom, ez nem minden nap esett meg magával. Jól sejtem?

- Hát igen... - mondta Vera őszintén. - Még soha életemben nem voltam ilyen szép lakásban.

- Azt meghiszem! - nevetett fel harsogva Feri bácsi. - Nos, kedvesem, ideje, hogy elbeszélgessünk. Mindent tudni akarok magáról. Beszéljen a korábbi életéről. Például arról, miként került az utcára.

- Miért akarja tudni? Azt se mondta meg, maga kicsoda.

- Ne vitatkozzon örökké! - csattant fel váratlanul Feri bácsi és egyszeriben olyanná vált, hogy Vera megrémült: lehet, hogy meg is veri a férfit? Ismét elfogta a remegés.

- Igenis... értettem... - dadogta meghunyászkodva. - Nem sokat mondhatok. Nevelőintézetben nőttem fel, a szüleimet soha nem ismertem, nem is tudok róluk semmit... - és akadozva, kissé összefüggéstelenül elmesélte, hogyan bocsátották el őket harmincezer forinttal, beszélt a szövőgyárról, ahonnan megszökött, az utcáról, az éjszakai bujkálásokról, a kilátástalanságról, meg arról, hogy nincs senkije kerek e világon.

- Alkoholista?

- Nem vagyok az... Nem mondom, néha, negyedévente egyszer, ha telik rá, bedobok egy üveg sört, de amúgy nem szoktam piálni...

- Inni! - emelte fel mutatóját figyelmeztetően Feri bácsi. - Már mondtam, szokjon le ezekről az útszéli kifejezésekről.

- Igenis... inni. Dohányozni sem dohányzom. Nem is lenne rá pénzem. Örülök, hogy...
 - Helyes. Szóval még nincs veszve minden, még alakítható. Rendben van, akkor most arról beszéljen, mi történt magával ma hajnalban. Mi volt ez az angyallátomás, vagy akárhogyan is nevezzük. Egyáltalán honnan a pokolból lopta... bocsánat, szerezte a menyasszonyi ruhát és az ékszereket?
 - Nem loptam! - Vera szeméből kipottyant egy kövér könnycsepp. - Esküszöm a Szűz Máriára, hogy elképzelésem sincs, hogyan került rám az az átkozott ruha, meg a többi cucc, a koszorú, a gyűrűk és a fülbevaló. Gőzöm sincs az egészből. Előző este nagyon telezabál... ööö... elnézést, szóval sokat ettem és megittam két üveg sört, amihez nem vagyok hozzászokva, fájt a hasam piszkos... kurvá... ööö... szóval csikart a hasam, a beleim úgy felfújódtak, hogy...
 - És a táska? Belenézett már?
 - Nem! - hökkent meg Vera. - Jé, el is felejtettem, bár alkalom sem lett volna rá. Mindig bámultak.
 - A táskában ötvenhétezer forint van, a személyi igazolványa, továbbá szépítőszer, púder, rúzs, körömlakk, mind a legdrágább márka. Gondolom, azelőtt nem festette magát.
- Vera nagyot nevetett.
- Én? Soha! Örültem, ha az arcomat leöblíthettem. Hol van a pénz?
 - Ne féljen, senki nem akarja elvenni magától. Jó helyen, egyelőre maradjunk ennyiben. Folytassa!
 - Mit?
 - Ott hagyta abba, hogy betegre ette magát. Mi történt ezután?
 - Semmi. Elaludtam, elnyomott a sör. Hoppá, most jut eszembe, a ruháimmal meg a szatyrommal együtt a két üveg is eltűnt, valaki megfűjta, pedig azt be lehetett volna váltani. Az a helyzet, hogy nem vettem a sört, hanem kaptam. Na szóval, álmomban mintha egy fehér ruhás angyal hajolt volna fölém... nem hülyéskedek, ez úgy igaz, ahogy mondom, akár meg is esküszöm, ne tudjak felállni, ha hazudok... Hol is tartottam?... Tehát ez az angyal, vagy micsoda, fogdosott, meg beszélt hozzám, megsimogatott, én biztos voltam benne, hogy álmodom, de hogy ki volt, mi volt, arról hiába faggat, halvány lila elképzelésem sincs. Na már most képzelheti, mit éreztem, amikor felébredtem és azt láttam, hogy...
 - Igen, igen, el tudom képzelni - szakította félbe töprengve Feri bácsi. - Valóban félelmetes perceket élhetett át, csoda, hogy nem bolondult meg. Fáj még a gyomra?
 - A gyomrom? Nem.
 - És most mik a további tervei?
 - Terveim?
 - Ne kérdezzen állandóan vissza, hanem válaszoljon!
 - Mi a bús nyavalyát válaszoljak, nem mondaná meg? - Vera kezdett dühbe gurulni. - Akárki is volt, aki rám adta ezt a rohadt hacukát, csúnyán kiba... ööö... kibabrált velem. Ebben mégse kukázhatok, hogy venné az ki magát, akkor meg mihez kezdhetnék? Ráadásul úgy szorít, majd meg gebedek, a cipő hólyagot tört a lábamra. Terveim! Francokat...! Ugyan miféle terveim lehetnének nekem?

- Hány éves?

- Tizenkilenc.

- Ó, hiszen akkor maga még szinte gyerek. Sokkal, de sokkal többnek véltem. Már megbocsásson, de ezzel a törődött, kiéhezett arccal, a zilált hajával, a rossz fogaival, meg ezzel az ijesztő, bozontos fekete szemöldökével legalább huszonötnek néz ki. Nem áll szándékomban sértegetni, csupán közölni óhajtom, hogy jobban kell törődnie a megjelenésével, mert a csapzott, elhanyagolt külső árt az üzletnek.

- Miféle üzletnek? Hogy képzelem?

- Egyszerű. Maradjon meg látnoknak. Hirdesse továbbra is, hogy megjelent álmában a Szűz Mária angyala, és azt parancsolta, hogy térítse meg a bűnösöket, mert közeleg a kétezredik év, a világvége. Maga nem buta lány, csak kissé... hogy is mondjam, hogy meg ne bántódjék... képzetlen, bár el kell ismernem, meglepően jó kifejezőkészséggel bír. Figyeltem, ahogy imádkozott. Ügyes! Határozottan ügyes! Maga alapján véve meglehetősen intelligens. Egy kevés továbbképzés, némi beszédtechnika és nagyszerű hitszónok válhat magából. Bár ha rám hallgat és továbbra is megfogadja a tanácsaimat, erre nem lesz szüksége, mindegyre ott leszek én.

- Maga? Na ne izéljen mán...!

- Igen, kedvesem, én. Ugyanis arra gondoltam, lehetnénk üzlettársak. A mai napon legalább négy-ötszázan megismerték, és tekintetbe véve a lakótelepi emberek átlagos értelmi és műveltségi színvonalát, az elkeseredésből adódó lelki beállítottságát, a babonaságra való hajlamát, megítélésem szerint azóta minden második családban maga a főtéma, még a televízió műsorát is lekörözi. Persze vannak és lesznek is kételkedők, de azokkal most ne foglalkozzunk, ezt majd ők egymás között elrendezik. Nos, röviden, nem kell mást tennie - legalábbis *egyelőre* nem -, mint néhány napig kijárni ugyanarra a helyre és hallgatni, s időnként úgy tenni, mintha látomása volna. Hagyjuk, hogy az emberek beszéljenek, fantáziáljanak és egymást győzködjék, egymást hajszojják bele a hiedelembe, miszerint magának megjelent a Szűzanya. Legendák születnek majd, csodák történnek - gondoskodom arról, hogy ezek a csodák mihamarabb bekövetkezzenek - és minden szépen halad a maga útján. Később természetesen újból átgondoljuk a dolgokat. Meglátja, egy-kettőre ezrek, sőt tízezrek fognak térdepelni a lába előtt.

Vera felkacagott.

- Az én lábam előtt? Tökjő! Jaj, ne marhaskodjon...

- Ejnye, már megint az a faragatlan modor! - csóválta a fejét rosszallóan Feri bácsi. - Látszik, hogy nem volt gyerekszobája. Tanulja meg, kedvesem, hogy egy *szent* ajkáról az olyan szavak, mint marhaskodás meg holmi tökjő, felérnek egy zaftos káromkodással. El tud képzelni egy *igazi* angyalt, olyat, amilyent állítólag maga látott álmában - káromkodni? Na látja! Szóval holnap reggel ismét felveszi szépen a kitisztított menyasszonyi ruháját és szépen elmegyünk a látomás színhelyére. Maga nem szól semmit, csak ül és összekulcsolja a kezét. Ha intek, hunyja be a szemét és prófétáljon valamit. A többit bízsa rám.

- Na és aztán? Utána mi lesz?

- Itt fog lakni nálam. Ne féljen, nem akarok élni és visszaélni a női mivoltával, ahhoz én már öreg vagyok, különben is maga, drágám, nem az esetem, én a szőkétet vagy a vörösetet kedvelem. Teljes ellátást kap, többé nem kell kukáznia és bokorban aludnia. A pénzt, amit az emberek adományoznak, átmenetileg - ismétlem: *átmenetileg* - az utolsó fillérig megtarthatja.

Ma például közel huszonötezer forint gyűlt össze. Tessék - elővette a pénzt a házikabát zsebéből és kirakta az asztalra. - Ehhez jön még a táskában talált ötvenhétezer forint, plusz az ékszerek és a ruha értéke. Mindent egybevetve legkevesebb negyedmilliója van. Természetesen most még nem kapja kézhez, úgyse tudna mit kezdeni vele, de ne aggódjon, bankszámlát nyitok a nevére, ami, ha majd eljön az ideje, a rendelkezésére áll. A maga szemszögéből nézve egész kis vagyonnal bír. S ez még csak a kezdet!

Vera megkövülten bámult maga elé. Ennyi pénz, teremtmény Isten, s mindez miért? Mert előző este egy cseppel berúgott és túlságosan megtömte a hasát. Ki lehetett az a háborodott, aki ezt az örületes tréfát csinálta vele? És főleg mit akart vele elérni? Hogy nem neki akart jót, az hétszentség.

- Még mindig nem tudom, kicsoda maga. Miféle Feri bácsinak hívják?

- Igaza van, ideje, hogy bemutatkozzam. A nevem dr. Kürtössy Ferenc. Ügyvéd vagyok, de némi kis malőr, egy kis... ööö... szakmai félreértés miatt átmenetileg... ööö... felfüggesztettem a joggyakorlást, s úgy tűnik, egyhamar nem is fogok visszatérni a hivatásomhoz. Egyelőre elégedjen meg ennyivel. Itt van ez a rövid szöveg, tessék, olvassa el, és próbálja reggelre szó szerint bemagolni. Mit gondol, képes rá?

- Azt hiszem...

- Hát persze, hogy képes, maga nem buta kislány. Tehát megállapodtunk?

- Meg - mondta Vera rossz előérzettel.

Nagyon félt a másnaptól.

6. fejezet

Abonyi Dénes az autóbusz-megállóban ácsorgott és egy száraz kenyérhéjat majszolt. Átkot szórt az akadékoskodó ellenőrré, aki mindenáron meg akarta büntetni, mivel nem volt jegye - de ő kifogott rajta! Amikor a busz megállt, „*Rohadj meg!*” kiáltással leugrott és elfutott. Az ellenőr egy ideig próbálta követni, aztán legyintett, és hangosan szidva a potyautasok istenét, felszállt a reá várakozó buszra.

Dénes visszaballagott, hogy elcsípje a következő járatot. Ki akart jutni valamelyik külső kerületbe, ahol kevésbé kelt megütközést egy viszonylag jól öltözött személy, amint könyéig turkál a kukában, bár az utóbbi időkben mindkevesebbet törődött az emberek lesújtó pillantásaival. Megszokta, hogy végigheveredik a metróállomások padjain, vagy egy félreeső park hűvös gyepe és jól kialussza magát.

A hűgát és a férjét nagy ívben elkerülte, nem is telefonált. Nem volt bátorsága a szemük közé nézni, holott rég nem tartozott nekik. Szégyellte a kudarcát, de nem is lett volna értelme a találkozásnak. Mit mondhatott volna nekik? Hál' Istennek, őket nem érintette a bukása, sikerült az utolsó fillérig kifizetni a járandóságukat, ahhoz viszont semmi kedvet nem érzett, hogy magyarázkodják, s hogy sajnálkozzanak felette, nem beszélve arról, hogy hülye baleknak néznék és igazuk volna. Azóta már bizonyára benne laknak az új házban és boldogok. Mindketten remekül keresnek; Kati egy jól menő kft. ügyvezető igazgatója, és a sógort sem kell féltetni, legalább négy-öt különféle cégnél tevékenykedik adószakértőként és ott csal, ahol tud.

Megérkezett az autóbusz. Ezúttal szerencséje volt, a másik ellenőr éppen az orra előtt szállt le, látta, amint a karszalagját lecsatolja és a zsebébe dugja. Elosont mellette, gyorsan felpattant és leült az utolsó sorban az ablak mellé. Meg se nézte, merre tart a busz, nem is érdekelte, a lényeg, hogy kifelé haladjanak a zsúfolt központtól, minél kijebb, annál jobb. Háromszáz forint lapult a zsebében, meg kellett gondolnia, hogy be merjen-e ülni egy hűs presszóba, pedig nagyon kívánta a kávé. Cigaretára gondolni sem mert, le akart szokni, mert odáig még nem sülyedt, hogy csikket szedjen fel a szeméből.

Egy ideig földszintes, málladozó vakolatú, kertes családi házak között, keskeny utcákon kanyarogtak. Kevés járókelőt látott, a nagy meleg elriasztotta az embereket a sétafikálástól.

Elhagyták a kis házakat és beépítetlen, szeméthalmokkal éktelenkedő tájakon dőcögtek. Nemsokára egy lakótelep emeletes kockatengere tűnt fel - Dénes elhatározta, hogy ott próbál szerencsét.

A következő megállóban leszállt és elindult az orra után. Bejött a számítása, errefelé még kevesebben járkáltak, mint a legtöbb hasonló lakótelepen.

Alig tett pár lépést, máris dugig telt kukára bukkant. Belenézett és egy szakadozott pulóver alatt jókora darab kenyérvéget talált, egy papír zacskóban fonnyadt almát, fele kukacos.

- A beletek mindenét! - morgott és reklámszatyorjába rejtette a zsákmányt. Ezen el lesz egész nap, örvendezett. Egy másik kukában tenyéryi szalonnadarabot fedezett fel. Megszagolta: avasnak avas, de egyébként kutya baja. Hej, micsoda lakoma lesz itt mindjárt! - fűttenyentett vígan.

A sarkon túl egy étterem tűnt a szemébe. Messziről rikított a neve: Nimfa. Nem akart arra menni, de meglátta, hogy kissé távolabb tekintélyes sokaság tülekszik, akárha osztogatnának valamit. Lehetek vagy százan-százötvenen, ha nem többen, ebből a távolságból lehetetlenség volt megállapítani.

Kíváncsi lett, mi történik ott. Miután egyebe sem volt, mint ideje, ráérősen, zsebre vágott kézzel elindult a csoportosulás felé. Ha tüntetés, legalább elszórakozik a szónok handabandázásán.

Közelebb érve igencsak meglepődött, látva, hogy a rengeteg ember csöndben, illedelmesen álldogál, egy pissenés nem sok, annyi sem hallatszik. Megszaporázta a lépteit, mert egyre jobban izgatta a rejtélyes gyülekezés. Mi folyik itt? Mindenki egy irányba néz, a kezek imára kulcsolva, néhányan térdepelnek... érthetetlen!

Mi a manó ez, utcai istentisztelet? Valamelyik szekta csinálja a műsorát?

Megpróbált lábujjhegyre emelkedni, hátha sikerül meglátnia, miféle széplelkek hirdetik az ígét, de túl messze volt a középpont. Óvatosan utat tört magának. Furcsa módon senki sem mordult rá, senki nem szidta, hogy ne tülekedjen, várjon a sorára. Az emberek, anélkül, hogy felnéztek volna, halkán duruzsoltak valamit - és Dénes ámulva ismerte fel az *Üdvözlégy, Mária...* szövegét.

Akkor mégiscsak vallási összejövetel! Na, mindegy, mérgelődött, most már nem fordulhat vissza.

Már jócskán a tömeg közepe táján járhatott, amikor a fűben ülve éjfekete hajú, sűrű szemöldökű, különös arcú lányt pillantott meg. Hófehér, gazdagon himzett, méregdrága, csodálatos menyasszonyi ruháját szétterítette és előre billent fejjel, félig lecsukott szemekkel mered maga elé, mintha aludna, vagy transzban lenne. Nem volt szép, inkább valamiféle megható, félszeg riadalom, ijedt megalázkodás sugárzott róla - Dénesnek különös érzés járta át a szívét. Egyszeriben nagyon csábította mindaz, ami előtte játszódik, de az is lehet, hogy a lány tett rá mély benyomást.

Hogy kerül a parkba egy menyasszony? - törte a fejét csodálkozva és előrefurakodott az első sorba.

És hol van a vőlegény? Esküvőre készülnek? Itt, a nyílt utcán? Nem, ez valószínűtlen...

Most egy méltóságteljes, ősz hajú úr lépett a lányhoz, megállt előtte, kivárt egy ideig, aztán odahajolt a füléhez és suttogva, rendkívül tisztelettudóan kérdezett valamit. A menyasszony némán bólintott, mire az ősz uraság megszólalt. Erőteljes hangja betöltötte a környéket:

- Veronika lát! Veronika nővérünk most kapja az égi parancsokat! Térdeljünk le, felebarátaim és segítsük őt együttes imáinkkal, hogy lelkében megerősödve fogadhassa az égi üzenetet. Üdvözlégy Mária, malasztal teljes, az Úr van Teveled... - a többi elveszett a térdre omló nép monoton mormolásába.

Egyedül Dénes volt az, aki nem térdelt le.

Az idős férfi szemrehányóan végigmérte, rosszállóan megcsóválta a fejét, és valamit motyogott magában. A nő lehunyt szemmel égne emelte az arcát, egyenesen a nap felé. Koszorús fején megcsillan a fény, körberagyogta bogárfekete haját, ajkai aprókat moccantak. Dénes lenyűgözve figyelte és igyekezett kitalálni, mit jelent az, hogy „*Veronika lát!*” S az égi üzenet?...

Lehet, hogy vak volt és mostanában nyerte vissza a látását?

Na és? Ezért még nem kéne utcai tumultust rendezni, különösen így, menyasszonyi ruhában. De az sem lehetetlen, hogy ez az egész olcsó beugratás, hiszékeny emberek jámborságával való trükkös játék.

- Mi közöm hozzá - gondolta s már fordult volna, hogy tovább megy. - Ki így él meg, ki úgy.

Veronika e pillanatban kinyitotta a szemét és egyenesen Dénesre szegezte a tekintetét.

A fiatalember úgy érezte, hogy a föld nyílik meg alatta. A rátapadó zöldesszürke szempár valósággal hipnotizálta, és erővel kényszerítette, hogy ő is a többiek mellé ereszkedjék. Akaratlanul letérdelt, és képtelen volt másfelé nézni, a lány mágikus szeme fogva tartotta. Szédült, zihálva kapkodta a levegőt, a fejében ezernyi dongó zümmögött, zúgott, és Dénes, életében először, közel volt ahhoz, hogy elájuljon.

S ekkor a lány megszólalt.

Mély, zengő altja átszállt a fejek fölött. Simogatott, vigasztalt, ugyanakkor szuggesztív, lebilincselő volt ez a hang. Muszáj volt ráfigyelni a különös menyasszonyra. A térdeplők összerázkódtak, felmorajlottak, a fejek előre billentek, sokakból kitört a zokogás.

- A mi Anyánk, Szűz Mária és az ő mindenhol jelenlévő Szent Fia, Jézus Krisztus urunk itt van közöttünk és áldóan tárja ki fölénk a kezét. Érzem az én angyalom közelségét, aki meglátogatott, felöltöztetett, lányává fogadott, és erőssé tett, hogy hirdessem a Szent Szűz parancsolatait. Ezek a parancsok pedig így szólnak: fogjátok meg egymás kezét - a szavak nyomán a hallgatóság összekapaszkodott - és higgyétek, hogy testvérekké váltatok az Úrban, alakítsatok gyülekezetet, építsetek templomot, mert ő így kívánja. Menjetek szét a világban és vigyétek el mindenkinek a hírt, hogy ti vagytok a mennyek királynőjének megbízottai. Tűzzetek keresztet és virágot a ti ruháitokra, hogy ezzel is jelezzétek a bűnösök felé küldetésüket. Ezt üzenté az én angyalomon keresztül a mi Úrnőnk, Szűz Mária, a magyarok Nagyasszonya. Holnap ismét várak benneteket, hogy elmondjam az újabb parancsolatokat.

Kimerülten elhallgatott és oldalra hanyatlott. Koszorús fejét a füves talajra fektette.

Szavait mélységes, megrendült csönd fogadta.

Egy asszony halkán felsírt. Követte őt egy másik, aztán egy harmadik, mire kitört az általános zokogás és az ősz hajú úr vezényletére egyszerre zengett fel a *Halleluja! Hozsánna!* kiáltás. Óriási hangzavar kerekedett, ahány ember, annyiféle elragadtatott, örömteli, boldog sikoltás, rikoltozás, könyörgés szállt a fűvön elterülő menyasszony felé. Karok nyúltak ki, térden csúszkáltak, könnyáztatta arcok, kibomlott hajak, extázisban vonagló testek kavargtak.

Dénes tehetetlenül érezte, hogy ő is a tömeghatás alá kerül, velük együtt ordít, kiáltozik és képtelen védekezni a rátörő érzésuhatag ellen. A zöld szemek mintha követték volna, hiába próbált elbújni, menekülni, a lábai nem engedelmeskedtek. De már idő sem lett volna rá, mert a lány mellett álló idős úriember most közelebb jött és beszélni kezdett.

- Engedelmeskedünk-e Veronika nővérünk szavainak?

- Igen! Igen! Áldja meg őt az Úr! - válaszolták kórusban a térdeplők.

- Akarjátok-e, hogy testvérekként szent gyülekezetben egyesüljünk, miként a Szűzanya kívánta?

- Igen, akarjuk!

- Jöttök-e segíteni, hogy felépítsük Szűzanyánk egyetlen igaz templomát az ő parancsolatja szerint?

- Megyünk! Megyünk! - zúgták az emberek.

- Akkor töltsétek ki, testvéreim, azt a belépési nyilatkozatot, amit kiosztok. Ezzel teljesítjük Szűz Mária egyik legfontosabb óhajtását. Áldott legyen az ő szent neve! Ha elfogadjátok szerény szolgálataimat, megalakulásunk hivatalos részének intézését magamra vállalom. Teszem ezt azért, hogy mint egyszerű, ráérő nyugdíjas, ezzel is hozzájáruljak lelkünk üdvösségének elnyeréséhez, s hogy nektek, drága testvéreim, ne kelljen időt áldoznotok a bürokrácia útvesztőiben való bolyongásra.

Táskájából halom papírlapot vett elő és fürgén sorról-sorra járt, mindenkinek adott egy példányt. Amikor Déneshez ért, megtorpant.

- Magát még nem láttam itt, fiatal barátom. Megkérdezhetem, mi a neve?

- Abonyi Dénes - mondta lámpalázasan Dénes. - Véletlenül erre jártam és...

- Nincsenek véletlenek, édes fiam! Isten útjai kifürkészhetetlenek! Minden bizonnyal Ő vezérelte közénk. Maga művelt embernek látszik, remélem, még lesz alkalmunk beszélgetni. Töltsé ki az űrlapot.

- Mi ez?

- Amint az imént mondtam, belépési nyilatkozat, amelyben kijelenti, hogy önként, szabad elhatározásából kíván vallási gyülekezetünk tagja lenni, és vállalja a tagsággal együtt járó kötelezettségeket.

- Kérem, nézze el a tájékozatlanságomat... Ki az a Veronika?

- Hallhatta őt - fürkészte végig kutató tekintettel Feri bácsi az akadémuskodó fiatalembert. - Vagy nem volt eléggé meggyőző? Van a személye ellen valami kifogása?

- Nem, semmi, semmi, elnézést kérek... - jött még inkább zavarba Dénes. - Nagyon is meggyőző volt, csak szerettem volna többet tudni a hölgről.

- Mi célból?

- Nem is tudom... Teljesen a hatása alá kerültem.

- Ő egy szent, akinek álmában megjelent a Szűz Mária és erre kézzelfogható bizonyítékaink vannak.

- Értem... köszönöm. Máris kitöltöm a nyilatkozatot. Bár nem vagyok vallásos gondolkodású.

- Nem baj, majd az lesz, bízva csak rám - mosolygott sejtelmesen dr. Kürtössy és továbblépett.

Dénes a belépési nyilatkozatot tanulmányozta. A szokványos rovatokat tartalmazta: név, lakcím, születési év, anyja neve, és egy külön bekezdés a belépési szándékról, amely egyben a leendő gyülekezet alapszabályának kötelező érvényű elismerését is magában foglalta. Hogyan lehet egy olyan alapszabály kötelező, ami még el sincs fogadva, le sincs írva? - villant át az agyán a kérdés, de aztán nem törődött vele tovább. Mindennél fontosabb, hogy megismerkedjen Veronikával.

Gyorsan beírta az adatokat, a lakcímhez, némi habozás után, egy kérdőjelet tett.

Dr. Kürtössy Ferenc eközben visszaérkezett Veronikához.

- Testvéreim - mondta öblös hangján -, mielőtt hazaindulnátok otthonaitokba, adjátok át nekem a kitöltött és aláírt belépési nyilatkozatokat. Immáron tehát egységet alkotunk, összetartozunk. Ne engedjük, hogy a gonosz és az ármány közénk furakodjon. Majd gúnyolni fognak benneteket, de ti erősítsétek meg szíveteket, lelkeiteket, és ne feledjétek, hogy nekünk

pártokon és a napi politikán felül kell, hogy emelkedjünk. A mi világunk odaát van, a jóságos és mindent megbocsátó Teremtő Atya üdvözítő karjaiban. Minden percben, a bántások sűrűjében is gondoljatok arra, hogy Veronika nővérünk által maga Szűz Mária jött el személyesen közénk, hogy az Ő nyomdokain haladva a szeretet és a békesség szent harcában a katonái, a követői legyetek! Menjetek hát haza, az Úr áldása kísérje minden lépéseteket. E perctől új gyülekezete van e sokat szenvedett népnek, boldogító és egyedül üdvözítő, igaz egyháza. Holnap ismét itt találkozunk, de tudnotok kell, hogy még e hét folyamán benyújtom a hivatalos kérelmet az illetékes hatóságokhoz egyesülésünk bejegyeztetése és elismertetése ügyében. Hogy ezt megtehessek, vezetőséget kell majd választanunk. Hogy hol és mikor történik ez az aktus, holnap reggel erről is jelentést teszek mindannyitok előtt. Búcsúzóul mondjunk el közösen egy Üdvözlégyet és egy Miatyánkot...

Tíz perc múlva a kis tér kiürült. Hárman maradtak, Veronika, dr. Kürtössy és Abonyi Dénes.

A fiatalembernek nem volt hová hazamennie, ezért egy villanyoszlopnak dőlve várakozott, hátha sikerül szót váltania Veronikával. Kürtössy a papírokat rendezte, igyekezett ábécé szerint sorba szedni, majd amikor ezzel végzett a begyűjtött adományokat számolta össze és berakta egy zárható alumínium-dobozba.

Veronika egész idő alatt nem szólt, csak ült a padon lehajtott fejjel és azon tűnődött, mit akar még itt ez a nagy melák, miért nem megy már a jó francba. Csak nem valami civil hekus? Feri bácsit láthatóan nem izgatja a jelenléte, akkor pedig nem lehet baj, ő már biztos kiszúrta volna, ha nyomozó.

Tíz nap telt el az első látomás óta.

Az érdeklődő hívek száma megtöbbszöröződött, már nem csak a lakótelepről jártak hozzájuk, hanem a főváros távolabbi külső kerületeiből is. Volt olyan nap, amikor ötszázan összegyűltek. Civil bejelentés nyomán kiszállt a rendőrség, de nem tehettek semmit, egyszerűen nem volt mibe belekötni. A forgalmat nem akadályozták, egyetlen hangos szó el nem hagyta a szájukat, így nem sokat vacakoltak, hanem visszaültek a járőrökcsiba és eltűntek. Jobb a békesség, gondolták.

Ezek legalább nem randalíroznak, és nem szidják a kormánykoalíciót.

Vera gyorsan beletanult a szerepkörébe. Feri bácsi az ígehirdetéssel egybekötött látomásokat kora reggelre, délutánra és az esti órákra szűkítette, a nap többi részét a villában tanulással töltötték, kivéve a délidőt, amikor a lánynak a Nimfában kellett ebédelnie - de ezt rövidesen felfüggesztették, mert kínos volt látni, hogy a jó étvágyú látnok-menyasszony hatalmas rántott húsokat töm magába.

- Illúziórombolás! Megszokják, és később már nem lesz érdekes - jelentette ki Kürtössy, s a lány igazat adott neki, no meg számára is roppant idegesítő volt, hogy minden vendég őt bámulja evés közben, ráadásul az étkezések előtt és után látványosan imádkoznia kellett, amit különösen utált.

Verának intenzív beszédtechnikai és mondatszerkesztési leckéket kellett vennie Kürtössytől, szabályos retorikai kiképzést kapott. Jó tanítványnak bizonyult, még maga az ügyvéd is meglepődött a lány elképesztően gyors fejlődésén. Kiderült, Vera valódi őstehetség, egy prédikátor-zseni, akit voltaképpen csak el kellett indítani a helyes irányba, a többit ösztönösen tudta és csinálta. Kürtössy el is határozta, hogy rövid pórázra fogja a lányt, s csak akkor szerepelteti, ha múlhatatlanul szükséges, mert könnyen a fejére nőhet. Napról-napra ügyesebben mondta fel az előre leírt és betanult szövegeket, a látomásai egyre valóságosabbak lettek és a jövedelmük is fokozatosan nőtt, már a negyedik napon elérték az ötvenezer forintot.

Verából tíz nap alatt gazdag nő lett - legalábbis az ő fogalmai szerint.

Egyedül Amália asszonyt nem sikerült meghódítania.

Az öregasszony úgy járkált, mintha karót nyelt volna, a szükségesnél többet nem volt hajlandó hozzá szólni, ezzel szemben a bátyját, Kürtössy doktort úgy kezelte, mint egy félistent.

Verát nem izgatta különösebben a vén csoroszlya fennhéjázása.

Soha életében nem volt ilyen jó dolga, azt evett, amit akart, kényelmes, puha ágyban aludt, s már az sem zavarta, hogy reggel-este zuhanyoznia és fogat mosnia kellett. Kürtössy elvitte egy fogtechnikus ismerősehez, aki két próba után csodálatosan szép porcelán fogsort varázsolt a lány szájába, és ettől hihetetlen módon megszépült, megfiatalodott.

- Nos, fiatalember, van még valami mondanivalója? - kérdezte Feri bácsi Dénestől, aki kitartóan várakozott mellettük.

- Nincs... Illetve... Jó lenne beszélgetni a kisasszonnyal.

- Miért, micsoda maga, újságíró?

- Dehogya is, hová gondol! - szabadkozott Dénes. - Csupán szeretnék többet megtudni...

- Miről?

- Úgy általában... Például hogyan történt ez a különös Mária-jelenés. Mikor? Őszintén bevallom, rendkívül nagy hatást tett rám a hölgy...

- Nevezhetné Veronika nővérnek is - róttá meg Kürtössy doktor. - Ennyi tiszteletet megérdemel.

- Bocsánat... Veronika nővér. Igaza van, aláírtam a belépési nyilatkozatot.

Vera a szeme sarkából vizsgálta a fiatalembert. Ki lehet vajon? Nyakkendőt visel, az öltönye rendes, bár eléggé megviselt, gyűrött, egy tisztítás-vasalás jót tenne neki. Látszik, hogy napok óta nem borotválkozott. Kizárt dolog, hogy nyomozó lenne, annál sokkal udvariasabb. Jóképű srác, el kell ismerni, és úgy meregeti rá a szemét, mintha be akarná kapni. Lám, lám, van, aki még őt is észreveszi, a kukás Verát, bár lehetséges, hogy ez a hódolat nem is neki szól, hanem a szerepének, meg a menyasszonyi ruhának.

Nem bírta megállni, hogy meg ne szólítsa:

- Maga is velünk imádkozott?

- Természetesen, Veronika nővér. Magát látni és imádkozni - az nekem egy és ugyanaz.

- Köszönöm. Miért nem megy már haza? Vége a szertartásnak. Hogy hívják?

- A nevem Abonyi Dénes és nincs hova hazamennem, hajléktalan vagyok. Csak kószálok össze-vissza, és eszem, amit a kukában találok. Most nagyon megvet, ugye? Ne ítéljen elhamarkodottan, nem én akartam, hogy így legyen.

Vera meglepődött. Egyszeriben más szemmel kezdte nézni a szimpatikus ismeretlent.

- Miért vetném meg? Nem régen még én is...

- Veronika! Elég! - förmedt rá gorombán Feri bácsi. - Az úr nem kíváncsi a maga előéletére.

- De igen - sietett közbeszólni Dénes -, nagyon is kíváncsi vagyok!

- Hát ne kíváncsiskodjon, barátom. Nem tartozik magára. Indulás, Veronika.

Megragadta a lány karját és erőszakkal felrántotta a padról. Vera felszisszent, de nem mert vitatkozni, pedig szívesen tovább beszélgetett volna ezzel a helyes fiatalemberrel. Elhaladtukban vissza-visszanézett, a szemével intett búcsút. Dénes úgy állt ott, mint egy meglevenedett kérdőjel.

Vajon kije lehet Veronikának az öregúr, hogy így parancsolgathat neki? Az apja?

Elhatározta, hogy holnap ismét részt vesz a reggeli szertartáson.

Egész nap a környéken kószált. Este ugyanabba a bokorba feküdt be, ahol Verának megjelent az angyal. Sokáig nem tudott elaludni, tűnődve bámulta a csillagokat, ahonnan a lány zöldesszürke szemeit látta lemosolyogni és fogalma sem volt arról, hogy az Isten szabad ege alatt annak a vadidegen nőnek a fekhelyén álmodozik, akiről voltaképpen nem tud semmit, és mégis érzi, hogy ez a találkozás sorsdöntő lesz mindkettőjük számára.

Gondolataiban maga mellé képzelte a lányt.

Még a kartonpapírokat sem kellett kicserélnie. Otthonosan érezte magát.

7. fejezet

- Nos, fiatalember, itt az ideje, hogy közelebből is megismerjük egymást - dőlt hátra a kényelmes bőrfotelban dr. Kürtössy.

Abonyi Dénes először járt Kürtössy házában és kölcsönösen igyekeztek felmérni a másikat. Kürtössy nagyon jó emberismerő volt, pillanatok alatt átlátott a másikon, míg Dénest az elvakult lángolás vezette, amit a különös lány ébresztett benne. Kürtössy gondolatban megveregette a saját vállát, amiért ügyelt arra, hogy a két fiatalnak ne legyen módja túlságosan közel kerülni egymáshoz. Mindennek eljön az ideje, még az is lehet, hogy egymás ellen kell ugrasztani őket, bár ez egyelőre nem tűnt valószínűnek.

A megismerkedésük utáni napon, Dénes már kora reggel a gyülekezők között ténfergett - könnyen tehette, hiszen az éjszakát is ugyanott töltötte - és szerényen oldalt húzódva ácsorgott, figyelt, hallgatózott, még enni sem ment el.

Amit látott, szinte csodálattal töltötte el, bár változatlanul nem értette, mi az, ami ennyire képes elvarázsolni az embereket. Nézte az arcokat: szinte kivétel nélkül egyszerű, gondokban, munkában elnyűtt asszonyok - férfiak sokkal kevesebben voltak -, akikről ordított, hogy nehéz az életük. Legtöbbjükön olcsó, agyonhordott szabadidőruha lötyögött, összekulcsolt kezük durva és ápolatlan, bőrük ráncos, a szemük kialvatlan. Ismerte ezt a típust, nem egy közülük akár vele egy sorsú is lehetett volna. Akadtak, akik végig kitartottak, egész álló napon át fáradhatatlanul imádkoztak. Az idősebbjei suttyomban a táskájukba rejtett kenyeret, miegymást eszegettek, falatonként szedték ki, nehogy mások áhíthatát megzavarják. Dénest meghatotta ez a tapintatos viselkedés és arra gondolt, lám, nem is sejtette, mekkora ereje van a vallásosságnak, még ilyen egyszerű dolgokban is.

Kürtössy ezen a napon csak déltájban jelent meg, addig Vera egyedül volt és az előző este betanult imákat, látomásokat ismételte. Dénes, látva, hogy a lány képtelen szóval tartani a hallgatóságát, kilenc óra körül hívatlanul a segítségére sietett. Sokkal többet ő sem tudott mondani, inkább saját benyomásairól beszélt, arról, milyen sodró erővel hatott rá mindaz, amit itt tapasztalt. A hit, a becsületesség és az erkölcs fontosságáról szólt, ami nélkül lehetetlenség normális életet élni egy emberi közösségben. Érdeklődéssel hallgatták, páran meg is tapsolták, de a lelkesedés korántsem volt akkora, mint amikor Kürtössy szónokolt.

Vera növekvő rokonszenvvel figyelte a fiatalember kissé gyámoltalan iparkodását. Tetszett neki, hogy nem ugyanazokat a frázisokat puffogatja, amikkel Kürtössy úr borzolta a hívek lelkét, csupa olyan dolgokat mondott, amiket ő is megértett és elfogadott.

Sajnos, arra nem volt lehetőségük, hogy egymással is szót váltsanak, talán ha egy-két udvarias megjegyzésre futotta az idejükből, no meg nem is lett volna illendő, ha külön társalgást folytatnak. Így aztán, amikor Kürtössy megérkezett, semmivel sem tudtak többet egymásról, mint előtte, de már nem néztek idegenként egymásra és Dénes ennek is nagyon örült.

- Köszönöm, fiatal barátom - nyugtázta Kürtössy úr Dénes szereplését, miután vagy negyedórán át egy fa mögött lapulva, titkon kihallgatta, miről tart előadást a kérértlen hittérítő.
- Sokat segített Veronika nővérünknek, a jó Isten meg fogja jutalmazni érte.

A hívek izgatottan várták, milyen hírekkel érkezik Feri bácsi, sikerült-e intéznie valamit a gyülekezet megalakulása ügyében. Kürtössy nem is késlekedett a beszámolóval.

- Örvendezünk, testvéreim, örvendezzünk, a Szűzanya velem volt, ő irányította minden cselekedetemet. A közönyös bürokraták szívét előre meglágyította, elméjüket megvilágosította irántunk, s most boldogan jelenthetem a gyülekezet jelenlévő tagjainak, hogy ügyünk jó kezekben van. Kérelmünket benyújtottam az illetékes elöljárósághoz, ahol ígéretet kaptam arra, hogy soron kívül intézik és remény van arra is, hogy rövid határidő belül kézhez kapjuk a jóváhagyó határozatot testvéri egyesülésünk hivatalos elismeréséről. Egyelőre nem tehetünk többet, mint imádkozunk és könyörgünk Szűz Máriánkhoz, hogy továbbra se fordítsa el megbocsátó tekintetét rólunk, bűnösökről, az ő gyarló gyermekeiről, Veronika követőiről. Ámen.

Szavait nagy ujjongás fogadta, ismét felcsendült a *Halleluja*-kiáltás, a hívek letérdeltek, valaki rázendített a „*Te benned bízunk eleitől fogva...*” kezdetű zsoltárra, a többiek csatlakoztak hozzá, már aki tudta az éneket.

Kürtössy félrehúzta Dénest.

- Gratulálok, fiatalember, nagyszerűen csinálta, minden elismerésem.

- Köszönöm, de ezért nem jár...

- Csak ne szerénykedjék, kiválóan helyettesített. Van tehetsége az érzelmek irányításához, a nyilvános szerepléshez. Szabad megkérdezni, mi a foglalkozása?

- Munkanélküli vagyok. Közgazdász diplomám van, korábban volt egy saját cégem, de...

Kürtössy nem engedte befejezni a mondatot.

- Értem, szóval közgazdász. Remek! Ugyanakkor munkanélküli. Hm. Mondja, van lakása? Merthogy a belépési nyilatkozatnál egy kérdőjelet tett a lakcím rovathoz.

- Nincs - ismerte el szégyenkezve Dénes. - Az utcán élek, akárcsak annyian mások mostanság.

Kürtössy arca felélénkült, mintha valami jó hírt hallott volna.

- Hát ez szomorú, kedves barátom, bizony roppant szomorú, szívből sajnálom önt - mondta, bár széles mosolya az ellenkezőjéről árulkodott. - De talán tudok segíteni magának, feltéve, hogy sikerül közös nevezőre jutnunk néhány kérdésben, amelyek nélkül...

- Minden bizonnyal...

- Szokja meg, kedvesem, hogy utálok, ha félbeszakítanak. A jövőben, kérem, tartózkodjék ettől.

- A jövőben? Ez azt jelenti, hogy...

- Igen, pontosan azt jelenti - vágta rá Kürtössy, jelezvén, hogy az iménti kioktatás reá nem vonatkozik. - Ha szót tudunk érteni, szívesen biztosítok magának szállást és étkezést egy meghatározatlan időre. Fizetést viszont nem kap. A házamban lakhatna, ugyanott, ahol Veronika nővér... - tette hozzá és ravaszul elhallgatott, figyelve a hatást.

Jól számított, Dénes arca fellángolt, szemei nagyra kerekedtek.

- Vállalom! Elvállalom bármilyen munkát boldogan. Mindent, csak ne kelljen a bokrokban hálnom.

- Sejtettem, hogy ezt mondja - bólintott elégedetten Kürtössy. - Ha itt végeztünk, velünk jön.

Most hát itt ültek Kürtössy dolgozószobájában, előttük kristálypohárban vörös bor és kiürült kávéscsészék. Mindezidáig Dénes beszélt az életéről, miként csúszott ki lába alól a talaj, miként próbált visszakapaszkodni, sikertelenül. Kürtössy egyetlen egyszer sem szólt közbe, de

minden részletet gondosan megjegyzett. Közben arra gondolt: az ég küldte ezt a szerencsétlen marhát, ilyen olcsó munkaerőt sosem talált volna a terveihez. Ennek az is bőségesen elegendő jutalom, ha - természetesen az ő külön atyai engedélyével - Veronika olykor-olykor rámosolyog.

Kívülről annál nyájasabbnak mutatkozott.

- Őszintén együtt érzek magával, kedves Dénes - ugye, megengedi, hogy így szólítsam -, és tudom, mindent megtesz annak érdekében, hogy újból rátaláljon régi önmagára. Egyelőre azonban meg kell elégednie azzal, amit nyújtani tudok, vagyis, mint korábban mondtam, a teljes ellátással.

- És mi lesz a dolgom?

- Úgyszólván semmiség a maga végzettségéhez képest. Intéznie kell a gyülekezet könyvelését, pénzügyeit. Ennyi és nem több, bár én abban reménykedem, hogy ez nem lesz csekélység.

- De hiszen még nincs is hivatalosan gyülekezet.

- Azt csak bízza rám, fiatalember - mosolygott önelégülten Kürtössy. - Isten és a bürokrácia útjai kifürkészhetetlenek. Három nap múlva kezemben lesz az engedély, ezt garantálom.

- Óh - nézett nagyot Dénes. - Ez tényleg gyorsan megy. Ma indította el a kérelmezést és máris...

- Érne fogja még egy-két meglepetés. Mondja, maga hisz Istenben?

Dénes zavarba jött, nem számított erre a kérdésre.

- Hogy is mondjam... mint a legtöbb ember... Valaminek lennie kell, ami összetartja ezt az irdatlan nagy világegyetemet. Hogy Istennek nevezzük-e, vagy bármi másnak, oly mindegy. Ha így vesszük, a válaszom: igen, hiszek egy felsőbbrendű szellemben, akit akár Istenként is megszemélyesíthetünk.

- Nagyszerű - örvendezett Kürtössy. - Ezt szépen mondta. Legalább ezzel nem kell bajlódni.

- Hogy érti azt, Kürtössy úr, hogy *bajlódni*?

- Nézze, látom, hogy maga intelligens, művelt ember. Remélem, nem vette komolyan akár egy pillanatig is ezt az látomás mesét? Szegény lány, valami történt vele, ez vitathatatlan, s talán soha az életben nem tudjuk meg az igazságot, de amit összefantáziál az angyaláról, az enyhén szólva is gyermekes.

Dénes nagyon megdöbbsent.

- Bocsásson meg... Ön az emberek előtt egész más értelemben nyilatkozott Veronika látomásairól.

- No hallja! Csak nem fogom kiábrándítani őket! Figyeljen rám, Abonyi úr, és aztán sürgősen felejtse el a szavaimat. A mi aranyos Veronikánk egy buta libácska, egy csinos kis lotyó, aki el van ragadtatva attól, hogy körberajongják, mivel még soha nem élt át hasonlót. Nos, ezt kell kiaknáznunk, ezt a jámbor naivitást. Hagyjuk, hadd higgyen az angyalkájában, közvetítse az előre megírt látomásait, mi meg ketten szervezzük a gyülekezetet, illetve hamarosan az egyházunkat. Nos, ért már engem? Ez egy nagy üzlet, uram, óriási üzlet, ha okosan csináljuk. Világos?

- Világos... - hebegte Dénes lesújtva. Iszonyú csalódást érzett. Kürtössy maga a megtestesült ördög, ahogy itt vigyorog és édeleg, s ő még azt hitte, valóban egy igaz lelkű hittérítővel áll

szemben. Szegény lány... Honnan is sejtené, hogy csaléteknek akarják felhasználni! Meg kell védeni ettől a gazembertől, s ennek csak egyetlen módja van: ha jó képet vág és nem árulja el, hogy minden erejével igyekszik megakadályozni Kürtössy aljas terveit. De ez nem lesz könnyű mulatság.

- Világos - mondta még egyszer és maga elé meredve igyekezett töprengő arcot vágni.

- Tehát?

- Mit vár tőlem, mit mondjak?

- Akar a társam lenni?

- Igen, de van egy feltételem.

- Tényleg? - nevetett gúnyosan Kürtössy. - És mi lenne az?

- Veronikának nem szabad semmit sem tudnia, arról, mire megy ki a játék. Ő hadd maradjon meg a jelenlegi ártatlanságában.

- Egyetértek - bólintott Kürtössy kimérten. - Van még valami?

- Nem tilthatja meg, hogy Veronika és én...

- A dolognak ez a része nem érdekel, azt csinálnak édes kettesben, amit akarnak. Csak a hívek meg ne tudjanak valamit. Jól is néznénk ki: a szent látnok és a pótpredikátor szerelmi kettőse! Parázñaság!

- Ezzel viszont én értek egyet maximálisan - válaszolta Dénes és kiitta a maradék borát.

Szorongva gondolt arra a pillanatra, amikor majd Veronika szemébe kell néznie.

Nem kellett sokáig várnia, hamarabb bekövetkezett, mint remélni merte volna.

8. fejezet

Dr. Birkás Pál kerületi jegyző bosszúsan dobta félre a beadványt és homlokát ráncolva morgolódott.

- Mi baj van, Pali? - kérdezte Orsika, a titkárnő. - Felcukkoltak?

- Nem volt elég nekünk ez a sok zagyva ufós szakkör, meg a hókuszpókuszoló bioenergetikusok, az állítólagos csodagyógyászok, akik a vakbélgyulladást is ráolvasással kúrálják, most még ez a minden hájjal megkent Kürtössy is a nyakunkra jön! Ha róla van szó, feláll a szőr a hátamon, mert előbb-utóbb kiderül valami disznóság.

- Ja, a szektára gondolsz? Átfutottam a beadványát. Nevetséges! *Veronika követői!* Adhattak volna blikkfangosabb nevet is maguknak. Egyáltalán ki ez a nő?

- Mit tudom én! Valami lecsúszott perszóna, mert amint értesültem, itt kukázott a telepen. Most várom róla a jelentést. Beszéltem a Nimfás Berkes Oszival, azt mondja, hébe-hóba hozzájuk is beszemtelenkedett, de természetesen kizavarták. Mostanában meg naponta ott eszik náluk ingyen, mert Oszi szerint a pusztja jelenléte akkora reklám, hogy megéri nekik.

- Azt hiszem, sejtem, kiről van szó - húzta fel az orrocskáját finnyásan Orsika. - Számtalanszor láttam a mi lépcsőházunk előtt is turkálni. Mogorva, befelé forduló nőszemély, a szeme se áll jól, olyan ijesztő a külseje, mint a világháború. Nem értem, hogyan képzei Kürtössy, hogy majd pont ez a ronda szipirtyó fog neki híveket toborozni. A közelébe sem lehet menni, annyira bűdös az istenadta.

A jegyző a fejét rázta.

- Már nem bűdös. A feleségem ott volt egyik reggel, amikor imádkoztak. Igen, hiába mosolyogsz, ez a nő Kürtössyssel együtt minden áldott reggel a Nimfa melletti parknál hófehér menyasszonyi ruhában arról prédikál, hogy megjelent neki a Szűz Mária házi angyalkája, azóta is rendszeresen randevúznak, beszél hozzá és őrajta keresztül adja ki a napiparancsokat.

- És van ember, aki ezt a mesét beveszi? - csodálkozott a titkárnő. - A televízió, az úrhajózás, és a számítógépek korszakában?

- Hogy van-e? Nem kérdeznéd, ha figyelmesebben olvastad volna a beadványukat. Négyezerötven regisztrált taggal rendezték az alakuló gyűlésüket a Művelődési Központ nagytermében. Még a csilláron is lógtak! Terembért fizettek, annak rendje s módja szerint elnökséget választottak, megszavazták az alapszabályt. Nincs az a törvény, amelyik megtilthatná a bejegyzésüket. Tessék, nézd meg még egyszer... - tolta a paksamétát Orsika elé. - Már székhellyel is rendelkeznek. Kibéreltek egy tizenhat négyzetméteres helyiséget az Irodaháztól, pecsétjük és bankszámlaszámuk van, bejelentkeztek az APEH-nál, merthogy tagdíjat szednek a hívektől. Kötelesek voltunk megadni számukra a működési engedélyt. S ez még nem minden. Itt az áll - bökött egy pontra a beadványon -, hogy Kürtössy folyamodni fog az egyházi elismertetésért. El is hiszem róla. Van fogalmad, mit jelent ez? Évente legalább minimum nyolc milliós állami támogatást! Nagy svihák ez a Kürtössy, de hogy ennyire elvetemült, azért azt nem gondoltam volna. Hiába zárták ki az Ügyvédi Kamarából, nem nyugszik, amíg egyszer meg nem üti a bokáját.

- De hát ez örület! Egy közönséges, tanulatlan, ostoba teremtés hogyan képes maga mögé állítani egy végeredményben magasan képzett, jogvégzett embert, nem is szólva azokról, akik elhiszik, hogy a lakótelep egyik bokra alatt csak úgy hipp-hopp, felbukkan a Szűzanya és leáll társalogni.

- Az a gyanúm, hogy éppen fordítva van, Kürtössy az, aki markában tartja a nőt és valamivel zsarolja. A feleségem jól megnézte magának a lányt. Nem látszik elvetemültnek, inkább úgy tűnik, meg van rémülve mindattól, ami vele történik, vagy pedig rendkívül ügyes színész. Amennyire sikerült összeraknom az értesüléseimet, egy reggel arra ébredt, hogy nem a megszokott gönceiben fekszik, hanem menyasszonyi ruhában, mirtuszkoszorúban, talpig felékszerezve. Na már most a ruha, meg az ékszer igaz, azt viseli éjjel-nappal, gyémánt, arany, amit akarsz, a rendőrség meg nyomoz, nem lopta-e, de eddig az égvilágon semmi eredmény. Lehet, hogy maga Kürtössy adta neki. Volt ugyan egy esküvő akkor éjjel a Nimfában, a menyasszony felpofozta a vőlegényt és meglépett a nászéjszaka elől, de az kint van Amerikában, nem lehet kihallgatni. Viszont feljelentést nem tett, a munkahelyén se mondott semmi olyat, amiből arra következtethetnénk, hogy megtámadták volna, hogy lehúzták róla a ruhát, elvették a gyűrűjét, fülbevalóját. Kész. Ezzel a kör bezárult. Veronikának megjelent álmában az angyal és felöltöztette Jézus Krisztus mátkájának. A józan ész itt csütörtököt mond.

- Kürtössynek mi a konkrét szerepe? - kérdezte Orsika.

- Természetesen ő a fő-főprédikátor, egyben az alapító elnöke a Veronika követői hitgyülekezetnek, illetve a leendő egyháznak. Azért mondom így, mert nem kétséges, hogy megkapják az engedélyt. Valahonnan előkapartak egy Abonyi Dénes nevű diplomás közgazdászt, ő intézi a pénzügyeket, tehát még ebbe se lehet belekötni, van szakképzett könyvelőjük, meg minden, amit akarsz.

- Na jó, és akkor most mi lesz? Itt fognak térítgetni a kerületben, a nyílt utcán, közterületen?

Birkás az órájára nézett.

- Minden pillanatban megérkezhet Kürtössy és Abonyi. Akkor majd többet tudunk.

- Micsoda? Idejönnek? Eddig nem is mondtad.

- Mert ezt szántam slusszpoénnak - nevetett a jegyző.

Kopogtattak.

- Tessék, ördögöt emlegettünk, megjelent. Szabad! - kiáltotta az ajtó felé.

Belépett a két egyházfi, elől Kürtössy, mögötte Abonyi Dénes.

- Tiszteletem, jegyző úr, csókolom a kis kacsóit, Orsika kisasszony - köszönt harsányan Kürtössy. - Remélem, jókor érkezünk. Bemutatom Abonyi urat, ő a mi gazdasági tótum-faktumunk.

Mindannyian kezet fogtak.

- Akkor én megyek is, nem akarok zavarni - állt fel Orsika.

- Maradj csak, elvégre ők is ketten vannak, ne hagyj itt védtelenül egymagamra - kérte Birkás félig-meddig tréfásan. -. Elvégre esélyegyenlőség is van a világon. Így van, uraim? Foglaljanak helyet.

- Köszönjük, nagyon kedves - udvariaskodott Kürtössy. Alig hogy leültek, az ügyvéd máris támadásba lendült: - Egyébként pontatlanul fejezte ki magát, jegyző úr, önök nem csupán velünk, kettőnkkel állnak szemben, hanem négyszázhetvenöt ember buzgó hitével és magával a Szűzanyával, aki minden bizonnyal e pillanatban is itt van közöttünk és hallgat bennünket.

- Engem nem zavar, tőlem elfér az egész mennyei sereg - vont vállat a jegyző. - De ha itt is elkezd prédikálni, előre bocsátom, sikerélményre ne számíton, doktor úr, minket aligha fog megtéríteni.

- Nem is állt szándékomban. Más célból kértük ezt a találkozást.

- Feltételezem, hogy a beadványukról akar velem beszélni.

- Arról majd legközelebb, az még ráér.

- Ó! Nosza, hallgatom. Melyikük kívánja előadni a mondókájukat?

- Talán én, ha megengedi - vette át a szót Dénes. - A lakótelep és a régi városrész között, a Legenda utca sarkán áll egy lepusztult, bezárt és rég bontásra érett öreg zsinagóga. Hosszú ideig bútorraktárnak használták, jelenleg üres. A tetőzete hiányos, beázik, ablakai betörve, a hozzá tartozó területet embermagasságú gyom csúfítja, egyszóval rettenetes állapotban van, hogy ne mondjam, a kerület szégyenfoltja. Még rendes kerítése sincs. Utánanéztem, egyik egyház vagy civilszervezet sem tart rá igényt. Szeretnénk megvásárolni.

- Megvásárolni? Ezt komolyan mondja? - A jegyző mindenre számított, csak erre nem. - S önöknek van annyi pénzük, hogy rendbe hozzassák?

- Attól függ, sikerül-e megegyeznünk az árban.

- Sajnos, én ebben egyedül nem dönthetek, ki kell kérnem a képviselő-testület véleményét. Még az sem biztos, nem vonatkozik-e erre is a pályáztatási törvény.

- Ne nevetessen! - szakította félbe ingerülten a jegyzőt Kürtössy. - Eddig a kutyának se kellett az a romhalmaz, most meg egyszeriben olyan fontos lett, hogy pályáztatni akarják? Inkább örülniük kéne, hogy végre megszabadulnak tőle.

- Személy szerint én örülök is, egy gonddal kevesebb, de önnek, mint jogismerő embernek tudnia kell, hogy a törvény az törvény, nincs jogom, se lehetőségem megkerülni a testületet.

- Bocsánat! - kotyogott közbe Orsika. - Ha szabadna egy megjegyzést tennem...

- Tessék! - nézett rá kérdően Birkás. Orsikának nem volt szokása beleszólni a tárgyalásokba.

- Tudomásom szerint a Legenda utcai zsinagóga szabad listán van, bármikor, bárkinek elidegeníthető vagy lebontható, mert nem műemlék. Semmi akadálya, hogy eladjuk.

- Ez biztos?

- Százszázalékos! Éppen tegnap volt a határozat, más ügyből kifolyólag.

- Uraim - tárta szét karját a jegyző -, ha valóban így van, szabad a vásár. Mennyit kínálnak érte?

Abonyiból előbújt a vállalkozó-közgazdász. Táskájából elővett egy számokkal teleírt több oldalas iratot és az asztalra csúsztatta.

- Kiszámoltam, hogy az épület helyreállítása, valamint a tereprendezés, a kerítés újjáépítése és egyéb járulékos költségek, szóval mindent egybevetve, körülbelül ötven milliót tesznek ki. Tételezzük fel, hogy ezt az önkormányzatnak kellene állnia, vagy legalábbis jócskán hozzájárulnia a kiadásokhoz...

Birkás tiltakozóan emelte fel a kezét, de Abonyi nem engedte megszólalni.

- Természetesen tudom, hogy önöknek erre egy megveszekedett huncut vasuk sincs, nem is kérünk. Ezért úgy vélem, méltányosnak találják, ha figyelembe véve a zsinagóga jelenlegi állapotát, csupán egy jelképes összeget ajánlunk fel.

- Attól függ, mennyi az a jelképes összeg.

- Ötszázezer forint.

- Ötszázezer...? Azért ez mégis túlzás... maga a terület...

- Sokallja, jegyző úr?

- Ellenkezőleg! Túlságosan keveslem! Hol él maga, fiatalember? Mindennek van határa!

- Jó, akkor mást mondok - vonult vissza Abonyi. - Tekintse semmisnek az ajánlatunkat. Napokon belül megkapjuk a minisztérium, illetve a Cégbíróság határozatát a *Veronika követői* vallási közösség felvételéről a hivatalosan elismert és támogatandó egyházak sorába. S mivel az önök által is elfogadott működési alapszabályunk értelmében a székhelyünk ebben a kerületben van, önök kötelesek gondoskodni végleges elhelyezésünkről, olyképpen, hogy az megfeleljen az egyházak közötti esélyegyenlőség és a szabad vallásgyakorlás alkotmányos alapelveinek. Ezzel nekünk segítenek, mert egyrésztől nem kell fizetnünk a zsinagógáért, másrésztől még a helyrehozatal költsége is az önök nyakába szakad az utolsó fillérig. Köszönjük, jegyző úr, ön igazán nagylelkű!

Kürtössy elismerően sandított Dénesre, de nem szólt semmit, magában viszont arra gondolt: lám, lám, miből lesz a cserebogár! Jó lesz vigyázni a fiúval! Megnyugodva látta, hogy az ügy jobb kezekben van, mint hitte volna, fölösleges Abonyit megzavarni a tárgyalásban. Ez abból is kiderült, hogy Birkás feje lilára váltott a dühtől, Orsikát pedig elfogta a köhögési roham.

- Na várjunk csak, várjunk csak - vett erőt magán a jegyző. - Ez nem ilyen egyszerű.

- Szerintem nagyon is egyszerű - mondta Abonyi. - A kisasszonynak tökéletesen igaza van, a szabad listán lévő ingatlanokat ön saját hatáskörében is értékesítheti, ehhez nem kell sem pályáztatni, sem a testület véleményét kikérnie. Itt és most megköthetjük a szerződést, legfeljebb a városgazdálkodási és területfejlesztési igazgatás jóváhagyását kell megszereznie, de ez formalitás, ez már az ön dolga. Az ötszázezer, amint az aláírás megtörténik, a rendelkezésre áll. Parancsoljon a szerződéstervezet, csupán a vételi árat kell beleírni.

- Legyen hatszázezer...Lássák be...

- Jó, legyen önnek igaza - bólintott nagylelkűen Dénes. - Elfogadjuk hatszázezres ajánlatot. Tudom, hogy égetően szükségük van minden fillérre, legalább segítjük a kerületet sokasodó gondjaiban.

Birkás hápogott és fogalma sem volt, mit mondjon. Mégiscsak pimaszság, hogy úgy állítják be, mintha ők tennének jót az önkormányzattal.

- Felhívom Szalókit az osztályon - ajánlotta Orsika.

- Hívjad - hagyta rá Birkás.

Orsika a telefonhoz lépett. Tömören összefoglalta, miről folyik a megbeszélés, aztán rövid hallgatás után azt mondta:

- Tehát aláírhatjuk?... Értem... Köszönöm! - és letette a telefont.

- Minden rendben van - jelentette ki -, Szalókinak semmi kifogása, hogy a zsinagógát eladjuk.
- Adják ide azt a szerződést - dohogott Birkás. - A zsinagóga a Veronikásoké. Maga aztán ért hozzá, uram, hogyan kell gyorsan üzletet kötni - mondta Abonyinak. - Még sokra viheti!
- A Szűzanya áldásával én is ebben bizakodom - mondta Kürtössy és arisztokratikus arcán széles mosoly terült szét. Nagyon elégedett volt az eredménnyel.

Idejövet öt millióban állapodtak meg Dénessel, ennyit szántak a Zsinagógára, egy fillérrel se többet.

9. fejezet

Veronika az emelvény előterében csukott szemekkel, némán, lehorgasztott fejjel ült a karosszékében, arcából semmit sem lehetett látni. Ujjait görcsösen összekulcsolta; olyan volt ez számára, mintha megkapaszkodna valamiben.

Várta, hogy megkezdődjön a szertartás. Kürtössy valamiért késett, pedig nem volt rá jellemző.

Amióta megkapták a Zsinagógát, többé nem kellett kiállnia az utcára és ennek nagyon örült. Mindig erőltetettnek érezte, ahogy Kürtössy produkáltatja őt. Napról-napra, újból meg újból el kellett mesélnie azt a bizonyos éjszakát, amiről ő tudott a legkevesebbet, s mert hazudni nem akart, csak sejtelmes utalásokat, ködös álmokat, zavaros jövendöléseket szajkózhatott a bódultan figyelő, megigézett embereknek. S még ebben is kötve volt: csak azt mondhatta, amit előre megírtak a számára, változtatnia nem volt szabad. Kürtössy minden este kikérdezte, s ha csak egyetlen szócskát tévedett, alaposan megszidta érte.

Annál hangosabb és bőbeszédűbb volt a *főtestvér*, dr. Kürtössy, akit már nem volt szabad Feri bácsizni, megkövetelte a kivételezett megszólítást.

S a főtestvér nagyon értett a hívek lelkének megdolgozásához.

Ékes szavakban ecsetelte Veronika csodáját, keményen ostromozta a hitvány külső világ értetlenségét, és a hívek szűkmarkúságát. Már az első napokban, kinn az utcán, minden lehetséges alkalmat megragadott, hogy a testvérek tudára adja és beléjük sulykolja szent kötelességüket, az adakozást, mivelhogy az önálló helyiség megszerzése és berendezése nem lesz olcsó multság, és ehhez rendszeresen kérte-követelte az egyre nagyobb számban jelentkezők önzetlen hozzájárulását akár készpénzben, akár kétékezi munkával. Mindig akadt egy-két lelkes önkéntes, aki körbejárt, és irgalmatlanul begyűjtötte az adományokat, vagy felírta a munka-felajánlásokat.

Vera ekkor még tapasztalatlan volt, a viselkedése is zavart és bizonytalan, bár ez kívülről nem látszott, nagyon tudta fegyelmezni az arckifejezését. Többnyire csak állt és bámulta azokat, akik őt bámulják, és képtelen volt felfogni, hogy az emberek komolyan veszik azt, amit ő maga sem értett: miként került rá a ruha? A Kürtössy által betanított szövegeket felmondta, ezzel az ő munkája be is fejeződött.

A főtestvér rámenőssége és erőszakossága megrémisztette a lányt.

Amennyire az első napokban - ha fenntartásokkal is - megbízott benne és hálás volt, hogy otthonába fogadta, annyira kiábrándító volt a főtestvér egyre kevésbé leplezett mohósága és gátlástalansága.

Ha négy szemközt voltak, Kürtössy nem is próbálta szépíteni, hogy Vera történetéből egy kukkot sem hisz el, agyrémnek tekinti az egész históriát, viszont azt az óriási üzleti lehetőséget, ami a hiszékenységi piacon rejlik, halálos bűn volna nem kiaknázni - hangoztatta. Ha Vera tiltakozni merészt, Amáliával együtt kegyetlenül lehordták - Amália egyszer meg is ütötte - és feljelentéssel fenyegetőztek, mondván, Veronika őket is megtévesztette, amiként az emberek százait - sőt immáron ezreit -, s ha nem engedelmeskedik, ha nem hajlandó elfogadni a jóságos főtestvér és Amália asszony odaadó gondoskodását, mehet Isten hírével vissza az utcára kukázni, de előtte még a rendőrségnek is lesznek kellemetlen kérdései az ékszerekkel és a drága ruhával kapcsolatban, amiknek eredetét nem tudja számlákkal igazolni, vagyis az Isten se mossa le róla, hogy lopta.

- Tessék, bizonyítsa be az ellenkezőjét, ha képes rá, vagy viselkedjék értelmesen - fejezte be minden alkalommal a megleckéztetést a főtestvér, sunyin vigyorogva.

Vera tehetetlen volt a kettős támadással szemben.

Ha egyedül volt, sokat sírdogált, s csak Dénes közelsége nyújtott némi vigaszt. Ketten nagyon jól megértették egymást. Vera tisztában volt azzal, hogy a férfi éppolyan kiszolgáltatott, mint ő, s ez - no meg Dénes határtalan rajongása - végképp eldöntötte kettőjük sorsát. Hamar belátták, hogy az ég is egymásnak teremtette őket. Hogy Dénes nálánál is jobban tisztában van Kürtössy mesterkedéseivel, azt nem sejtette, de még ha tudta volna is, a világért sem okozott volna a férfinak fájdalmat.

Nem ez a mai volt az első imadélutánjuk a Zsinagógában. A legelsőt két héttel ezelőtt rendezték, amikor túl voltak a tetőzet rendbehozatalán, a meszelésen és sikerült annyi padot vásárolniuk, hogy legalább az idősebb híveket leültessék, a többiek egymás hegyén-hátán szorongtak, Kürtössy kénytelen volt a Zsinagóga külső falára felszereltetni egy hangszórót, hogy mindenki hallhassa, ami bent elhangzik. Legkevesebb hat-hétszázan voltak a templom-avató-istentiszteleten, ami ugyan túltett Kürtössy minden reményén, viszont a Zsinagóga befogadóképessége mindössze háromszáz főre volt elegendő.

A szertartás mindig a főtestvér előimádkozásával kezdődött, ezt követte az első közös ima, ami úgy zajlott, hogy Kürtössy mondatonként diktálta és a hívek kántálva utánamondták. Nem is ima volt ez a szó hagyományos értelmében, inkább afféle eskütétel, miszerint fenntartás nélkül hisznek Veronika látomásában és engedelmeskednek a látnoki parancsoknak, ami egyet jelentett a Főtestvér utasításaival.

Ekkortájt született a végleges név is; az egyik jámbor hívő szájából hangzott el, imádkozás közben:

- Asszonyunk, Szűz Mária, terjeszd ki ránk, Veronika Gyermekeire áldásodat, vigyázz reánk, s ne engeddd, hogy a Sátán beférközhessék sorainkba...

Kürtössy azonnal kapcsolt és ettől kezdve hivatalosan is felvették a *Veronika Gyermekei* elnevezést, ami később nagyon hasznosnak bizonyult.

Önmagát szerényen az Első Gyermekek névvel ruházta fel.

Végre nyílt a zsinagóga ajtaja és mindenki csodálkozására három járóképtelen bénát toltak be kerekas tolószékeken. Mögöttük Kürtössy lépdelt kimért lassúsággal, vállára vetett fekete palástban, imára kulcsolt kézzel, arca átszellemült volt és kísértetiesen sápadt.

A hívek izgatottan mocorogtak a különös menet láttán, és nem tudták mire vélni. Kik ezek a szegény nyomorékok? - kérdezgették egymást, de választ senki sem tudott adni. A kocsit toló férfiak is ismeretlen voltak, feltételezhetően a nyomorékok hozzátartozói.

Legjobban Vera volt meglepve: Kürtössy egy árva szóval sem említette, hogy mire készül.

- Ilyen híresek lettünk? - hangzott fel egy asszony örömteli kiáltása valahonnan középről. - Áldassák az Úr neve és adjon nekik gyógyulást! Ámen!

- Ámen! - visszhangozta a felajzott gyülekezet.

A tolókocsikat az emelvény elé állították, sorban, egymás mellé. Mindegyikben fiatal ült, szélén húsz-huszonöt év körüli férfiak, középen egy vörös hajú, kókadt arcú lány. Kezükben fehér rózsát tartottak, nem néztek senkire, csak az ajkuk mozgott, mintha imát mormolnának.

Vera dermedten bámulta őket, és el nem tudta képzelni, mi történik a következő percekben, mi lesz itt az ő feladata.

A főtestvér felment az emelvényre és a mikrofonállványt igazgatta. Tekintetét egy pillanatra sem vette le a lélegzet-visszafojtva figyelő hívekről, mintha hipnotizálni akarná őket. Hosszasan kivárt, s amikor a csönd már-már elviselhetetlenné vált, hangját ünnepélyesre mélyítve, megszólalt.

- Veronika Gyermekei! Testvéreim az Úrban! Hisztek-e a mi Anyánkban, Szűz Máriában?

- Hiszünk! - morajlott fel a nép.

- Hisztek-e Veronika nővérünk igazságában?

- Hiszünk! Áldassák az ő neve!

- Hisztek-e abban, hogy az ima ereje csodákra képes?

- Igen! Igen! Hiszünk!

A hívek extázisba estek. Voltak, akik hangosan sikoltoztak, sokan görcsös zokogásba törtek ki, hátul egy nő elájult, de senki nem törődött vele.

Az Első Gyermeke tovább feszítette a húrt.

- Akarjátok-e, hogy közösen kérjük a Szűzanyát, hogy jöjjön közénk és adjon jelet számunkra: gyógyítsa meg e három bénát? Ha igen, álljatok fel!

A gyülekezet egy emberként ugrott talpra és a lenyűgözve, önkívületben várakozott.

- Akkor kérjük meg Veronika nővérünket, könyörögjön az ő angyalához, hogy járjon közbe, és tolmácsolja kérésünket a mi Urunk Jézus Krisztus Szent Anyjánál. Imádkozzék, Veronika nővér!

Vera tanácstalanul nézett a főtestvérré. Megörült ez az ember? Csak nem hiszi, hogy valóban képes csodát művelni? Ebből akkora botrány lesz, de akkora, hogy... - végig se merte gondolni!

- Imádkozzon már a szentségért, ne totózzon annyit! - sziszegte foga között ingerülten az Első Gyermeke. - Azt, amit tegnap tanultunk! Vagy már elfelejtette? Na, hadd halljam!

Vera nem tehetett mást, letérdelt, arcát a mennyezet felé fordította és mondani kezdte a bemagolt szöveget:

- Szeretett, kedves jó angyal, aki meglátogattad akkor éjjel a te szolgálóleányodat, kérünk, légy a közbenjárónk, hogy a Szűzanya meghallgassa kérésünket. Könyörgünk, Szűz Mária, Istennek Anyja, ha itt vagy közöttünk, adj mindenkinek számára látható és felfogható jelet. Testvérek, térdepeljete le, és mondjátok velem az imát, egyesítsük hitünket.

E pillanatban valahonnan enyhe, illatos fuvallat suhant át a termen.

A térdre hulló hívekben benn szakadt a szó, elhallgattak és meghökkenve szimatoltak. A lágy szellő felerősödött, a bódító illatfelhő betérítette a térdeplőket, a levegő megsűrűsödött. A dobogón álló főtestvér alakja megnyúlt, két karját magasba emelte és hangja szinte emberfeletti erővel süvített - a bekapcsolt hangszóró felerősítette:

- Már nem vagyunk egyedül! Veronika angyala közöttünk jár. Érzitek a túlvilági illatot? A Szűzanya meghallgatta könyörgésünket. Kérünk, Veronika nővérünk, simogasd meg beteg testvéreinket.

Vera nem mozdult, lábaiból kiszállt minden erő. Ez lehetetlenség, rimánkodott magában, ezt nem teheti vele a főtestvér, ő nem képes csodát tenni, ő csak egy egyszerű... egyszerű...

Talán el is ájult egy pillanatra, mert csupán annyit érzett, hogy erős karok két oldalt megragadják és odavonszolják a tolókoszikhhoz. Kürtössy megfogta a kezét és hangos hallelujázás közepette egyenként ráejtette a nyomorékok fejére, megsimogatta vele a hajukat, béna lábaikat, aztán visszavezette az emelvényre, ahol félig eszméletlenül lerogyott a karosszékre, várva a megváltó halált és legszívesebben a föld alá süllyedt volna szégyenletében.

- Édes jó Istenkém, ha ott vagy az mennyországban - suttozta olyan őszintén, mint még soha életében -, bocsásd meg, amit ellened elkövettem! Nem akarok a pokolra jutni, nem akarom, hogy ezekből a jóhiszemű emberekből bolondot csináljanak!... Kérlek, Szűz Mária, ha valóban akkora a hatalmad, ahogy mondják, ne engedd, hogy...

A gyülekezet felhördülése térítette magához.

Odanézett, és elszörnyedve látta, hogy a három nyomorék tapogatózva feláll és bizonytalanul egyensúlyozva, széttárt karokkal, imbolyogva néhány lépést tesz az emelvény irányába. Arcukon bamba mosoly, hitetlenkedés... Kezüikkel a lábukat tapogatják, amikben egy perccel ezelőtt még nem volt élet és most íme előre-hátra mozdul, feléje közelednek... s jönnek, jönnek, jönnek... egyre közelebb...

Felsikoltott és iszonyodva takarta el a szemét, mert attól félt, ott helyben megőrül.

Ő, Varga Vera, a lenézett, megvetett, állami gondozott árva, a társadalom számkivetettje valóban csodát tett, meggyógyított három embert? Hát mégis igaz volna, hogy az angyal vele van, igaz minden, amiben kételkedni merészelt...? Lehetséges ez?

A gyülekezet végre felocsúdott és egetverő hallelujázásban tört ki. Felugráltak a helyükről, mindenki látni akarta a bénákat, akik már az emelvényen álltak, mosolyogva, boldogan és Veronika menyasszonyi ruhája szegélyét, a főtestvér kezét csókolgatták.

Az egyik gyógyult férfi a mikrofonhoz lépett.

- Köszönjük, Veronika nővér, köszönjük Szűz Mária, Istenünk Szent Anyja, hogy minket, bűnös halandókat kimentettél a tolószék rabságából! Láttátok, testvéreim, milyen magatehetetlenek voltunk, és most nézzétek, itt állunk előttetek épségben, egészségben, teljes értékű emberekként. Ezt cselekedte velünk az Úr, az ő leánya, Veronika nővérünk segítségével. Halleluja!

A gyülekezet harsogva válaszolt, az ablakok megrezegték:

- Halleluja! Áldassák az Úr neve! Halleluja és dicsőség a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak és az ő Szent Anyjának, Máriának! Veronika! Veronika! Veronika!

Valahonnan a terem közepéről idős, kivörösödött arcú, görbe hátú néni csoszogott előre. Megállt és szembefordult a gyülekezettel, úgy kiáltotta:

- A Veronika Gyermekai Egyházra kívánom hagyni halálom után minden vagyonomat, házamat, bútoraimat és megtakarított pénzecskémet, mert azt akarom, hogy ne kelljen szűkölködnünk az emberek megsegítésében, s hogy minél több beteg felebarátunk nyerjen gyógyulást Veronikánk és az Úr Jézus Krisztus színe előtt, az ő erejük által. Kövessétek példámat!

- Köszönjük! Áldjon meg az Úr, testvérünk! - hálálkodtak torkuk szakadtából a meglepett hívek. Az öregasszony lehajolt és megérintette Veronika ruháját, az Első Gyermeknek kezét csókolt, aztán emelt fővel, megdicsőült arccal visszatípett a helyére, ahol többen sírva a nyakába borultak.

A jelenet láttán elszabadultak az érzelmek.

Egymás után vagy tízen-tizenketten tettek hasonló fogadalmat, „*Isten engem úgy segítjen!*” esküszöveggel fejezve be felajánlásukat. A gyülekezet egyetlen nagy, boldog, önfeledt imádkozásban olvadt össze - Vera csak nézte őket kitágult pupillákkal és nem akart hinni a szemének.

Most a főtestvér következett.

- Vannak-e még kételkedők köztetek?

- Nincsenek! - harsogták a megbabonázott hívek.

- Menjetek hát és adjátok hírül a hitetlenek között, hogy Veronika Gyermekait kiválasztotta magának az Úr, hogy megmentse e bűnös világot a kárhozattól. Menjetek békével és imádjátok az Urat! Veronika áldásával a mai szertartás véget ért.

Még mielőtt Veronika Gyermekai hazaindultak volna, végignézhették, hogy a kívül rekedt, térdeplő hívek sokasága között a három gyógyult ember ruganyos léptekkel, könnytől áztatott arccal sietősen kigörgeti a saját tolókosiját a zsinagógából és hangos énekszóval befordulnak a sarkon.

Többé nem látták őket.

10. fejezet

K. Soós Gyula aznap már az ötödik méregerős kávéját itta és a második doboz cigarettánál tartott, pedig még csak délelőtt tíz óra volt.

Pokolian érezte magát az éjszakai kiruccanás után, ami ugyan nem ment nála ritkaságszámba, éjfél előtt sosem feküdt le, de tegnap a szokásosnál is jobban leitta magát.

A kollégákkal egy pofa sörre ültek be és mi lett a folytatása?

Valamelyik hülye elkezdett politizálni, a többiek meg, mint a birkák, mentek utána, és negyedóra sem kellett, az asztalt csapkodták, üvöltözve vitatkoztak, már-már attól lehetett tartani, hogy összeverekednek -, s közben folyt a bor meg a konyak, és K. Soós hajnali ötkor hullarészegen vánszorgott haza.

- Soha többé! - fogadkozott, a jó ég tudja, hányadszorra. Ugyanakkor tisztában volt azzal, hogy ezután sem lesz másként.

K. Soós züllött életet élt, különösen, amióta elvált a feleségétől.

És most még ez a hülye riport is!... Pont neki kellett Záraiba, a főszerkesztőbe botlania, amikor az egy gyanútlan, szabad prédára vadászott.

- Valami dilis nő azt állítja magáról, hogy megjelent neki a Szűz Mária. Nesze, itt a cím, készíts vele riportot, de sürgős, a minisztériumtól kérik, hogy lehetőleg már a holnapi mellékletben hozzuk. De vigyázz, nehogy belezúgj a csajba, ismerlek, ha szoknyát látsz, véged.

- Ne, könyörgöm, küldj mást, szétrobban a fejem...

- Öregem, ez a te nagy témád, a régóta várt szenzációs sztori, lesz idő, amikor megköszönöd, hogy téged választottalak, ezt csak te tudod megcsinálni - hízelgett Zárai és már rohant is tovább, hogy K. Soósnak ne legyen ideje vitatkozni. Két asztallal odébb szólt vissza: - Ja igen, el ne felejtsem, már több száz követője van a csajnak és megvettek egy öreg zsinagógát, szabályosan be vannak jegyezve. Légy óvatos, mert Kürtössy van a háttérben! A nőt valamilyen Veronikának hívják. Na, mire vársz még?

- Kösz, csak ez hiányzott. Kürtössy! Jézusmária!... Esküszöm, abbahagyom a szakmát!

K. Soós nem mert kocsiba ülni, a rengeteg alkohol még nem ürült ki a szervezetéből, kénytelen volt villamoson döcögni a világ végén lévő lakótelepre. A hosszú úton elszunyókált, ezért egy megállóval tovább talált menni, és ez csak tovább rontott a közérzetén. Visszafelé kutyaagolt, hogy tisztuljon a feje. Messziről feltűnt a Nimfa étterem táblája, és elhatározta, hogy mindennek előtt megiszik még egy kávé.

Ekkor meglátta, hogy két rendőr intézkedik egy elvadult parkocska közepén. Újságíró ösztöne nem hagyta tovább menni, lábai szinte akaratlanul álltak meg. Négy, feketére égett, fürdőnadrágban izzadó munkás egy körülbelül tíz méter magas, fenyőfából ácsolt kereszttel birkózott. A helyét már kiásták, egyikük éppen homokot és sódert kevert össze vízzel, cementtel, hogy majd azzal öntsék ki a lyukat.

- Maguk mit csinálnak itt? - kérdezte az egyik rendőr.

- Ezt a keresztet állítjuk fel - felelte az egyik munkás. - Dög nehéz, majd bele szakadunk.

- Ki engedélyezte, hogy ideállítsák? Ez, ha nem tudnák, közterület. Mutassák a papírjaikat.

- Tessék - mondta közönyösen a csoport vezetője; nagy darab, elhízott, borostás fickó. - Az önkormányzattól kaptuk az utasítást. Azok, akik régebben itt szoktak imádkozni, tudja, a Veronikások, megvették ezt a négyszöget, ahová a kereszt kerül.

A rendőr megvizsgálta az engedélyt és elszontyolodva látta, hogy nincs benne semmi kivetni való, kénytelen rájuk hagyni, hadd csinálják.

- Aztán iparkodjanak ám! - mondta foghegyről, csak hogy övé legyen az utolsó szó.

K. Soós várt egy-két percig, amíg a rendőrök eltűnnek, aztán odaballagott a melósokhoz.

- Jó napot! - köszönt vigyorogva és felmutatta az újságírói igazolványát. - Elnézést, hogy megzavarom a munkájukat. Kérdezhetnék valamit?

Az emberek örültek, hogy újabb ürügyük van egy kis lazulásra. Körülvették K. Soóst és rágyújtottak a feljük kínált amerikai cigarettára. Ők ráértek, közmunkát végeztek, ráadásul bagóért.

- Szóval miért pont itt kell felállítaniuk ezt a keresztet?

- Mert itt, ezen a helyen jelent meg Veronikának a Szűz Mária - mondta a csoportvezető.

- Nem a Szűz Mária volt, csak egy angyal - lépett közelebb egy alacsony, gyomorbajos képű, vékony kis emberke - Nagy különbség!

- És maguk ezt elhiszik?

- Nem a mi dolgunk, uram, hogy eldöntsük, volt e látogatóban a Szűz Mária angyalostól, vagy nem volt. Mi csupán a munkánkat végezzük - szívott nagyot a cigarettájából a csoportvezető.

- Igazuk van, a maguk helyében én se mondanék mást - bólogatott egyetértően K. Soós. - Azért engem érdekelne, mit szólnak majd ehhez a kereszthez a lakosok. Maguknak mi a véleményük?

- Hát... tiltakozni nem fognak, az biztos. Van fogalma, uram, hány ember térdepelt itt nap-számra, amíg a templomukat úgy-ahogy ki nem pofozták? Még nincs kész, de már minden reggel, délben, este annyian vannak, hogy a politikusok megirigyelhetnék. És jönnek ám állandóan újabb jelentkezők.

- Miféle nő ez a Veronika? - kérdezte K. Soós. - Találkozott már vele valamelyikük?

- Én ismerem - mondta a gyomorbajos kinézetű melós. - A feleségem is belezúgott. Azelőtt normális volt, eljárt velem a meccsekre, néha még pecázni is, most meg éjjel-nappal csak imádkozik és rágja a füleket, hogy én is térjek meg, mert jön a világvége.

- Na és, megtért?

Az ember hallgatott, lábával kapargatta a fűvet, nem válaszolt. Aztán nagy sokára azt mondta:

- Nem tudom... egy kicsit. Az hétszentség, hogy Veronika látta az angyalt.

- No fene! - lepődött meg K. Soós. - Ilyen biztos benne?

- Ja. Hát persze, hogy biztos vagyok. Itt feküdt a bokor alatt menyasszonyi ruhában. Ettől még persze lehetne kamu, bárki felvehetné, de én láttam előző este akkor is, amikor bebújt oda. Tudja, azelőtt errefelé szokott kukázni. Olyan koszos meg bűdös volt, hogy mindenki messze ívben kikerülte. Este nyolc-kilenc óra lehetett, nem néztem. Az asszonnyal jöttünk haza valahonnet éppen és bement valamit vásárolni abba a kis éjjel-nappaliba. Ott ni, látja... Nos a lényeg, hogy ugyanakkor vett magának kaját a Veronika is, ha jól emlékszem kenyeret meg kolbászt, aztán befeküdt ide és felfalta. Nagyon éhes lehetett, mert rossz volt nézni, ahogy

tömte magába. Itt álltam a telefonfülke mögött, vártam a nejemet, volt időm, be is leskelődtem utána. Nem volt azon, kérem szépen, semmiféle menyasszonyi ruha, csak a megszokott, mocskos göncei. Aztán amikor reggel felkeltették a rendőrök, csak úgy ragyogott, tele volt a keze arany meg gyémántgyűrűvel, még a fülében is lógott egy gyémántos izé... És az a ruha! Már csak a saját szememnek hiszek, nem? Na ugye!... Uram, azt magának is látnia kéne! Honnan a francból vette volna szegény pára, ha nem az égiek adták rá? Egy vagyonba kerülhetett! Azt hajtogatta, hogy álmában megjelent egy angyal, a Szűz Mária küldte.

K. Soós nem tudta, mit válaszoljon. Hivatásából adódóan kiváló emberismerő volt, és pontosan tudta, hogy a melós nem az ujjából szopja, amit előad, hanem igazából hiszi, amit előad. Még szerencse, hogy titokban beindította a zakója zsebében lapuló kis magnetofont. Ezzel a jámbor őszinteséggel sose tudta volna visszaadni ennek az egyszerű embernek a szavait.

- Különös... - hümmögött. Aztán megkérdezte: - Maga volt már a rendezvényükön? Na, ne tagadja, nincs abban semmi rossz.

Az ember elvörösödött. Restelkedve nézett a többiekre, félve, hogy kinevetik.

- Hát... egyszer... Illetve, kétszer. Az asszony erősködött, hogy kísérjem el.

- Magyarán rendszeresen részt vesz a találkozóikon - blöffölt K. Soós. A melós bizonytalanul igent intett a fejével. - Nem szégyen az, kinek mi köze hozzá, nem igaz?

- Mindig mondtam, hogy hülye vagy - köpött ki megvetően a csoportvezető.

- Hagyja békén - vette védelmébe az apró termetű embert K. Soós. - Mindenki odajár, ahová akar. Magánügy. De ha már így benne vagyunk, mesélje el, hogyan zajlik egy ilyen szertartás? Gondolom, Veronika szokott beszélni. Vagy vannak mások is, akik igét hirdetnek?

- Veronika nemigen prédikál, csak olyankor, ha látomása van. Mostanában már a menyasszonyi ruhát sem hordja, mert kíméli, üveg mögött tartják, állandóan ott áll szem előtt a kereszt mellett. Kürtössy főtestvér vezeti a foglalkozásokat, vagy néha Abonyi testvér, de ő nem tud olyan szépen, szívhez szólóan szónokolni. Ő olyan... hogy is mondjam... tudományoskodó, száraz.

- Tehát Kürtössy főtestvér... értem. Persze, sejthettem volna. Nagyon sokat segített, barátom, köszönöm szépen. Megkérdezhetem a nevét?

- Inkább ne... Nem akarom, hogy kiírják a nevemet az újságba.

- Miért? Szégyelled, hogy te is Veronika fattyúja vagy? - kérdezte vigyorogva az egyik munkás.

A kis ember arca ismét lángba borult és dacosan felvágta a fejét.

- Nem szégyellem! Egy pillanatig gyáva voltam, az igaz, de büszkén vállalom, hogy Veronika Gyermeke lettem. Írja ki nyugodtan, a nevem Kónya Pál. És nem kell csak kezdőbetűket használnia. És azt is írja meg, hogy Veronika igenis csodát tett, meggyógyított három nyomorékot! Saját szememmel láttam, amint kiszálltak a tolókocsiból és elindultak. Úgy igaz, ahogy itt állok, Isten engem úgy segéljen!

- Hm! Erről nem is hallottam, de ha így van, akkor az nem semmi. Karakán fickó maga, Kúti úr, gratulálok - mondta K. Soós és kezet nyújtott. - No, Isten velük, emberek, további jó keresztállítást! Aztán nehogy túlerőltessék magukat a buzgóságban!

K. Soós Gyulát fellelkesítette a sztori, és az álmoságáról is megfeledkezett.

Nagy léptekkel sietett a megadott címre, a zsinagógához. Öt perc alatt odaért és tátva maradt a szája a meglepetéstől: legalább száz ember, férfi és nő vegyesen, nyüzsgött, loholt, dolgozott inaszakadtából; az egyik csoport téglát, cserepet cipelt, a másik malteros ládával iparkodott egy rézsút felállított emelkedőn, hátul négy izzadó alak deszkát fűrészelt énekelve, a harmadik társaság a falakon munkálkodott, míg a maradék a kertet ásta, gereblyézte vagy éppen fát, cserjét, virágot ültetett.

A zsinagóga bejáratánál idős, jó kiállású, őszes hajú úr bonyolult tervrajz felett vitatkozott egy fiatalemberrel, aki zsebszámológépet tartott a kezében. Az idegenre rá se hederítettek, nagyon el voltak foglalva egymással.

K. Soós közelebb somfordált.

- Elnézést kérek... Szabad megnézni belül a templomot?

A két férfi végigmérte a látogatót, aztán a fiatalabbik vállat vont.

- Tessék. Menjen csak be, ha kíváncsi rá, de még nincs teljesen kész.

- Nem baj, akkor is érdekel - mondta K. Soós és gyorsan eliszkolt mellettük.

A zsinagóga meghökkentően tágas volt, és ellentétben azzal, amit a fiatalember állított, nagyon takarosán nézett ki. A falak hófehérre meszelve világítottak, padsorok sorakoztak egymás mögött, legalább két-háromszáz ember számára volt ülőhely. Az egész templombelsőt átjárta a friss, félig száradt mész illata. A főfalat gyalulatlan fenyőfából ácsolt, egyszerű feszület díszítette, hasonló ahhoz, mint amelyet a munkások állítottak fel a parkban; mellette állványon, riasztóval ellátott üvegszekrényben a becses kegytárgy, az elhíresült menyasszonyi ruha volt elhelyezve. A feszület előtt kottatartó állt, mögötte három támlásszék sorakozott, az emelvény sarkában mikrofonállvány volt odakészítve.

A terem oldalsó falán, jó magasra helyezve, emelt szegélyű, díszesen faragott, baldachinos szószék domborodott a padsorok fölé, mögötte alacsony ajtócska, ami bizonyára a prédikáló főtestvér ki-be járására szolgált. A szegélyzet olyan magas volt, hogy a szónoknak csak a feje látszott ki. Ennek igen egyszerű, praktikus oka volt: Kürtössy ugyanis tériszonyban szenvedett, és félt, hogy leszédül.

K. Soós ekkor észrevett egy szürke ruhás nőt, aki a bejáratától jobbra a sarokban ült és olvasott. Fiatal volt, fekete hajú, sűrű szemöldöke alól élénk, zöldes színű szempár villant rá kérdően.

- Bocsánat... - hajolt meg udvariasan K. Soós -, nem akartam megzavarni az elmélkedésében.

- Nem zavar - válaszolta kedvesen a nő. - Verseket olvasok, József Attilát. Nagyon szeretem!

- Igazán? - lepődött meg K. Soós. - Az ember hajlamos azt hinni, hogy ilyen szent helyen kizárólag a Bibliát illik tanulmányozni.

- Minden hely szent, ha azzá tesszük, és minden szent helyet meggyalázhatunk a gondolatainkkal, nem gondolja?

- De igen - hebegte leforrázva K. Soós. Nem ilyen válaszra számított. - Félreértett...

- Hát persze, senki se úgy érti - hagyta rá a nő. - Hogy tetszik a templom?

- Nem rossz... - felelte az újságíró kitérően.

- Vagyis túl egyszerűnek találja, igaz? Kár tagadnia, lerí az arcáról.

- Nem tagadom - adta meg magát K. Soós. - Ennyire puritán templomot még nem láttam.

- Minek a sok cicoma, festmény, szobor, aranyozás? A Szűzanyának egy bokor alja is megfelelő volt ahhoz, hogy elküldje angyalát az ő szolgálóleányához.

- Veronikához?

- Igen, hozzá.

- Ismeri őt személyesen?

- Meglehetősen... - mosolygott titokzatosan a nő.

- Kérem - húzódott közelebb az újságíró -, meséljen róla. Milyen ember, hogy néz ki, hány éves? Minden érdekel, ami a személyével kapcsolatos!

- Miért? Maga kicsoda? Szintén Gyermeke?

- Gyermeke... én?! Hogy érti ezt? Úgy nézek ki, mint egy kamasz? Ezzel a pocakkal?

- Veronika Gyermekei. Így hívjuk magunkat egymás közt. Gyermeke.

- Óh, hát persze, persze, milyen számár vagyok! Sajnálom, de ki kell ábrándítanom, nem tartozom a Veronika Gyermekei közé. Térjünk vissza Veronikára, ha nincs ellene kifogása. Milyennek találja őt? Amennyit eddig sikerült kinyomozni, annak alapján gyanítom, aligha róla fogják megmintázni az egyetemes műveltség szobrát.

- Nagyon finoman fejezte ki magát. Veronikának nyolc általánosa van és női szabóságot tanult.

- Ezt komolyan mondja?

- A lehető legkomolyabban. Egyszerű lány, mint ez a templom, és mint a mi hitünk. Nincs rajta, és benne semmi különleges.

- Mégis... hogy néz ki? Szép?

A nő váratlanul felkacagott, hangja csilingelve szállt körbe a zsinagóga falain.

- Hogy szép-e? Attól függ, kinek. Van akinek nagyon szép, van, akinek kifejezetten csúf.

- Zavarba hoz, hölgyem - bosszankodott K. Soós. - Valami közelebbit mondjon a maguk rejtélyes Veronikájáról. Ennyivel nem megyek semmire.

- Na jó - enyhült meg a nő. - Tessék, kérdezzen, mire kíváncsi?

- Mi a valódi foglalkozása a szentjüknek?

- Munkanélküli. Ne nézzon így rám, a valóságot mondom. Ha érdeklődött utána, bizonyára már tudja, hogy közönséges hajléktalan volt, és a kukákból szedte össze az ennyivalót, a beváltható üvegeket, mielőtt a látomása történt. Ez nem legenda, hanem a színtiszta valóság. Rengetegen tanúsíthatják. Lefeküdt a bokorba, mint egy a sok nyomorgó közül és felébredt, mint kiválasztott, hófehér menyasszonyi ruhában, Veronikaként. Ennyi a történet.

K. Soós úgy döntött, nem pazarolja tovább az idejét erre a bigott tyúkra. Amiket elmondott, azokat már ismerte, többet úgyse képes kihúzni belőle, csak fújja a maga nótáját, s közben úgy néz a zöld szemével, hogy kileli tőle a hideg.

- Köszönöm a beszélgetést. Elárulná a nevét? Újságíró vagyok és szeretnék cikket írni a Veronika Gyermekeiről. A nevem K. Soós Gyula, riporter.

- Nyugodtan írjon, amit jónak lát. Varga Verának hívnak.

K. Soós életében először nem kapcsolt.

Fogalma sem volt róla, mekkora baklövését követ el, amikor nem figyelt fel a nő nevére. Ráadásul a bejáratnál beszélgető két férfit sem kérdezte meg, pedig ők lettek volna a nagy fogások.

Köszönés nélkül sétált el Kürtössy és Abonyi mellett.

K. Soós Gyula kéthasábos írása nem keltett különösebb feltűnést, egy volt a sok közül, s talán feledésbe is merül, ha egy válaszcikk nem jelenik meg néhány nap múlva a legnagyobb példányszámú országos napilapban.

De megjelent és elindította a sajtólavínát.

11. fejezet

„.... A nép butítása megbocsáthatatlan, tűrhetetlen, még akkor is, ha erre a jogszabályok lehetőséget adnak. Ez esetben rossz a törvény, és meg kell változtatni, ha azt akarjuk, hogy emelt fővel vonuljunk be az Európai Unió nagy családjába és ne úgy kezeljenek minket, mint elmaradott, ósdi hiedelmekkel terhelt ázsiai félvad népet. Miről is van szó? Egyik külső kerületünkben felütötte fejét a maradiság, a népámítás múlt századba illő iskolapéldája, a szegény, elkeseredett, napi megélhetési gondokkal küzdő emberek szervezett becsapása. Egy kulturálatlan, magát normálisan kifejezni képtelen nő kitalálja, hogy megjelent neki a Szent Szűz. Valahonnan szerzett egy viseltes menyasszonyi ruhát, azt egy óvatlan pillanatban, az éjszaka leple alatt magára öltötte és lássunk csodát: a nép leborul eléje és imádja és nevezi magát Veronika Gyermekeinek. Természetesen megvannak a belső emberei, az úgynevezett kemény mag, akik orruknál fogva vezetik, irányítják a hívő lelkeket, megszarolják őket, elszedik maradék filléreiket, sőt már saját templomuk is van. De nem ez a legszomorúbb, hanem, hogy a hatóságok mindehhez segítő kezet nyújtanak! Tiszteletre méltó laptársunk is csak egy eldugott, semmitmondó riportban számol be róla, valahol a középső oldalak egyikén. Ez kevés, ezzel nem megyünk semmire! Nincs jogunk közönyösen hátat fordítani az ilyen és hasonló káros jelenségeknek. Kötelességünk tiltakozni a józan ész nevében, fel kell emelni intő szavunkat, hogy kiszabadítsuk a jó akaratú, gyanútlan embereket e lelki rabszolgatartók fogságából!...”

A cikk így folytatódott egy teljes oldalon át, az alján (Kc) aláírással.

Talán még ez a cikk sem hozta volna meg a szükséges közfigyelmet, ha nem érkezik rá kemény, éles hangú válasz a Veronika Gyermekeitől ugyanabban a lapban.

- „.... Visszautasítjuk azt a sértő hangot, amit (Kc) engedett meg magának e rangos újság két nappal ezelőtti számában. Már a címben ott vigyorgó kérdőjel is - *Veronika Gyermekei?* - ékesen bizonyítja a szerző alantas szándékát, amikor jámbor, istenfélő emberek hitén gúnyolódik. Egyházunk fiatal, kicsi, törekeny, ezért kockázat nélkül támadható, mivel nem tudunk védekezni, de mi is ugyanannak az alkotmányos jogállamnak vagyunk törvénytisztelő, adófizető polgárai, mint a szóban forgó riporter, és senki el nem vitathatja jogunkat attól, hogy higgyünk a Szeplőtlen Szűz létezésében, a Megváltó mielőbbi eljövételében. Krisztus Urunk Szent Anyja nem rang szerint mutatja meg magát bűnös, gyarló híveinek, ő a lelkeket vizsgálja, hogy lakozik-e azokban a szeretetre és a jóra való törekvés piciny, de még életképes csírája. Talán az fáj egyeseknek, hogy a mi Veronikánk a nép egyszerű gyermeke? Hát persze, néhányan jobban örültek volna, ha dicső pártvezérek sütkérezhetnének a mennyei megtiszteltetésben! De a Szűzanya bölcs és igazságos. Amiként Szent Fia cselekedte, aki a leprásokat, a bélpoklosokat és a kisdedeket is egyforma szeretettel ölelte magához, és első tanítványait a lenézett halászok és vámszedők közül választotta, az ő anyja, Mária is megkereste magának a legelesettebbet és csodát tett: egyetlen éjszaka megváltoztatta őt, s a tisztaság jelébe, hófehér menyasszonyi ruhába és mirtuszkoszorúba öltöztette, mintegy eljegyezvén őt Szent Fia, a mi Urunk, Jézus Krisztus számára, s mi hálát adhatunk azért a jóságért, hogy kegyelmébe fogad bennünket, érdemteleneket, az ő szolgálóleánya, Veronika közbenjárásával. Igen! Boldogan és mindenre elszántan hirdetjük, miként az őskeresztények tették a cirkuszok porondjain, oroszánoktól halálra marcangolva, hogy Veronika Gyermekei, s ezáltal a Mi Asszonyunk, Szűz Mária kiválasztottjai vagyunk! Nem haragszunk senkire, a szerzőnek, (Kc)-nak is hívő alázattal megbocsátunk, hiszen nem tudja, mit cselekedett...”

A cikk írója itt még röviden, de precíz pontossággal kitért arra, hol, s mikor tartják össze-jövedeleiket, s hogy minden üdvözülni vágyó megsebzett lelket szeretettel hívnak és várnak. A cikket „*A Veronika Gyermekei felekezet tagjai*” aláírással jegyezték.

Ezt már az írott és elektronikus média, s a legszélesebb értelemben vett közönség sem vehette félvállról. Olvasói levelek árasztották el a szerkesztőségeket, egymásnak homlokegyenest ellentmondó nyilatkozatok jelentek meg. A szabad vallásgyakorlás, a liberális világnézeti semlegesség hívei csaptak össze a sötét középkor visszatérése fölött kesergőkkel, sosem látott vehemenciával. A televízió hírműsorai több ízben is kitértek rá, országos, sőt nemzetközi hírű-rangú egyházi és világi tudósokat, filozófusokat, szociológusokat, a kérdésben szakértő jogászokat szólaltattak meg, amikor is ki-ki kölcsönösen megcáfolta és gúny tárgyává tette a másik fél állításait.

Mindenki mondta a magáét - csak a Veronika Gyermekei hallgattak.

Nekik nem volt további hozzáfűznivalójuk a vitához. Idejük sem lett volna rá: építeniük kellett a *második* templomukat és fogadni a tömegesen jelentkező új híveket.

Ráadásul mindkét vitaindító cikket dr. Kürtössy Ferenc írta.

Ő elvégezte a dolgát, a többit nyugodtan rábízhatta a vitatkozókra.

Nagyon jól tudta, hogy nincs hatékonyabb az ingyen reklámnál...

12. fejezet

Palencsák Imre annyira fáradt volt, hogy az utolsó métereket vánszorogva tette meg, és nagyokat fújtatva lerogyott a bejárat előtti lépcső első fokára.

Ilyen rettenetes kimerültséget talán még soha nem érzett. Ez a mai nagy hajtás túl sok volt, kiszívta minden erőtartalmát - de megérte!

Tizenhétezer forintot sikerült a nap folyamán összegüriznie pluszban.

Nem kis összeg, különösen, ha hozzászámítjuk, amit az éjjeli műszak hozott a konyhára, amit ugyan majd a hó végén kap meg, de az már biztos pénz, azt már el nem veheti tőle senki.

Palencsák Imre azon ritka szerencsések közé tartozott a lakótelepiek között, akinek volt munkája.

A gyár utolsó, megmaradt morzsáit egy kimondhatatlan nevű német cég vásárolta meg, és úgy nézett ki, hogy ha csupán átmenetileg is, nem csak a konkurenciát akarta elsöpörni az útjából, mint a legtöbbjük, hanem valóban termeltetni akar. Nem volt könnyű melő, de rendesen, pontosan fizetett. Három műszakban mázsás fogaskerék-tengelyeket esztergáltak. A háromszáz fős gépműhelyből mindössze huszonketten maradtak, és tudták, ha nem teljesítik a kiszabott normát, máris szedhetik a sátorfájukat, a kapunál ugrásra készen állnak a munkára éhes, kétségbeesett, elbocsátott hajdani kollégák.

Aki nem próbálta, elképzelni sem tudja, hogy egy nyolc órás, keményen végigdolgozott éjszakai műszak mennyire kikészíti az embert. Csak az képes igazán felfogni, aki valaha átélt ilyet.

A nyolcvankilós munkadarabokat egyedül kellett a gépre feltenni, mozgatni, és a kész tengelyt elcipelni a raktárba, a német tulajdonos csak félórás étkezési időt engedélyezett, az embere mindvégig ott lebzelt körülöttük, figyelt, lesett, nem lazás-e valamelyikük, még egy-egy cigarettát is lopva mertek elszívni. Mire letelt a munkaidő, mozdulni is alig bírtak.

S ez még csupán az éjszaka műszak volt.

Palencsák Imre lezuhanyozott, átöltözés közben sietve bekapott pár falatot, aztán autóbusszal, villamossal rohant át Újpestre, ahol egy építkezésen dolgozott feketén, kockáztatva a lebukás veszélyét. Négy-öt órán át futólépésben hordta talicskával a maltert, téglát fel az emeletekre déli tizenkettőig. Itt sem volt megállása egy pillanatnyi se, de a vállalkozó azonnal és zsebből fizetett, s ami a fő, nem kellett adózni utána. Volt úgy, hogy naponta megkeresett két-háromezer forintot, hétvégeken, vasárnap vagy ünnepnapokon, reggeltől estig ennek akár a dupláját is, és Palencsák nem merte volna megkockáztatni, hogy akár egyetlen hétvégét kihagyjon, mert a helyzet itt is ugyanaz volt: ha egy munkanapon nem jelenik meg, tíz másik áll a helyére boldog örömmel, fele pénzért is.

A mai ráadásmelót régi cimborája, gyerekkori barátja, Simon Tóni szerezte, aki szintén az építkezésen dolgozott, ugyanúgy svarsban, mint Palencsák.

Két fuvar között odaszólt Imrének:

- Figyelj, haver, két darab tíz tonnásból vagonból kellene cementet kirámolni a ferencvárosi pályaudvaron, de marhára sürgős. Elvállaljuk? Ha itt végeztünk, átmegyünk és kiszórjuk. Csak ketten leszünk. Vagononként egy ötöst fizetnek. Benne vagy?

Naná, mondta hálásan Palencsák, bár semmi porcikája nem kívánta az újabb cipekedést. De hiába, muszáj, a fiúknak hamarosan itt az iskolakezdés, az Isten pénze se volna elég, cipő is kéne mindkettőjüknek, a tavalyit már ronggyá focizták, így mégse engedheti jární őket. Hiába könyörög, hogy vigyázzanak, nem könnyű manapság újat venni, de hát ő sem volt külön annak idején. Hogyne fogadta volna hát örömmel Simon Tóni ajánlatát: ha csak az egyik srác cipője kitelne, már érdemes csinálni.

Rendes gyerek ez a Tóni, mindig neki szól elsőként, ha akad valami. Persze ez fordítva is igaz volt.

A pályaudvaron kiderült, nem kettő, hanem három vagonról van szó. Annyi baj legyen, gondolta, több lesz a dohány. Csak azt nem kalkulálta be, hogy éjszakás műszak után van, egész nap nem volt ideje falni valamit, kivéve azt a két szelet margarinos kenyeret, ami éjjelről maradt meg - de annak már emléke se maradt! Csikarta gyomrát az éhség, a második vagon után már szédült, csillagok cikáztak a szeme előtt, de összeszorított foggal dobta fel vállára az ötvenkilós zsákokat és már-már önkívületben futott az egyre súlyosabbnak érzett teherrel a rámpára.

Amikor végeztek, úgy terült el a földön, mint akit leütöttek, de a barátja se nézett ki jobban.

Tóni még balhézott egy sort azzal a csokornyakkendős úriemberrel, akié az áru volt - a rohadék csak két vagon után akart fizetni, de aztán, hogy látta, könnyen kaphat pár méretes pofont, annyira megszelídült, hogy még rá is tett egy-egy ezrest -, aztán eljöttek.

Este hét óra lehetett, amire nagy keservesen hazakerült.

Palencsáknak minden izma sajgott, lábait ólomnak érezte és legszívesebben elaludt volna a kőlépcsőn. A lift, emlékezett rá, már reggel sem volt jó, lehet, hogy gyalog kell felcaplatnia a hetedik emeletre. Beleborzongott a gondolatba. Nehéz sóhajrással felállt, amikor mutáló gyerekhangot hallott.

- Szia, apu, hol voltál ilyen sokáig?

Imi volt az, a nagyobbik fiú. Tomi, a kicsi, kissé távolabb egy pirosfőtyös labdát ütögetett a földhöz, és rá se bagózott az apjára.

- Volt néhány vagon... - morogta Palencsák. - Ti mi a francot csináltok örökké az utcán, mi? Nincs otthon semmi dolgotok? Olvassatok, készüljétek a sulira, vagy anyátoknak segíthetnétek.

- Anyu még nem érkezett haza, ez a kis hülye - mutatott Imi az öccsére -, elveszítette a kulcsot. Nem tudunk bemenni a lakásba.

- Hol van anya? - gurult dühbe Palencsák. - Hol az istenben tekereg ilyenkor? Éhes vagyok!

- Mit tudom én - vont vállat a fiú és száját biggyesztve hozzátette. - Biztos megint imádkozni ment.

- Hová? Bediliztél?

- Hát persze, én diliztem be, de anya jár minden délelőtt és délután a Veronikásokhoz.

- Nem értem... - nézett rá bambán az apja. - Miről beszélsz?

- Jaj, apu, te sose vagy itthon, fogalmad sincs, mi folyik itthon az utóbbi hetekben. Amióta anya belépett a szektába, vagy mi a fene az, egész nap ott hányják magukra a keresztet a zsina-gógában, az emberek meg röhögnek rajtuk. Tegnap is én csináltam a rántottát, mert anya...

- Na, elég ebből a marhaságból - fogyott el Palencsák türelme. - Nyomás fölfelé.

Megörült, amikor látta a liftajtón a zöld jelzést: mégis megcsinálták azok a gazemberek, úgy látszik, csoda történt. Már éppen szállni akartak be, amikor Palencsákné utolérte őket.

- Várjatok, jövök én is! - lihegte és beugrott a liftbe. - Sokáig elmaradtál - nézett a férjére kérdően.

- Megvolt rá az okom. És te? Te hol voltál?

- Majd... majd elmondom. Gyorsan összeütök valami vacsorafélét.

A férfiban iszonyú düh kerekedett, de fékezte magát, amíg a lakásba érnek.

- Hogy lehet az, hogy nincs készen a kaja? A tudom köpöm ki, hogy a nektek ne kelljen koplalnotok, hogy legyen miből fizetnünk azt az átkozott rezsit, egész nap két szelet kenyeret zabáltam, te meg ilyenkor akarsz nekiállni főzni? Nekem még aludnom is kéne valamit, ha nem akarok éjjel összeesni az esztergagép előtt. Halljam, hol voltál, tudni akarom! Igaz, hogy imádkozni jársz?

- Imi, Gabi, gyertek, segítetek krumplit pucolni, mert apátok éhes - sürgette a fiúkat Palencsákné és úgy tett, mintha nem hallotta volna a férje kérdését. Ő maga egy lábasba kevéske olajat öntött, a spájz mélyéből vöröshagymát szedett elő és begyújtotta a gázt. - Negyedóra és kész, addig mosakodj meg. Dől belőled az izzadságszag!

- Nem válaszoltál. Igaz, hogy beléptél egy szektába?

Palencsáknénak megállt a keze, kiegyenesedett és dacosan felelte:

- Igenis, igaz. A Szűzanya volt olyan kegyes, hogy meghallgatta a kérésemet és befogadott az övéi közé. Jobban tennéd, ha te is többet törődnél a lelked üdvösségével.

- Micsoda? - hördült fel Palencsák. - Mivel törődjek én? Nem elég, hogy napi tizennégy-tizenhat órát ölöm magam, robotolok, mint egy állat, újabban már a lelkemmel sem vagy kibékülve? Mi az Isten haragja történik itt?

- Ne káromold az Urat, mert megbüntet! - jajdult fel az asszony. Aztán, hogy látta a fiúk kikerekedő szemét, rájuk rivallt. - Járjon a kezetek, így sosem lesz vacsoránk!

- Ejnye már, az úristenit annak az imádkozós fejednek - csapott az asztalra Palencsák -, hát kinek a dolga lenne a főzés, ha nem a tied? Miért a fiúkat hibáztatod? Meg ne tudjam még egyszer, hogy eljársz azokhoz a szentfazekekhez! Megértetted? Azt akarom, hogy...

- Légy szíves, ne kiabálj - fojtotta belé a szót az asszony -, nem vagyok süket. Vedd tudomásul, hogy itt nem számít se a te akaratod, se az enyém, egyedül Jézus Krisztus akarata számít. És ő azt kívánja tőlünk, hogy vizsgáljuk meg a szívünket és térjünk meg, könyörögjünk bűnbocsánatért, mert hamarosan eljön a világ vége, és akkor már késő lesz. Így tanította nekünk az Első Gyermekek!

- Ki az ördög az az Első Gyermekek? - hökkent meg Palencsák. - Elment az eszed? Miről beszélsz tulajdonképpen? Nem ismerek rád. Mintha kicseréltek volna.

- Ez is a Szűz Mária ajándéka - mondta az asszony és égne emelte a tekintetét. Közben járt a keze, mint a motolla. - Persze, honnan is tudnád, téged csak a futballmeccs érdekel...

- Ez nem igaz, hónapok óta nem néztem tévét, örülök, ha alhatok... - próbált védekezni a férfi. Az asszony rá se figyelt, csak mondta a magáét.

- A meccs, meg a haverok, igen. Sose tudunk egy épkézláb mondatot váltani, ha haza jössz, már dőlsz is le. Jó, megértem, sokat dolgozol, fáradt vagy. De azért arról tudhatnál, hogy néhány száz méterre innen isteni csoda történt. Egy szegény, hajléktalan lánynak, a mi drága Veronika nővérünknek álmában megjelent egy angyal és...

- Idehallgass, Irén, téged én mindig józan gondolkodású, értelmes nőnek ismertelek. Hogy ülhetsz fel ilyen nevetséges, ócska babonának?

- Ez nem babona! Igenis, a saját két szememmel láttam, hogy az angyal éjszaka felöltöztette őt hófehérbe és a Szent Szűz üzenetét hozta el nekünk, mondván, alakítsuk meg az egyházunkat, adjuk össze a pénzt, hogy legyen egy hely, ahol méltóképpen imádhathjuk az Urat. Az Első Gyermek kijelentette...

- Remélem, nem azt akarod mondani, hogy a nehéz munkával megszerzett keresetemet ezeknek adod oda? - kérdezte Palencsák gyanakodva.

- Nem sokat... - bizonytalanodott el az asszony hangja. - Csak amennyit a főtestvér előírt.

- Mennyi az a nem sok?

A fiúk a nagyszobában bekapcsolták a televíziót, valami sorozat ment, azt nézték. Imi azonban nem bírta a fenekén maradni, ott hagyta a műsort, megállt a konyhaajtóban és azt mondta:

- A villannyal és a melegvízzel el vagyunk maradva. Tegnap jött a felszólítás.

Palencsák felpattanva megpördült és rámeredt a gyerekekre. Aztán visszahuppant a székre, és hitetlenkedve csóválta a fejét. Lassú, akkurátus mozdulattal rágyújtott, kifújta a füstöt. Látszott rajta, hogy minden maradék erejével türtőzteti magát, hogy valami szörnyűt ne mondjon vagy tegyen.

- Igazat beszél a fiú? - kérdezte vészjósló nyugalommal a feleségétől.

- Majd megsegít bennünket a jó Isten, ne aggódj - felelte az asszony és újból keresztet vetett. - Jövő héten befizetem. A Szűzanya iránti kötelesség mindennél előbbre való.

- A családonál is? - szívott nagyot a cigarettájából Palencsák.

- Szándékosan félremagyarázod a szavaimat. Én ilyet nem mondtam. Majd úgy osztom be, hogy erre is jusson, meg arra is jusson.

- Apa, azt ígérted, hogy vesztek nekünk új cipőket, mire elkezdődik a suli - dugta be az ajtón a fejét Gabi. Túl kicsi volt még ahhoz, hogy felfogja, milyen rossz pillanatban hozakodik elő a kéréssel.

- Jó, hogy mondd, kisfiam. - Palencsák elővette zsebéből a tizenhétezer forintot. Kirakta az asztalra és rátenyerelt. - Látjátok ezt a pénzt? Ezt mind ma kerestem. Figyelj ide, Irén - mondta a feleségének komoran -, mától egy fillért sem adok a kezédbe. Hallod? Engem nem érdekel, oda jársz imádkozni és bűnhődni, ahová akarsz, a te dolgod, száradjon a te lelked, de azt nem tűröm, hogy a családotól vond el a nehezen összegürcölt pénzt. Olyan nincs, hogy nem telik villanyra, a fiaidnak cipőre, s hogy még egy tál meleg étel sem vár itthon. Megesküszöm rá, hogy innen még egy fillért el nem viszel! Annak az izének pedig... a főtestvérednek, vagy hogyan nevezted, megmondhatod, jobban teszi, ha elkerül, mert én majd megmutatom neki, hol lakik az Úristen. Világosan beszéltem? A cipőket pedig még ezen a héten megveszem, srácok, de most tűnés, még van egy kis beszédem anyáttal, ne tátsátok itt a szátokat. Nem halljátok? Hé, ajtót becsukni! Ha kész a kaja, majd szólok.

A fiúk szó nélkül elhúzták a csíkot. Ismerték az apjukat: ilyenkor a legveszélyesebb a közéletben lenni, amikor nyugodtnak látszik, holott belül vicsorog a dühtől. Nem szívbajos a fater, könnyen kioszt pár fülest, abban pedig nincs sok köszönet. Megint éhesen fekszenek le, itt ma már aligha lesz vacsora.

A szülők kettesben maradtak.

- Tehát mi a szándékom? - sírt fel az asszony. - Meg akarod tiltani, hogy eljárjak a gyülekezetbe?

- Én még soha nem tiltottam meg neked semmit, Irén, ne légy igazságtalan - válaszolta csöndesen a férfi. - De azt be kell látnod, hogy képtelen vagyok a gyerekeimet is eltartani, és a lelki életemet is finanszírozni. A kettő együtt nem megy. Magyarán, döntened kell: vagy a családnak élünk, vagy az üdvösségünknek. A mai világban örülnünk kéne, hogy egyáltalán van munkám. Nézz szét magad körül, és köszönd meg a szentséges Szűz Máriának, hogy nekünk nem kell segélyből tengődnünk. S akkor te odahurcolod a fillérjeinket, a család meg éhezik, elmaradunk a díjfizetéssel, s a végén kikapcsolják az áramot meg a melegvizet? Hát hová vezet ez? Észnél vagy te egyáltalán, asszony? Gondolkozz, az ég szerelmére, mi egyszerű csórá, szegény emberek vagyunk! Hallod, mit mondok? Nem is válaszolsz? Beszélj már, a mindenit annak a csökönyös fejednek! Tudni akarom, hányadán állunk. A jövőnk, a családuk sorsa forog kockán!

Az asszony hallgatott. Kimerte a paprikás krumplit a tányérba, kenyeret szelt és a férje elé tette.

- Tessék, egészségedre. Szólok a fiúknak, hadd jöjjenek ők is - mondta és elfordította a fejét.

- Szóljál - Imre tehetetlenül bámult a feleségére. Kezébe fogta a kanalat, de érezte, hogy elment az étvágya. Fel kéne állni és aludni egyet, gondolta elkeseredve. Ilyen állapotban nem fogja bírni az éjszakai műszakot. Aztán a fiúk kedvéért mégis maradt, és gyúrte magába a forró paprikás krumplit.

Szótlanul vacsoráztak. Palencsákné behúzódott a sarokba. Ő nem evetett a családdal, csak a könnyeit nyeldeste. Úgy ült ott, egymagában, idegenként, mintha nem is közéjük tartozna.

Nem tudhatta, hogy a lakótelepi lakásokban hány hasonló jelenet játszódik le mostanában.

Az Első Gyermekek ilyen dolgokról soha nem beszélt.

Palencsákné agyában összekuszálódott a valóság és a képzelet. Nézte a férjét és a gyerekeit, amint csámcsogva, egymásra pislogva tömik magukba az ételt. Eszébe jutott a főtestvér, amint a szószékről prédikálja:

- Szeresd felebarátaidat, mint önmagadat!...

És a család? Arról miért nem prédikál soha? Különös...

Elhatározta, hogy másnap megkérdezi a főtestvért, mi a véleménye erről.

13. fejezet

Dénes az irodájában ült és a hó végi pénzügyi összesítésen dolgozott.

Amióta bejegyezték őket a kisegyházak közé, sokszor elgondolkozott, hogy nem ártana egy segítő kéz, mert hovatovább egyedül képtelen lesz megbirkózni a felgyülemelő adminisztrációval, naprakész kapcsolatban lenni az adóhatósággal, Társadalombiztosítási Intézettel, a Nyugdíjbiztosítóval és az önkormányzattal. Ez nem egyetlen emberre szabott feladat, de hiába könyörög Kürtössynek, az hallani sem akar létszámbővítésről.

Összesen hárman voltak függetlenített Gyermekek és ebbe már Veronika is beletartozott, ugyanakkor az egyház teljes létszáma elérte a másfél ezer főt. Négy kisebb vidéki városban működött gyülekezetük, vezetőik továbbképzését és ellenőrzését személyesen Kürtössy Ferenc főtestvér - vagy ahogy legszívesebben nevezte önmagát: az Első Gyermekek végezte.

Vera hovatovább teljesen háttérbe szorult, és ennek Dénes szívből örült, bár el kellett ismernie, hogy Kürtössy ezúttal is ügyesen taktikázott: minél ritkábban jelenik meg Veronika a nyilvánosság előtt, annál misztikusabbá válik a személye. Sokan - főként az újonnan beszervezettek - már abban is kételkedtek, hogy valóságos, élő-eleven személy-e Veronika nővér, vagy csupán kitalált, az elvakult hívek által megálmodott lény.

Amikor ezt hallotta, Dénes csöndesen mosolygott. Ha valaki, hát ő igazán tudhatta, hogy Veronika nagyon is élő, érző és szenvedélyesen szeretni képes, tetőtől-talpig hús-vér nő.

A Kürtössy-villába költözése első éjszakáján kezdődött a szerelmi viszonyuk.

Miután elvállalta az adminisztrációs teendőket - melyek akkor még nagyon kezdetleges szinten voltak -, felemelt kézzel kellett megesküdnie, hogy titkaikat megőrzi, külön kihangsúlyozva az egyház pénzügyeit és a mindenkori taglétszámot.

A fiatalember gondolkodás nélkül, boldogan vállalt mindent, mert így gyakorlatilag éjjel-nappal a lány közelében lehetett. Vera is örömmel fogadta a csatlakozását. Kürtössy alighanem megsejthetett valamit a vonzalmukból, mert alattomosan mosolyogva a Veronika melletti, ajtóval összenyitható szobát jelölte ki Dénes számára. Nagyon jól tudta, hogy így két legyet üt egy csapásra: ha a fiatalok egymásba habarodnak, mindkettőjüket markában tarthatja, hiszen egymás nélkül lépni sem tudtak.

Dénes szinte meglepetésére Vera szűz volt.

A vadóc természetű lány az intézet falai közt nem tudott felengedni egyetlen ottani fiúval szemben sem, minden udvarlót elűzött maga mellől, amikor pedig saját lábra állt, kisebb gondja is nagyobb volt annál, hogy partnert keressen magának, de valószínűbb, hogy nem is kellett volna senkinek, még akkor sem, ha ő maga ajánlkozik, mint ahogy tette is kezdő utcalányként, amíg el nem zavarták a placcról. Örült, ha száraz kenyeret sikerült találnia a kukákban.

Egyesülésük olyan egyszerűen történt, amelynek ők maguk voltak.

Dénes - nem tudván, hogy az oldalsó ajtó a lány szobájába vezet - gyanútlanul benyitott. Meglepetésére Vera állt előtte, ő is éppen az átjáró felé indult. Zavartan néztek egymásra. Vera kislányosan elpirult, a fiatalember szó nélkül karjaiba ölelte...

Összeborulásuk éjszakáján a lány őszintén elmondott magáról mindent, a nevelőintézetet, árvaságát, és iskolázatlanságát sem szépítette. Dénes is elmesélte a maga történetét, miként forgatta ki Füredi a vagyonából, csalta el a pénzét és szégyenült meg saját édes húga előtt. Azóta sem mert a közelükbe kerülni, attól tartott, hogy kidobják, vagy ami még rosszabb, szóba sem állnak vele.

- Azért meg kellene próbálni - vélte Vera, bár maga sem gondolta komolyan.

- Talán - borult el Dénes tekintete. - Majd egyszer... valamikor. Veled együtt.

Dénes nagyon szerette volna, ha azonnal összeházasodnak, de erről Kürtössy hallani sem akart. Kijelentette, hogy abban a pillanatban el kell hagyniuk a házát, és a Veronika Gyermekei előtt is leleplezi bűnös, parázna kapcsolatukat.

Igazság szerint nem is lett volna hová menniük.

Verának ugyan volt pénze: az ékszereket leszámítva, mintegy nyolcszázezer forint állhatott azon a számlán, amit sose látott, mert Kürtössy kezelte, s még Dénesnek sem volt hajlandó megmutatni.

- Jól jöhet az még maguknak, kedveseim - mondogatta -, majd ha családot alapítanak. De ennek még nincs itt az ideje. Csak türelem, gyermekeim, csak türelem! Ez legyen az egyik legfőbb erényük!

A sajtótámadások hosszú ideig nem enyhültek, a média szívesen köszörülte rajtuk a nyelvét, a kabarétréfáknak ők lettek az első számú célpontjai. Ha mégis kezdett másodrendű témává válni a Veronika Gyermekei egyház, Kürtössy gondoskodott arról, hogy ismét középpontba kerüljenek; (Kc) ontotta gyilkos humorral fogalmazott gyalázkodó cikkeit, hihetetlen jóléretsültséggel rendelkezett és a leleplezésekkkel sem fukarkodott, Kürtössy alig győzte írni az ellencikkeket és a cáfolatokat.

Dénesnek természetesen fogalma sem volt arról, hogy (Kc) és dr. Kürtössy Ferenc egy-ugyanazon személy, ha valaki ezt merészelte volna állítani, bizonyára feljelenti becsületsértésért.

Töprengésében Kürtössy zavarta meg. Mint mindig, most is kopogtatás nélkül, hatalmas lendülettel rontott be és harsogva köszönt. Dénes nagyon utálta ezért a szokásáért, de rászólni nem mert.

- Hogy megy a munka, fiacskám? Dolgozunk, dolgoztatunk?

- Megy, úgy-ahogy, de egyre nagyobb az elmaradásom - fogadta kelleetlenül a főtestvért Dénes.
- Hadd emlékeztessen, mióta kérem, hogy vegyen fel egy segítőt. Lásza be, ez nem az én szakterületem, nem vagyok könyvelő meg pénztáros, s az ördög tudja, mi még. Most is megakadtam: van itt egy különös tétel, amit nem értek. Sem a bevételi, sem kiadási oldalon nem találom a nyomát, csak átvételi elismervény van róla, méghozzá nem is kis összegről, háromszor ötvenezer forintról. Miféle pénz ez, és kiknek lett kifizetve? Adóelőleg, tébédjárulék persze nincs levonva, az aláírások olvashatatlanok. A dátum megegyezik a tolókoksis nyomorékok gyógyulásának napjával. Hová, miféle rovatba vezessem? Nézesse át egy rendes könyvelővel, én nem vállalom a felelősséget...

Kürtössy zavarba jött, pedig ez igazán nem volt rá jellemző. Próbálta kedélyesen elintézni a dolgot:

- Már megint zúgolódik, kedves Dénes! Hagyja a fenébe azokat az elismervényeket. Adja ide, majd én lerendezem. Tulajdonképpen nem is kellett volna, hogy a kezébe kerüljenek, de most már mindegy, az én hibám. Vegye tudomásul, barátocskám, manapság a csodákat sem adják ingyen.

- Ezt nem értem...

- Én pedig magát nem értem, Abonyi úr - hidegült el a főtestvér arca. - Amíg az utcán lakott, az volt a baj. Most van rendes lakása, szeretője, munkája, az élelemét sem a szemétből kell összekapargatnia és lám, mégis okoskodik, beleköt az élő fába, feleslegesen keresi magának a bajt. Képtelen vagyok követni ezt a földhöz ragadt gondolkodást.

- Csak nem azt akarja mondani, hogy az a három béna valójában nem is volt...

- Pszt! Egy szót se többet erről! Ami volt, elmúlt. Ha ezért a kis csalafintaságért fel akar mondani, hát tessék, nem tartóztatom, le is út, fel is út.

- Nem erről van szó, Kürtössy úr, nagyon jól tudja, miről beszélek. Veráért boldogan dolgozom, sőt hajlandó vagyok szemet hunyni sok minden gyalázatosság felett, de ami sok, az sok. Amit maga csinál, az közönséges szélhámosság, legalább egymás közt legyünk őszinték. És ettől függetlenül tény, hogy ha megfeszülök, se bírom elvégezni ezt a rengeteg munkát egyedül.

- Akkor fejezze ki magát világosabban! - enyhült meg Kürtössy - Már attól tartottam, magát is megszállta a szentlélek és igazságügyi szakértőt akar itt nekem játszani. Értse meg, kívülállót nem vehetünk be közénk. Egyéb se hiányzik, minthogy kitudódjon, mennyi a gyülekezet jövedelme, létszáma és hasonló dolgok. Remélem, ezt maga sem akarja, vagy tévednék?

- Előbb-utóbb rákényszerülünk...

- Akkor már inkább utóbb, mint előbb. Ígérje meg, hogy ezt a tolokocsis ügyet Veronikának egy árva szóval sem említi.

Dénes nem válaszolt azonnal. Mit tehetne? Ha ellenkezik, Kürtössy kivágja, mint a macskát, mivel tisztában van vele, hogy semmi bizonyíték nincs a kezében és Verának is kárt okoz.

- Rendben van - adta meg magát. - Feltűnt, hogy az utóbbi időkben Veronika egyre ritkábban szerepel. Csöppet sincs ellenemre, de érdekelné: már nem találja eléggé hitelesnek a hívek számára?

- Hitelesnek? A maga Veronikája kezd veszedelmesen önállósodni, s úgy viselkedik, mintha már maga sem hinne a látomásaiban és ezzel könnyen megzavarhatja egyes hívők lelkét. De hagyjuk ezt a meddő vitát. Másról akarok beszélni magával.

- Ahogy óhajtja, Kürtössy úr - nyelt nagyot keserű szájjal Dénes.

- Szeretnék egy országos találkozót szervezni vidéki gyülekezeteink részvételével. Ennek az előkészítéséről kellene néhány apróságot megtárgyalnunk. Arra gondoltam, kibérelhetnénk a Budapest Sportszarnokot.

- Nem lesz az egy kicsit túl nagy?

- Bízsa csak rám! - nevetett önelégülten Kürtössy. - Még el se férünk, annyian lesznek.

- És mi volna ebben az én szerepem?

- Hát először is, ugyebár, megszerezni a helyszínt. Vegye fel a kapcsolatot a Sportszarnok igazgatóságával, állapodjon meg velük a terembérben és a technikában. Nem kell nagy cécó. Hangosítás, némi világítási effektus - erre vonatkozóan részletes leírást kap -, és természetesen egy fakereszt. Zenekarról én gondoskodom.

- Zenekarról? Komolyan mondja?

- Miért? Maga szerint nem lenne hatásos egy jó banda, no persze, a mi általunk megadott szövegeket énekelnék. Már intézkedtem ez ügyben.

- Nekem mindegy... - vont vállat Dénes. - Olyan lesz, mint egy május elsejei szakszervezeti buli. És mi legyen az üvegszekrénnel? Azt is átvisszük? Felrakjuk egy teherautóra, mint egy közönséges bútordarabot és odacipeljük díszletnek?

- Csak ne humorizáljon - vágott sértődött képet Kürtössy -, nem áll jól magának. Veronikánkat beöltöztetjük, és nyitott lovas hintóval fuvarozzuk végig a városon, feszülettel a kezében.

- Attól tartok, Vera ebbe sosem fog beleegyezni - sötétült el Dénes arca. - Öszintén szólva én sem örülnék neki. Elvégre mégsem kezelheti úgy azt a szegény lányt, mint egy cirkuszi mutatványt, vagy mint egy idomított állatot.

- Veronika azt teszi, amit én parancsolok! - ugrott fel Kürtössy. - És nem ajánlom, hogy ellenem uszítsa, mert maga is megütheti a bokáját. Érti, amit mondok?

Dénes összeszorított szájjal hallgatott. Kivárt egy darabig és csak utána válaszolt:

- Ha keresztre feszített, akkor is kimondom: amikor a magaféléket hallgatja az ember, elmegy a kedve nem csak a túlvilágtól, de a földi léttől is.

Kopogtattak. Kürtössy szempillantás alatt lecsillapodott, csak a hangján érződött némi türelmetlenség, amikor kiszólt:

- Tessék, ki az? - mire belépett két idegen férfi. Mozgásukról, ruhájukról lerítt, hogy vidékiek.

- Jó napot kívánunk! - köszönt a magasabbik tisztelettel. - Egy bizonyos Feri bácsit keresünk, vele szeretnénk beszélni. A nevem Csetői Gábor, a kollégám Kásás Vendel, Szegedről jöttünk.

- Üdvözlöm önöket, uraim, én vagyok az a bizonyos Feri bácsi - sietett eléjük mézes-mázos mosollyal Kürtössy. - Miben állhatok szolgálatukra? Tehetek önökért valamit? Hadd mutassam be Abonyi Dénes testvért. Helyezzék magukat kényelembe, már amennyire ez lehetséges. Kissé szűkösen vagyunk, de ahogy mondani szokás, jó emberek kis helyen is elférnek.

- Köszönjük - mondta elfogódottan Csetői. Mindketten leültek, Kásás Vendel zsebkendővel törölgette a homlokát, aztán nagy trombitálással kifújta az orrát.

- Mit szólnának egy hideg narancsitalhoz, vagy inkább kávé innának? - udvariaskodott Kürtössy. Az ő elve az volt: sose ítélkezz előre, amíg nem tudod, kivel állsz szemben. Mindenki, még egy gyerek is lehet veszélyes, vagy ellenkezőleg, hasznod származhat belőlük, Szemével intett Dénesnek, aki térült-fordult, s már hozta is egy tálcán az üdítőt és a kávé. Lerakta a két ember elé, akik azonnal rávetették magukat az italra és egy hajtással kiitták, majd telepakolták cukorral a kávéjukat és nagy csörömpöléssel kavargatták a kanállal. - Elfáradhattak az utazásban - mondta Kürtössy megértően.

- Ez jólesett, az üdítő is meg a kávé, köszönjük szépen - hálálkodott Csetői. - Ritka, hogy ősszel ilyen meleg legyen és mi már hajnal óta talpon vagyunk.

- Akkor nagyon komoly okuk lehet, hogy idefáradtak - állapította meg Kürtössy elégedetten és közelebb húzta hozzájuk a székét. Dénes nem szólt közbe, várta, mivel fog előrukkolni a két szegedi.

- Az bizony, nagyon komoly okunk van. Szeretnénk belépni a Veronika Gyermekei közé. Persze nem úgy értem, hogy csak mi ketten, hanem az egész gyülekezet. Mert van ám már nálunk is.

Kürtössynek a szeme sem rebbent, pedig igencsak váratlanul érte a bejelentés. Dénesre nézett, jelezve, hogy meg ne mukkanjon, itt most kizárólag ő a szóvivő.

- Értem. Tehát szeretnének egyházunk tagjai lenni. Nagyon jó, nem hinném, hogy volna akadálya. Jézus Krisztus egyforma szeretettel vár mindenkit az ő bárányai közé. És hányan vannak?

- Sajnos, egyelőre kevesen, mi nem értünk a tagtoborzáshoz...

- Nem baj, majd kialakul. Az a fontos, hogy felismerték bűneiket és lélekben eljutottak a megtisztulás óhajtságáig. Mégis, körülbelül hányan vannak?

- Olyan ezer-ezerkétszázán lehetünk...

- Mennyien? - A nagy szám hallatán Kürtössy majd lefordult a székről. - Jól hallottam?

- Lehet, hogy valamivel többen - jegyezte meg szerényen Kásás Vendel.

- És hogyhogy erről mi nem tudtunk? Miért nem jelentkeztek korábban?

- Az a helyzet... - látszott, hogy Csetői nehezen szedi össze a gondolatait -, szóval olyan hirtelen jött az egész. Egy hónappal ezelőtt még híre-hamva sem volt a gyülekezetünknek, most meg egyszeriben tódulnak hozzánk a hívek. Azóta, hogy nálunk is megjelent a Veronika anyála...

Kürtössy és Abonyi úgy ugrottak fel, mintha megcsípték volna őket.

- Mit beszél? - kérdezték egyszerre. - Mi jelent meg? Hogy történt? Mikor?

- Ugyanúgy, mint maguknál, csak a mi látnokunkon nem volt se menyasszonyi ruha, se ékszerek. Egy kissé ütődött, kolduló asszonyról van szó. A múlt vasárnap, mint máskor is, a templom előtt kéregetett, amikor hirtelen rosszul lett, ott fetrengett a szerencsétlen istenadta a földön mindenki szeme láttára és közben kiabált, ahogy a torkán kifért, hogy egy gyönyörűséges angyalt lát leereszkedni az égből, hófehér, fátyolos, menyasszonyi ruhában, a jobb kezében fényes kardot tart, és azt hajtogatja, hogy a Veronika Gyermekeit keresi. Ekkor még azt se tudtuk, miféle gyermekekről van szó. A pap mindenáron rendőrt akart hívni, de a jónép nem engedte. Körbe fogták a nőt, hogy megvédjék. Szegénynek még a szája is habos volt és csak mondta, mondta, mondta... Aztán valahogy mégis odaértek a mentők és elvitték. Azóta is bent van a kórházban. Az orvosok persze azt állítják, hogy háborodott, de tudják, milyenek az orvosok.

- Na igen. És aztán? - fogta meg Csetői karját izgatottan Kürtössy. - Utána mi történt?

- Hát... a többi már simán ment. Azt volt a szerencsénk, hogy ott volt az az ember maguktól, aki szempillantásnyi idő alatt átvette az irányítást. Felállt egy padra és elmagyarázta, hogy ez égi csoda, mennyei üzenet és nagyon nagy dolgok fognak történni a közeljövőben. Ekkor hallottunk először Veronikáról is...

- Hogy hívják azt az embert? - kérdezett közbe Kürtössy, de Csetői csak fújta a magáét.

- Ráadásul, tetszik tudni, az egyik párt éppen ott tartotta a téren a nagygyűlését. Nagyon unhatták a szónokot, mert amint elterjedt a híre, hogy csoda történt, a tömeg egyszerre mind odatódult hozzánk, a maguk embere meg csak prédikált, prédikált, torkaszakadtából, hogy vigyázzunk, közeleg a világ vége, a jó Isten már elküldte az ő követét, a Veronika angyalát, térjünk meg sürgősen, mert igencsak szorít az idő. Nagyon szépen beszélt, kérem, meg kell adni, ez bezzeg nem a politikával jött, nem ócsárolta a kormányt meg az ellenzéket, nem uszított senki ellen, nem emlegette a bankokat, se a privatizációt, ami már a könyökünkön jön ki, hanem azt mondta, szeressük egymást és legyünk jók, mert csak azoknak mutatkozik meg az angyal. Hát így kezdődött...

- Jó, jó, de hogyan lettek ezren?

- Ó, azzal nem volt gond. Ez a maguk ottani embere, a prédikátor testvér nagyon ügyes, tanulhatnának tőle a politikusok. Kedden már véle meg a csodával volt tele a helyi újság, de még a kábeltévé is. Azt kérte, hogy akinek elege van a világ igazságtalanságaiból és a hétköznapi keserveiből, és hogy akit csak egy icipicit is érdekel a lelke üdvössége, az jöjjön el a futballpályára szerdán, este hatkor, akkor tartja a Veronika Gyermekei gyülekezet az első nagy közös istentiszteletét és aki akar, ott helyben beléphet. Nem kellett sok tagdíjat fizetni, mindössze háromszáz forintot. Tessék, hoztam az egész bevételt, itt a névsor a tagokról, meg az elszámolás, kereken háromszázezer forint. Az az igazság, hogy több is összegyűlt, de valamennyit visszatartottunk dologi költségre, szórólapokra, plakátokra, erre-arra. Számolják meg és kérünk róla nyugtát.

- Ki a manó lehet ez az ember - dörmögte maga elé tanácstalanul Kürtössy. A pénzhez egyelőre nem nyúlt. - Tudják a nevét? Hogy hívják?

- Azt hiszem Kristóf testvér... A vezetéknévét ne kérdezze, elfelejtettem - restelkedett Csetői.

- De rajta van a papíron...

Dénes arcából kifutott a vér. Egy pillanatra talán meg is szédült, annyira megdöbben. Persze, lehet véletlen névazonosság. Sok embert hívnak Kristófnak.

- Nem Füredi véletlenül? - kérdezte rekedten az izgalomtól.

- De az! - örvendeztek a szegediek. - Pontosan így hívják. Füredi Kristóf testvér. Tehát tudnak róla. Akkor mégse hazudott, amikor azt mondta, hogy magukhoz tartozik.

- Maga ismeri ezt a Füredi... ööö... testvért? - fürkészte gyanakodva a főtestvér Abonyit. - Netán találkozni is szoktak, együtt járnak külön bibliaórákra? Róla bezzeg nem mesélt nekem annak idején. Nyugalom, emberek, nem kell félreérteni, ez nálunk afféle tréfás szójárás - fordult Csetőiekhez, akiket meglepett a hirtelen hangnemváltás. - Nincs semmi baj. A mi kedves jó Füredi testvérünk nagyon helyesen cselekedett, pontosan azt tette, ami a kötelessége egy tiszta lelkű hívőnek ilyen helyzetben. - Átvette a köteg pénzt és gondosan megszámlolta. - Rendben van! Abonyi testvér, állítsa ki a nyugtát ezeknek a derék embereknek, hogy igazolni tudják az átvételt. Mondja, drága testvérem - kérdezte fejcsóválva Csetőtől -, Kristóf testvér miért nem jött magukkal? Végére is ő a vezető, vagy rosszul hiszem?

- Nem, jól tesz gondolni. Kristóf testvér azt üzeni, rá ott most nagyobb szükség van, s hogy a főtestvér úr meg fogja őt érteni.

- Igaza is van - felelte tűnődve Kürtössy. - Tökéletesen értjük egymást. Mást nem üzent az a jó Kristóf testvér?

- De igen - nézett bele a papírjába Kásás testvér. - Azt kéri, amint lehet, tessék szíves eljönni hozzánk Szegedre és felszentelni a gyülekezetet.

- Semmi akadály - bólintott Kürtössy széles mosollyal. Most vette észre, hogy Dénes milyen falfelhéren mered rá. - Mi a probléma, Abonyi testvér? Rosszul érzi magát?

- Igen... illetve nem... Csak meg vagyok lepve.

- Hát nem csodálom! - nevetett a főtestvér. - Van valami, barátaim, amit még nem mondtak el?

- Szeretnénk megnézni a templomunkat és imádkozni egy jót.

- Semmi akadály. Sajnos, pillanatnyilag egyikünk se ér rá, hogy odavezessük magukat, de erre nincs is szükség. Látják azt az ajtót odalenn? - mutatott ki az ablakon. - Ott kell bemenni. Aztán, ha kiimádkozták magukat, jöjjenek vissza, elmegyünk ebédelni.

- Köszönjük, de inkább nem, hoztunk magunkkal elegendő ennivalót. Nagyon sietnénk, este hatra haza kell érnünk, akkor lesz az istentisztelet és Kristóf testvér várja a beszámolóinkat. A vonat egy óra múlva indul.

- Sajnálom...

- Akkor mi mennénk is - állt fel a két szegedi. - Veronika áldásával!

- Hogy mondták? - lépett közelebb hozzájuk Kürtössy.

- Csak köszöntünk, ahogy Kristóf testvér tanított bennünket. Hát maguk nem így szoktak köszönni?

- Dehogynem... természetesen.! - virult fel az Első Gyermekek ábrázata. - Veronika áldásával! Nagyon szép köszöntés! Jó imádkozást és jó utat hazáig. Adják át atyai üdvözlőmet Kristóf testvérnek és mondják meg neki, hogy mindent megértettem, s még e hét végén meglátogatom a gyülekezetet.

- Veronika nem jöhetne? - kérték sóváran Csetőiek.

- Hogy Veronika...? Hm... Majd meglátjuk. Attól függ, tudja-e vállalni az utazást. Kissé gyengélkedik. Nagyon megviselik őt az emberek szenvedései.

Amikor a szegediek eltávoztak, Kürtössy szüksézáván csak annyit mondott:

- Felejtse el, amit a sportsarnokról beszélünk. Szükségtelen. Majd bolond lennék annyi pénz kidobni az ablakon, ha nem muszáj. Nem igaz? Megy ez magától is, mint a karikacsapás. Talpraesett fickó lehet ez a Füredi, határozottan kedvelem az ilyen embereket, akik mindig tudják, mit kell cselekedniük az adott pillanatban. Magának mi a véleménye?

- Nem örülne neki, ha elmondánám, ki ez az alak.

- Tehát mégis ismeri. Jól sejtettem. Azt egyébként bízza rám, hogy örülnék-e vagy sem. Tessék, hallgatom.

- Rendben van, ahogy akarja. Emlékszik, beszéltem arról, hogy a legkedvesebb barátom miként forgatott ki mindenemből. Nos, róla van szó, ő az a bizonyos Füredi Kristóf. S maga ennek az embernek örül? Képes volna együttműködni vele, megbízni benne?

Kürtössy elgondolkozott. Ujjáival töprengve dobolt az íróasztalon, aztán rándított egyet a vállán.

- Majd a körmére nézünk a maga vállalkozó szellemű barátjának. Mindenesetre, ami a mi ügyünket illeti, nem is olyan riasztó, amit elmondott. Csak szorosan kézben kell tartani, ehhez pedig én jobban értek mindenkinél. Ha engem át tud vágni, megérdemli. De ahhoz korábban kell felkelnie!

A templom üres volt, csupán egy szürke ruhás nő ült az utolsó padsorban és olvasott. A két jámbor szegedi atyafi illedelmes *Veronika áldásával!* - üdvözölte, majd letérdeltek a feszület és az üvegszekrénybe zárt menyasszonyi ruha elé. Magukba merülve, némán, buzgón imádkoztak.

Vera elhűlve nézte őket.

- Hát már itt tartunk? - gondolta bánatosan és nagyon elgondolkozott.

14. fejezet

Az első örökösödési per váratlanul szakadt rájuk és gyorsan követte a második, a harmadik... a tizedik, majd hamarosan szinte járványszerűen terjedt a javukra végrendelkezők száma.

A családtagok, a rokonság nem egykönnyen nyugodott bele, hogy a Veronika Gyermekei egyház söpörje be vagyont, a családi házakat, összekuporgatott pénzt, amik között akadtak szép summák, több száz ezer forintot, sőt milliókat érő betétkönyvek, kárpótlási jegyek, részvénytáblák, államkötvények is.

De hiába pereltek, Kürtössyben kemény ellenfélre találtak.

Honnan, honnan nem, egy fiatal, kezdő ügyvédet hajtott fel, akinek ugyan nem sok fogalma volt a folyó ügyekről, viszont rendkívül szorgalmasnak és kellőképpen diszkrétnek bizonyult. Volt honnét tanulnia. Dr. Terjéki Andor csupán az apai hagyományt követte, amikor Kürtössy alkalmazottjának szegődött: az idősebbik dr. Terjéki közel harminc esztendőn át volt Kürtössy jobb keze és később tette társa abban a büntetőperben, ami végül is mindkettőjük kamarai tagsága megszüntetéséhez és mindennemű ügyvédi tevékenységtől való eltiltáshoz vezetett. Az öreg Terjéki egy esztendeje elhunyt, helyét fia, a sokkal kevésbé tehetséges Andor vette át.

Kürtössy nem engedte, hogy dr. Terjéki belépjen a Veronika Gyermekei egyházba, pedig az ügyvéd hajlott a miszticizmusra és Vera sem volt ellenére való. A lány kezdetben szívesen fogadta Andor óvatos barátkozási kísérleteit, meg sem fordult az eszébe, hogy a komikusan kis termetű, torzonborz szakállú, tar koponyájú, lapátfülű emberke udvarolni akar neki. Amikor Terjéki ennek félreérthetetlen jelét adta, zokszó nélkül kiadta az útját, és többé nem állt szóba vele.

A tényleges jogi háttér munkát valójában Kürtössy végezte, dr. Terjéki egy betűt nem írhatott le, egy szót ki nem ejthetett a száján az ő jóváhagyása és tudta nélkül.

Kivételek nélkül minden perét megnyerte, mivel az örökösök végrendeletét úgy szerkesztette, hogy abba semmiképpen sem lehetett belekötni, még az ügynevezett *köteles részre* vonatkozóan is megtalálta a kiskaput. A gyűlekezet egyre-másra kebelezte be az értékesebb-nél-értékesebb ingatlanokat, íratatta át a bankbetéteket, értékpapírokat, s nem egészen egyetlen rövid esztendő alatt milliárdos nagyságrendű vagyonhoz jutottak - csak a fővárosban! Vidéken még ennél is szélesebb körben folyt a hívek örökösre való buzdítása. Füredi testvér - aki Kürtössy főtestvér támogatásával több megyére is kiterjesztette áldásos tevékenységét - rendkívül dicséretes munkát végzett, komoly hírnévre tett szert, jóllehet, a Zsinagógának a környékén se látták, Verával, Abonyinál sohasem találkozott.

Dénes a dolgok ilyen alakulása nyomán kezdte megérteni, miért élveznek kivételes elbánást és soron kívüli, sőt esetenként azonnali beavatást a hajlott korú, beteges Gyermekek.

A fiatal megtérőket - az idősekkel ellentétben - Kürtössy szörszálhasogató bizalmatlansággal és szigorral kezelte, mindenféle próbáknak, kemény és hosszantartó lelki tortúráknak vetette alá őket. A beavatás előtt vizsgát tettek bibliai ismeretekből és kívülről kellett fújniuk a Veronika Gyermekei egyház alapszabályát, amely egyebek között kimondta, hogy a Gyermekek - az egyházon belül elfoglalt pozíciójuktól függetlenül - feltétel nélküli engedelmisséggel tartoznak az Első Gyermekeknek, vagyis dr. Kürtössy Ferenc főtestvérnek. A fogadalmi esküt a legszentebb kegytárgy, a csodálatos menyasszonyi ruha előtt, térden állva kellett letenniük és legalább három lelki vezető írásos jóállása volt szükséges, hogy idáig eljussanak.

Dénesnek valójában csak hozzávetőleges elképzelése lehetett a Veronika Gyermekei egyház anyagi helyzetéről.

Ő mindössze a napi pénzforgalmat könyvelte és az sem volt kevés, ám igencsak meglepődött volna, ha tudja az igazságot. Hozzá csupán a tagdíjak és az istentiszteletek során gyűjtött adományok futottak be. Arról a folyószámláról, amit Kürtössy elkülönítve vezetett egy másik banknál, nem is hallott. Az örökösödési tárgyalásokon nem vehetett részt, többnyire utólag értesült egynémelyikről, akkor is hézagosan, és sohasem konkrét értékről, vagy összeghatárról; *„Egy jószágos testvérünk, megtérvén az Anyához, szerény lehetőségéhez mértén gondoskodni kívánt a hátrahagyott Gyermekek lelki épülésének elősegítéséről”* - ennyi állt a gyülekezet részére kiadott értesítőben, egy betűvel sem több.

- Aki a kicsit nem becsüli, a sokat nem érdemli! - prédikálta az Első Gyermekek minden ilyen alkalommal a híveknek és gondosan hozzátette: - Sosem azt kell nézni, drága testvéreim, mennyit adnak, hanem hogy jó szívvel, szeretettől vezérelve adják. Emlékezzetek Urunk, Jézus Krisztus szavaira: *„aki a szegényeknek egy tál ételt ad, nekem adja azt. S aki egy pohár vizet ad a szomjúhozóknak, nekem adja azt és nem marad el jutalma a Mennyegek Országában”*. Legyen meg az Ő akarta, amiként a mennyekben, ugyanúgy e földön is és ne engedjétek, hogy a szeretet kihűljön a ti szíveitekben. Ezért kell adakozniuk a Veronika Gyermekeinek és minden üdvözülni vágyó léleknek. Dicsőség az Úrnak! Veronika áldásával! Imádkozunk megboldogult testvérünkért, hogy fogadja őt maga mellé trónján a Szent Szűz!

A menyasszonyi ruhát őrző üvegszekrényen Kürtössy nagy titokban rafinált kis átalakítást végeztetett. Tíz centiméterrel megmagasították, felül dupla fallal látták el. A szekrény belsejére néző tetőlapon keskeny, alig észrevehető, körkörös nyílás volt vágva, s amikor a titkos rekeszben meggyújtották a rejtett villanyégőt, a kerek nyíláson át glóriaszerű fénykoszorút sugárzott a mirtuszos fátyol fölé. Nagyon hatásos volt, a híveket mindig megdöbbenetette a felragyogó glória. Az üvegszekrény ajtaján kereszt alakú kilincs volt, ezt is meg kellett csókolnia az új tagnak, mielőtt letette a hűségesküt.

Mindez alól kivételt képeztek a járóképtelen nyugdíjasok, különösképpen a nagyon beteg, magatehetetlen, de jó anyagi körülmények között élő magányos nénikék, bácsikák.

Őket - miután megkötötték velük az örökösödési szerződést - akár otthon, a lakásukon is beavatták. Gondozásukra egy külön jószolgálati Gyermekek-csoport alakult, akik felváltva imádkoztak az örökhagyó ágya mellett, főztek, mostak, takarítottak rá és ellátták minden lelki segítséggel, ami az üdvözüléshez elengedhetetlen. Kürtössy maga is rendszeresen sorra látogatta az elesetteket, személyesen imádkozott és ellenőrizte az állapotukat.

Egy-egy kiemelkedően tehetős, saját házában lakó örökhagyóhoz Veronikát is magával vitte, mi több, még olyan is előfordult, hogy külön kérésre - igaz, súlyos tízezreket fizettetve érte - Veronika beöltözött a menyasszonyi ruhába.

Vera szívből gyűlölte ezeket a ceremóniákat és elképzelni sem tudta, mi élvezetet talál benne az Első Gyermekek. Ráadásul neki alig volt szerepe ezeknél a jelmezes látogatásoknál, a szerződéskötés még jóval azelőtt megtörtént, hogy ő odaérkezett.

Más dolga nem lévén, csak ült ott az ágy mellett összekulcsolt kézzel, imádkozva, díszbe öltözötten, felékszerezve, és hideglelősen mosolygott a halál küszöbén bóbiskoló idős emberekre, s közben a szíve szakadt meg értük.

Hát még, ha egy Veronika Gyermekei Szeretetotthonba elvitték volna!

15. fejezet

- Na, mi újság itthon? - kérdezte Kürtössy és elterült a vadonatúj, pazar bőrfotelban, amit távolléte alatt szállítottak a Zsinagóga irodájába, külön az ő számára. - Rendben mennek a dolgok?

Dénes kényszeredetten mosolygott.

- Kissé tovább tartott a vidéki út, mint tervezte, Kürtössy úr.

- Kürtössy *Atya!* - emelte fel ujját figyelmeztetően a főtestvér. - Szokja meg, hogy ez a megszólítás jár ki a személyemnek!

- Bocsánat, most hallom először - védekezett csodálkozva Dénes. - Eddig Első Gyermekeknek, vagy Kürtössy testvérnek, esetleg főtestvérnek hívatta magát. Sőt én még arra is emlékszem, hogy a kezdet kezdetén a Feri bácsihoz ragaszkodott.

- Ne vitatkozzon örökké, fiacskám. Mától kezdve *Atya* is vagyok és kész. Tessék ehhez tartania magát. Megértett?

- Ahogy kívánja - húzta fel a vállát Dénes. - Tőlem neveztetetheti magát Atyaúristennek is. Attól maga még Kürtössy Ferenc marad.

- Na elég, ezt a pimaszkodást nem tűröm tovább - ugrott fel pulykavörösen az Atya. - Mit képzél, kivel beszél? Még egy szó és ki van rúgva! Viheti a babáját is!

- Veronikát? Maga megőrült, Kürtössy úr. Ha nincs Veronika, nincs egyház. Nélküle maga nullát sem ér. És őszintén szólva, engem se tudna egykönnyen pótolni, túl sokat tudok a dolgairól. Úgy, hogy jobb, ha békén hagyjuk egymást.

- Fenyegetni merészel? - tornyosult a fiatalember fölé Kürtössy.

- Én? - tárta szét karjait Dénes. - Nem maga akar engem kirúgni? Nekem egyelőre nagyon megfelelő ez az állás, csupán az üzlettársai miatt aggodom. Semmi kedvem olyasmiért ülni, amiről tudomásom sincs.

Kürtössy pillanatok alatt olyan békés lett, mint egy jégbehűtött hal.

- Mit akar ezzel mondani?

- Semmit. De szeretném emlékeztetni arra, amit egyszer Füredivel kapcsolatban mondtam. Engem zsebre vágott, tönkretett, s még egy kiadós pofont sem adhattam neki, mert a gorillái éjjel-nappal őrzik. Tudom, hogy együtt töltötték a hétvégét, azért hozakodtam vele elő ismét. Magával is könnyen elbánhat, ha nem vigyáz.

- Velem? Fiacskám...! - göcögött öntelten Kürtössy. - Maga csak ugratni akar engem! Különb legényekkel is eljátszadoztam, mint a barátja.

- Nem a barátom, kikérem magamnak!

- Jó, hát akkor nem a barátja - hagyta rá a főtestvér. - Füredi, igenis, nagyszerű munkát végez Szegeden, a megyében, sőt az egész Alföldön. Ha látná az új templomukat, nem így beszélne. Egyébként azért maradtam két nappal tovább, mert részt akartam venni, mint megfigyelő, egy térítő körútján. Hát mit mondjak, volna mit tanulnia tőle. Egy népszónok, egy eleven, élő apostol vezett el abban a zseniális fickóban. Ha Jézus most élne, nem Pétert, hanem őt

nevezné ki földi helytartójának és esküszöm, jobban járna. Ennek aztán kukorékolhatna a kakas hajnaltól napestig, meg se hallaná, vagy megfőzné levesnek.

- Istenkáromlás, amit mond! De ha ennyire jó, miért nem hozza fel ide, a fővárosba?

- Nem bolondultam meg, öregem! Egy ilyen veszedelmes vetélytársat ültessenek a nyakamba? Jó helyen van ő odalenn. A szeretetotthonaink kiválóan jövedelmez... - Kürtössy ijedten elharrapta a szót. Rádöbbsent, hogy fölöslegesen jártatta a száját. - Úgy értem, a szeretet mindennél erősebb...

- Tudom, hogy érti - blöffölt Dénes. - A Veronika Gyermekeinek saját elfekvője van, ahol az örökhagyókat ápolják. Ezt nevezik maguk szeretetotthonnak.

- Honnan tud maga erről? - futott ki a vér Kürtössy arcából. Lerogyott a fotelba és zihálva vette a levegőt. Látszott rajta, hogy Dénes szavai nagyon váratlanul érték.

- Ki beszélt magának a szeretetotthonokról? - kérdezte újból rekedten. - Válaszoljon!

- Senki - könyörült meg rajta Dénes. - Vegye úgy, hogy az ujjamból szoptam.

Kürtössyt azonban ilyen könnyen nem lehetett lerázni.

- Követelem, hogy azonnal mondja meg, kiktől szerzi a híreit és miket tud még!

- Köszönöm, Kürtössy atya, a kitűnő információt. Ezek szerint igaz, amit az elfekvről mondtam és még akadna más tudnivaló is. Eddig nem voltam benne biztos. Most, hogy így megerősítette a gyanúmat, majd jobban utánanézek. - Dénes felállt az asztala mögül és kezdte elcsomagolni az írógépet.

- Hová megy? - rikácsolt a főtestvér. - Még nem válaszolt a kérdésemre!

- Ne féljen, megkapja a választ, ha itt lesz az ideje - mondta Dénes és faképnél hagyta a tajtékzó Első Gyermekeket.

Kürtössy leforrázva ült, fejét a tenyerébe hajtotta és átkozta önmagát. Hogy lehetett ilyen ökor! - dühöngött. Így elszólni magát!...

De hiszen nincs veszve semmi! Abonyinak fogalma sem lehet a szeretetotthonokról hollétéről, csak tapogatózik, megjátssza a nagy detektívet.

A telefonhoz ugrott és egy szegedi számot kezdett tárcsázni.

16. fejezet

- Ez mi? - mutatott a földre Amália asszony. - Maga, fiam, nem tud szobarendet tartani!
 - Bocsánat - Vera lehajolt és felvette a könyvet. - Véletlenül meglökhettem, nem vettem észre.
 - Meglátszik, hogy hol kapta a nevelést. Sosem fog rendet tanulni!
 - Kérem, Amália asszony, ne veszekedjen velem - kérlelte a lány könnyezve. - Nézzen körül, egy porszemet sem talál. Magával sosem történik, hogy leejt valamit?
 - Velem ne hasonlítsa össze magát! - emelte fel gőgösen kontyos fejét Amália. - Mit képzelsz, ki maga? Egy senki, egy nulla! Én viszont egy született Kürtössy lány vagyok, nemesi sarj!
 - Na és? - vesztette el türelmét Vera. - Én meg született Varga. Ettől még nem leszek se kevesebb, se több. Olyan nagyra van a származásával? Sokra vitte, mondhatom. Cseléd a saját bátyjánál. Én erre nem lennék olyan fenemód büszke.
 - Nem cseléd, már ezerszer megmondtam, hanem házvezetőnő.
 - Mindegy az! - legyintett Vera. - Egy kutya! Akkor is csak alkalmazott.
- Amália szemei összeszűkültek és nem sokon múlt, hogy egy jól irányzott nyaklevest cserdítsen oda a lánynak. Bizonyára meg is tette volna, ha nem tart attól, hogy Vera visszaüt. Az ilyen nevelőintézeti lelencektől minden kitelik, a verekedés is. Fogta magát és méltóságteljes léptekkel, előretolt állal kivonult. Vera kárörvendően vigyorgott utána és körbetáncolta a szobát.
- Vén banya! Bee! - mondta, nyelvét kinyújtva. Gyorsan vissza is rántotta, mert kopogtak.
 - Mit akar már megint? Nem tud a fenekén maradni? - kiáltotta ki mérgesen.
 - Én vagy az, Dénes! - hallotta a fiú hangját.
- Nevetve nyitott ajtót és Dénes nyakába borult.
- Jaj, ne haragudj, azt hittem, ismét az öreglány akar szórakozni velem. Az előbb zavartam ki.
 - Helyesen tetted - csókolta meg Dénes jókedvűen. - Beszélünk kell. Bezárom az ajtót, hogy senki se zavarhasson bennünket. - Ráfordította a zár a kulcsot. - Ma én is összepattantam az Atyával.
 - Kivel?
 - Jól értetted, újabban ez Kürtössy megszólítása. Még szép, hogy nem Szentatyának hivatja magát!
 - Hát ez már túl megy minden határon - toppantott dühösen a lány. - Sose hittem volna, hogy ilyen undorító a vallásos élet.
 - Nem ilyen, drágám - fogta meg vigasztalóan Vera kezét a férfi. - Mindannak, amit itt folyik, amit itt látsz, az égvilágon semmi köze a valláshoz, vagy a hithez. Legfeljebb azt nem értem, hogy a jó Isten ott fenn az égben, miért tűri ezt a szélhámosságot. Kürtössy elvetemült, jellemtelen gazember, aki visszaél az emberek szeretetéttségével, és kiszolgáltatottságukkal. A leghitványabb bűncselekmény, amiről valaha is hallottam.
 - Mindennek én vagyok az oka! - kesergett Vera. - Az én vétkem, egyedül csak az enyém, hogy ez a borzalmas helyzet kialakulhatott. Legjobb volna meghalni, vagy...

- Ne vádold magad - ölelte magához a lányt Dénes. - Bárki mást megzavart volna, ami veled történt. Végeredményben még ma sem tudjuk, hogyan került rád az az átkozott menyasszonyi ruha. Lehet, hogy sosem fog kiderülni, hacsak valami újabb csoda nem következik be.

- Már szégyellek az emberek szeme elé kerülni - pityergett tovább Vera. - Azelőtt rongyokban jártam és a szemétből kapartam össze az ételt, de legalább a lelkiismeretem tiszta volt, mert nem a lustaságom miatt jutottam az utcára, ahogy te se jókedvedből lettél hajléktalan. De most, amikor azt hallom, hogy a nevemmel kérnek áldást és a kezemet akarják csókolgatni, legszívesebben elbujdokolnék. Ott voltak azok a tolószékesek. Mai napig sem hiszem, hogy igazi nyomorékok lettek volna. Lehet, hogy vannak csodák, de ez nem volt az.

- Nem is. Kürtössy ötvenezer forintot fizetett nekik fejenként, hogy játsszák el a szerepüket. Nem tudom kétséget kizáróan bizonyítani, csak az összegről szóló átvételi elismervények kerültek a kezembe. Csináltam róluk fénymásolatot, nem csak ezekről, hanem mindenről, amihez hozzáférhettem, mert gyanítom, hogy Kürtössy most, hogy szóba hoztam előtte egy s mást, meg akarja semmisíteni, vagy eldugja az árulkodó dokumentumokat. De van itt más is, sokkal komolyabb, amiről szeretnék beszélni veled.

- Jézusom, mi lehet még ennél is rosszabb? - szorította szájához a kezét Vera.

- Kürtössy néhányszor elvitt a haldoklókhöz. Emlékszel az utolsóra?

- Hogyne! Várjál csak... Legutóbb egy nyolcvanhét éves anyóknál jártunk. Szegényke, már alig látott, alig hallott. Szerintem annak sem volt tudatában, hogy ott vagyunk. Kürtössy imádkozott és nekem rá kellett tennem a tenyeremet a homlokára. Hogy is hívták...? Igen, megvan, Zsigmondi néni!

- Stimmel! Özvegy Zsigmondi Károlyné. És olyan pillanatokra emlékszel-e, amikor Kürtössy kettesben maradt a nénivel?

- Igen, de az két perc se volt. Amíg kimentem a mosdóba...

- Ez az! - csapta össze a tenyerét elégedetten Dénes. - Vagy ekkor íratta alá az előkészített végrendeletet Kürtössy, vagy mielőtt te megérkeztél. A tanúk neve nyilvánvalóan utólag került rá. Közönséges magánokirat-hamisítás. Meg mernék esküdni, hogy így történt.

- Miféle végrendeletről van szó? - csodálkozott a lány. - Én erről nem tudok semmit. Elöttem csak a búcsúztató zajlik.

- Most nagyon figyelj rám, drágám... - ült közelebb a fiú és röviden, világosan összefoglalta, miket tudott meg, hogyan szólta el magát Kürtössy. Beszért a Szegeden tevékenykedő Füredi testvérről is, de az ottani látnokról nem tett említést, nem akarta még jobban felzaklatni a lányt.

- Egy valóságos maffiahálózat kellős közepében élünk. Vagy kimenekülünk belőle, vagy velük együtt megyünk a börtönbe. Más választásunk nincs. Le kell leplezni ezt a bűnbandát.

- És én?... - kérdezte megrémülve Vera. - Rám nem gondolsz? Első dolguk lesz, hogy engem csuknak be. Kürtössy elmagyarázta. Pedig esküszöm a Szűz Máriára...

- Pszt! Elöttem ne esküdözz, én anélkül is hiszek neked. Majd kitalálunk valamit. Bízzál bennem.

- Bízom! - mondta szerelmesen Vera és megcsókolta a fiút.

17. fejezet

K. Soós Gyula újságíró sok minden utált, de semmit úgy, mint a főszerkesztő irodájában ücsörögni.

Zárai esküdt ellensége volt a nikotinnak, elnökhelyettesként tevékenykedett egy dohányfüst-ellenes társaságnál, és szíve szerint az egész szerkesztőségből kitiltotta volna a bagósokat. Képes volt még egy államtitkárnak is nemet mondani, amikor az rá akart gyújtani. Ha nem lett volna olyan kiváló szakember, minden bizonnyal páros lábbal repítik ki a székéből, így azonban megúsza némi ejnye-bejnyével.

K. Soós majd megveszett egy cigarettáért, de nem merte megkísérteni a sorsot, különösen most, amikor tudta, hogy jogos a letolás. Zárai komoran ült a helyén, szemeit rászúrta az idegesen feszengő K. Soósra. Töltőtollával ütemesen kopogtatta az íróasztalt, a ritmikus hang úgy hatott az újságíróra, mint egy-egy csattanós pofon.

- Tudod - szólalt meg végre a főszerkesztő -, csak azt nem értem, hogy te, egy ilyen tapasztalt öreg róka, hogyhogy nem figyeltél fel akkor, amikor náluk jártál, a Veronika Gyermekei jelentőségére. Szerintem nem is érdekelt a téma. Összedobtad, ami éppen eszedbe jutott és kész. Csodálkozom rajtad.

- Nézd, főnök - védekezett erőtlenül K. Soós -, ki a franc gondolhatta volna néhány zavarodott elméjű alakról, hogy idáig fejlődnek. A fővárosban hetenként alakulgatnak és szűnnek meg a legelképesztőbb szekták, miért pont ezt kellett volna komolyan venni.

- Mert tudhattad, hogy Kürtössy áll a hátuk mögött. S ha ő megjelenik valahol...!

- Igaz, ezt elismerem, ez nagy hiba volt - hajtotta le a bűnbánóan fejét K. Soós. - Bár akkortájt Kürtössy, akit én nem is ismertem, csak hallomásból, még közel sem töltött be ekkora szerepet, abban az időben még a lány, ez a Veronika volt az első számú főszereplő, hogy nem mondjam, ő volt a kirakat, a csalétek.

- Mit sikerült azóta megtudnod róla?

- Hát éppen ez az, hogy mindent és semmit. Az állami nevelőintézetben, ahová csecsemő korában került, elmondták, hogy magának való, tüskés, kezelhetetlen teremtes, senkivel nem barátkozott, ha tehetne, kivonta magát az intézeti fegyelem alól. Rokonai nincsenek, látogatói sosem voltak, a polgári értékrendről, családi életéről kevés fogalma lehet. Nem tartották lángésznek, de ostobának sem. Az igazgató szerint elképzelhetetlen, hogy ha nem lett volna rá valamilyen alapos oka, nekiálljon bohóckodni, színészkedni, afféle szentnek kiadni magát. Ez tökéletesen távol áll a természetétől. Arról sem volt tudomásuk, hogy valaha is a templom közelébe ment volna, vagy ilyen irányú érdeklődést mutatna. Szeretett félrehúzódní a többiektől, olvasni, töprengeni, ez minden. Különcnek számított, de amúgy nem volt vele baj. A szobatársai féltek tőle, mint a tűztől, mert könnyen eljárt a keze.

- Mindegy, akkor sem lett volna szabad félvállról vened azt a riportot. Nézd meg, róluk ír az egész magyar sajtó, szinte nincs olyan nap, hogy ne szerepelnének a rádió, a televízió híreiben. Ha így megy tovább, lassan ők lesznek a legfelkapottabb felekezet. S mindez alig több, mint másfél év alatt. Elképesztő, ha belegondolunk! A lányról viszont mostanában keveset hallani. Csak a nevét emlegetik úton-útfélen, a nevével köszönnek, de állítólag ő maga sosem jelenik meg, vagy nagyon ritkán, elvétele és akkor is csak egy-két pillanatra. Miért?

- Igen, ez már nekem is szöveget ütött a fejembe - nyúlt önkéntelenül a cigarettáért K. Soós, de észbe kapott, s még időben fékezte magát. - Amikor a zsinagógában jártam, akkor sem sikerült megtalálnom, bár becsületesen megvallom, nem is nagyon hajtottam utána. Kürtössyt szívesebben elkaptam volna, de nem láttam olyan alakot, akiből kinéztem volna a volt jogászt, a munkások, pontosabban a hívek, akik ingyen melóztak, olyan lázas igyekezettel dolgoztak, hogy nem volt kivel beszélnem, kivéve azt a lányt, őt említettem is a cikkben, ha jól emlékszem. Igazad van, oltári nagy hibát követtem el. Sajnálom...

- Szép, hogy elismered - enyhült meg Zárai. - De talán még nem késő. Függetlenül attól, hogy a konkurencia messze lekörözött bennünket, még mindig bepótolhatod. Mindenesetre holnap menj ki hozzájuk és jól nyisd ki a szemedet, hátha találsz valamit. Sose lehet tudni. Szimatolj, nyomozz, te nagyon értesz az ilyesmihez, ha formában vagy.

- Holnap? Még ma! Lett volna ugyan egy találkozásm, de az ráér. Beültetted a bogarat a fejembe.

K. Soós félóra múlva leparkolt autójával a zsinagóga előtt. Megdöbbenve állt és először azt hitte, rossz helyen jár: a régi, félig romos épület helyén most egy impozáns, szupermodern templom állt, hófehér falakkal, színes ólomüveg ablakokkal, a szépen gondozott kertet kovácsoltvas kerítés ölelte körbe. A főbejárat fölött aranyozott betűkkel ragyogott a név:

VERONIKA GYERMEKEI EGYHÁZ

Alatta kisebb betűkkel: *Veronika áldásával - itt békére találsz!*

Egy csöngőt fedezett fel a főbejárat mellett. Megnyomta és türelmesen várakozott.

Hamarosan fiatal nő jött elő, egyszerű, szürke nyári kartonruhát viselt, kreolszínű nyakában vékony láncról aranykereszt lógott. K. Soós gyakorlott szemének ismerősnek tűnt az arc: mintha már találkoztak volna valahol.

- Kit tetszik keresni? - kérdezte a nő szívélyesen.

- Újságíró vagyok, a nevemet... - mutatta fel az igazolványát K. Soós - itt olvashatja. Szeretnék interjút készíteni Veronikával, vagy Kürtössy úrral.

- Bizonyára Kürtössy *atyára* gondol, ha jól értettem.

- Bocsánat, nem tudtam, hogy így kell szólítani.

- Nos, sajnálom, a főtestvér atya jelenleg vidéken tartózkodik. Kénytelen beérni velem.

- Önnel? Szabad tudnom, kihez van szerencsém?

- Varga Vera vagyok.

- Varga... Varga... Várjunk csak! Ezt a nevet én ismerem. De hiszen mi már beszéltünk, amikor először itt voltam... Úgy van, már tisztán emlékszem magára! A sarokban ült és József Attilát olvasott.

- Igen - mosolygott Vera. - Én is emlékszem. Be is mutatkoztam.

- Hogy én mekkora ökör vagyok...! - csapott a homlokára K. Soós. - Bocsánat, Veronika nővér, nem akartam tiszteletlen lenni, csak magamra haragszom. Akkor fel kellett volna figyelnem a névre. Hát persze! Vera... vagyis Veronika. De talán nem veszi zokon, ha azt mondom: nem úgy nézett ki, ahogyan az ember egy szentet elképzel.

- Mert nem is vagyok szent, kár gúnyolódnia velem - komorodott el a lány.

- Elnézést kérek, távol álljon tőlem. De muszáj így a kerítésen át társalognunk? Talán odabenn...

- Szívesen beengedném, de sajnos, nekem nincs kulcsom a kapuhoz.

- Hogyhogy nincs kulcsa...? - hökkent meg K. Soós. - Ezt nem értem... És ha történetesen ki akarna jönni? Mondjuk sétálni támadna kedve, nem léphetne az utcára?

- Hát körülbelül... Abonyi úr elment valahová, és az előírásnak megfelelően bezárta maga után az ajtót. Kürtössy atya szigorú parancsa, hogy csak istentiszteletkor szabad nyitva tartanunk.

- De hiszen maga úgy él itt, mint egy fogoly. Már bocsánat, a világért sem akartam megsérteni, csak furcsállom, hogy az egyházuk élő jelképe még egy vacak kapukulccsal sem rendelkezik.

- Ezzel nincs egyedül, én sem ugrálok örömben, hogy így van, de mit tehetnék? Ó, most látom, megérkezett Abonyi testvér.

- Jó napot! - állt meg mellettük Dénes. - Miben állhatok rendelkezésére, uram - kérdezte és bemutatkozott.

- K. Soós Gyula vagyok, riporter, szeretnék elbeszélgetni Veronika nővérrel s ha lehet, önnel is.

- Melyik laptól van?

K. Soós megmondta.

- Az jó, azt kedvelem, nem egy elfogult, kormánypárti újság. Tehát interjút kér.

- Igen, ha nincs ellenükre...

Veronika és Dénes összenézett. A lány tétován felhúzta a szemöldökét, a fiatalember vidáman rákacsintott. K. Soós éles, figyelő tekintetét nem kerülte a pillanatig tartó összjáték és hirtelen nagyon éber lett. Hoppá, gondolta, itt lappang valami, mégpedig több, mint holmi testvéri lelkiélet!

Mindenesetre, úgy tett, mint aki nem vesz észre semmit, de elhatározta, hogy ha minden kötél szakad, ezzel az aduval élni fog. Hátha bejön, sose lehet tudni.

- Nézze, uram... - mondta bizonytalanul Dénes -, én szívesen beengedném és a riport ellen sem volna kifogásom, de nem itt és nem most. Találkozzunk valamilyen semleges helyen. Ha Kürtössy megtudná, hogy az engedélye nélkül nyilatkozunk, kitekerné a nyakunkat.

K. Soós nem akart hinni a fülének. Csak úgy egyszerűen *Kürtössy* és nem *atya*? S mi az, hogy „kitekerné a nyakukat”. Nem úgy hangzik a fiatalember válasza, mintha rajongva tisztelt és hően szeretett vallási vezetőjükről szólna.

- Kérem szépen, ha úgy gondolják, részemről semmi akadálya, hogy beüljünk egy presszóba, vagy akárhová, ami önöknek megfelel. Akár most is...

- Nem, most szó sem lehet róla. Adja meg a telefonszámát, majd hívni fogom.

- Nagyon titokzatosak - mosolygott laposan K. Soós.

- Minden okunk megvan rá.

- S én ezt az okot tiszteletben tartom. Mit szólnának ahhoz, ha a lakásomon találkoznánk?

- Nagyon jó lenne. Igen, az volna a legjobb - mondta Dénes és a lányhoz fordulsz: - Egyetértesz?

- Igen, drágám.

K. Soós izgatottan kapta fel a fejét: „*Drágám*”? Jól hallotta? Igen, bejött a megérzése, ezek között van valami, ezek szerelmesek egymásba! Elővette régi, jól bevált módszerét és vakon rákérdezett:

- Mikor szándékoznak összeházasodni?

Találat!

A fiatalok elvörösödtek.

Az újságíró ebből már mindent értett.

18. fejezet

K. Soós lakása az óbudai lakótelep egyik sokemeletes épületének hatodik szintjén volt. Tipikusan rendetlen agglegény-otthon fogadta az egymás kezébe kapaszkodó, kissé megszépent, lámpalázás párt. A házigazda igyekezett feloldani a kezdeti feszültséget. Kávét főzött, összevissza karattyolt mindenféléről, anekdotázott, szándékosan ügyetlenkedett, hogy megnevetesse a vendégeit.

Ez nagy nehezen sikerült is, a hangulat nyomottsága enyhült, már mosolyogni is tudtak. K. Soós engedélyt kért, hogy rágyújthasson, közben elmesélte, milyen kínokat kellett kiállnia a főszerkesztő irodájában a Veronika Gyermekei miatt.

- Vigasztalásként legalább itthon hadd mérgezzem magam, nem igaz? Maguk nem dohányoznak?

- Már nem, köszönjük - felelte Dénes. - Én valamikor szívtam, de sikerült leszoknom róla, mert rávitt a kényszer. Magyarán, nem volt rá pénzem. Vera soha nem cigarettázott.

- Akkor talán valami italt? - Ez is tapogatózó kérdés volt: ha alkoholt fogyasztanak, közönséges kóklerek, a szokásos „vizet prédikálok-bort iszom” fajtából, akiknek a szavait óvatos fenntartással szabad fogadni, még ha őszintének látszanak is. A vakbuzgóság és az ital nem fér meg együtt. - Finom francia konyakom van, esetleg elsőrendű likőrrel is szolgálhatok, sőt ha jobban utánnanézek, még néhány doboz sört is találok a hűtőszekrényben. Melyiket hozhatom?

- Isten őrizz! - borzongott össze Vera. Dénes kerekperec megmondta:

- Kár erőlködni, K. Soós úr, egyikünk sem ivós. S nem azért mert a Veronika Gyermekeihez tartozunk, hanem mert sosem kedveltük az alkoholt. Hála Istennek, ez a szenvedély mindkettőnket elkerülte. Különbösen értem, miért kínálgat bennünket.

- No fene!... - K. Soós nagyot nevetett. - Maga talán pszichológus? Vagy szintén kolléga?

- Nem, nem, közgazdászként diplomáztam. Pusztán arra céloztam, hogy a helyében én is igyekeznék tanulmányozni azt, akivel dolgom van. Annak idején magam is éltem ezzel a módszerrel, mielőtt egy új kollégát alkalmaztam. Pszichikai teszt, tanultuk az egyetemen. Nekem például kifejezetten tetszik, hogy nem csinált rendet a tiszteletünkre. Ez őszinteségre vall.

K. Soós elismerően nézett a fiatalemberre. Mindig nagyra becsülte, ha valaki tovább lát az orránál.

- Rendben van, megadom magam. Azért én ihatok egy sört, ugye?

- Miért ne ihatna? Itthon van, nekünk kell alkalmazkodnunk. Minket nem zavar.

K. Soós elégedetten csettintett. Kikészített az asztalra egy üveg kőbányait, cigarettát, jegyzetpapírt és tollat. Azt Dénesék nem tudhatták, hogy a konyhában beindított egy rendkívül érzékeny mikrofonnal felszerelt magnetofont - arra viszont K. Soós nem gondolt, hogy a fiatal pár is megtette ugyanezt: a csöppnyi magnó Dénes belső zsebében volt elrejtve.

- Feltételezem, hogy olyan mondanivalójuk van, amit Kürtössy atya jelenlétében aligha mernének kitálalni. Először is szeretném tisztázni, mi a céljuk. Jól kipanaszkodni magukat, vagy azt akarják, hogy bizonyos dolgok nyilvánosságra kerüljenek? Az előbbi esetben nincs

értelme egymás idejét pocskoltni, nem vagyok lelki klinika, az utóbbiban viszont vállalniuk kell a nyilvánossággal járó esetleges következményeket. Ha például olyan tények is napvilágra jutnak, amelyek törvénybe ütköznek, megtörténhet, hogy bírósági ügy kerekedik belőle és akkor tanúskodniuk kell. Vállalnák?

- Igen - jelentette ki Dénes elszántan. - Természetesen vállaljuk. Tökéletesen tudatában vagyunk annak, mekkora kockázattal jár, hogy eljöttünk önhöz., ámbár lehet, hogy ezt csak mi hisszük, a valóság rosszabb, mint ahogy képzeljük. Amennyire módom volt megismerni Kürtössyét, mindenre képesek. Nem számít, akkor is vállaljuk a felelősséget.

- Megértettem és le a kalappal a bátorságuk előtt - gyűjtött rá ismét K. Soós. A kis szoba pillanatok alatt megtelt füsttel. - Akkor elsőként is Veronika nővérhez fordulok a kérdéssel: igaz-e, hogy azon a bizonyos éjszakán valami olyasmi történt, amire nem tud ésszerű magyarázatot adni?

- Igaz - válaszolta gondolkodás nélkül a lány. A szó olyan határozottan csendült, hogy az újságíró meglepve kapta fel a fejét. Úristen, gondolta, ez a nő tényleg nem hazudik. - De ha kérhetem, ne szólítson Veronika nővérnek, undorodom ettől a névtől. Mondja egyszerűen azt, hogy Vera.

- Ahogy parancsolja, Vera. Érdeklődéssel hallgatom.

- Hiszen mondanám, ha tudnám, mi történt... - A lány magabiztosságát máris mintha elfűjták volna. - Éppen az a baj, hogy nem emlékszem semmire. Előző este egy részeg pasas, aki a társaságával a születésnapját ünnepelte, kezembe nyomott két üveg sört és ezer forintot. Én nem szoktam inni... Előtte már két napja nem ettem... Vásároltam kenyeret, kolbászt, és a bokorba behúzódva betegre zabáltam magam és megittam a sört. Lehet, hogy egy kicsit berúgtam?... Igen, lehetséges. Rosszul aludtam, azt tudom, fájta a hasam, görcsöltem. Álmodtam összevissza mindenfélét és tényleg volt olyan, hogy egy hófehér ruhás valakit láttam fölém hajolni, valamit csinált is velem. Ha felakasztanak, se mondhatok mást. Aztán amikor reggel felébredtem, ott találtam magam tetőtől talpig menyasszonyi ruhában, kifestve, fülbevalóval, gyűrűkkel, meg a gyöngyös táskával, amiben ott volt a személyi igazolványom és állítólag egy halom pénz...

- Hogyhogy állítólag? Nem vette ki belőle?

- Az a csirkefogó Kürtössy elrakta és azt mondta, hogy bankba teszi az adományokkal együtt, de én még sose láttam a betétkönyvet. Kürtössy szerint már vagy másfélmillió van a nevemen.

- No de azt nem tagadhatja, hogy felébredésekor azt kiáltotta: éjjel meglátogatta egy angyal és a Szűz Máriától hozott üzenetet.

- Igen, valóban ezt mondtam, ez igaz, de maga az én helyemben, félálomban, egy teljesen megmagyarázhatatlan állapotban, mire gondolt volna? Fogalmam sem volt, hogy került rám a ruha. Az ember annyiféle csodáról hall, meg olvas, hogy első pillanatban én se gondolhattam mást, minthogy csoda történt velem. Ráadásul még jóformán magamhoz sem térhettem, jöttek a rendőrök, az a rengeteg röhögő, gúnyolódó ember, nagyon meg voltam zavarodva. Na és, ami a legfontosabb, ekkor érkezett oda Feri bácsi, vagyis Kürtössy - mert később nem engedte, hogy Feri bácsinak szólítsam, se én, se más - és a pártomra állt, megvédett. Akkor nagyon hálás voltam neki, az ördöggel is elmentem volna, csak onnan eltűnhessek. Különben nem én, hanem ő prédikálta a száját tátó népnek, hogy a Szűz Mária csodát tett és én elhittem, miért is ne hittem volna el. Esküszöm, amire csak akarja, hogy ez a szintiszta igazság.

- Nem kell megesküdnie, anélkül is elhiszem - veregette meg a lány kezét K. Soós. - Maga nem egy megrögzött hazudós fajta, ennyire már vagyok emberismerő. Csakhogy, amit eddig hallottam, még nem számít büntetendő cselekménynek. Végére Kürtössy jót tett magával azáltal, hogy magával vitte a házába. Hol itt a probléma?

Most Dénes vette át a szót. Aggódva nézte a lányt, aki még mindig úgy remegett, mint a nyárfalevél.

- A probléma, uram, később jelentkezett. Én az álomlátás után néhány nappal kerültem a képbe - és pár világos, tömör mondatban összefoglalta a megismerkedésük történetét, kitért a belépési nyilatkozatokra, és a Kürtössyvel lefolytatott első beszélgetésekre is. - Akkorra Kürtössynek már megvoltak a pontosan kidolgozott tervei arra, miként használja ki az emberek hiszékenységet. Valóságos hálózatot épített ki, amiről mi csak közvetve szerezhettünk tudomást, az embereivel nem is találkoztunk, csupán a hírek jutottak el hozzánk. A nyomorékok gyógyulása és Füredi felbukkanása nyitotta fel a szememet.

- Na, itt álljunk meg - szakította félbe K. Soós. - Hogy volt ez a nyomorékgyógyulás? És ki az a Füredi? Az ő nevét eddig nem hallottam emlegetni.

- Ő a legnagyobb vidéki gyülekezet megalakítója és vezetője, Kürtössy leghívebb és leggátálatalanabb kiszolgálója. Azt hiszem, jobb lesz, ha mindent előlről kezdek, mert így, ide-oda kapkodva, sosem fogom tudni megértetni magam - és elmesélte Füredihez fűződő kapcsolatát, a saját tragédiáját és utcára kerülését. Beszért a három tolókoksis béna szemfényvesztő „gyógyulásáról”, az átvételi elismervények furcsaságáról, Kürtössy dühéről, amikor az örökösödési ügyeket szóba hozta. Részletesen előadta, miként született az a gyanúja, hogy Kürtössyék meghamisítják a Veronika Gyermekei jövedelem-bevallását, óriási visszaéléseket követnek el, a legaljasabb módon kihasználva a jóhiszemű, megkeseredett hívek hitét és adakozókedvét. Ugyanakkor felveszi a hivatalosan járó több milliós állami támogatást is, de hogy mire költi, az rejtély, a zsinagógában vezetett könyvelésben nyoma sincs a pénznek, a titkos kassza elnyeli az utolsó fillérig.

- Mindezeket leszámítva semmit sem tudok bizonyítani, nincsenek dokumentumaim, Kürtössy az összes iratanyagot elzárva tartja valahol, fogalmam sincs, hol. Ezt magának, vagy a rendőrségnek kéne kiderítenie. Ha hiszi, ha nem, mi fizetést sem kapunk, csak teljes ellátást. Kürtössy házában lakunk, ahol egy rettenetes vén boszorkány, Amália, Kürtössy húga terrorizál bennünket, kihallgatja a beszélgetéseinket, lépést sem tehetünk az engedélye nélkül. Elegem van! - tört ki Dénes.

Sokáig hallgattak. K. Soós a jegyzeteiben firkálgatott, a fiatalok egymás kezét szorították.

- Mit szólnának egy kávéhoz? - kérdezte K. Soós, hogy feloldja a csendet. - Neszkávém van.

- Az jól esne - mondták egyszerre Veráék.

Miután megitták a kávé, K. Soós újból rágyújtott és azt kérdezte:

- Tehát összegezzük: mit kívánnak tőlem?

- Írja meg az egész disznóságot - jelentette ki Dénes. - Leplezze le ezt a bűnbandát, nyissa fel az emberek szemét.

- Azt hiszi, az olyan egyszerű? Senki sem fog nekem hinni, még az is előfordulhat, hogy magukkal együtt én is megütöm a bokámat. Nem tudhatjuk, Kürtössynek milyen messzire nyúlik a keze. Bizonyítékokat, uram, hölgyem, megcáfолhatatlan bizonyítékokat! Anélkül egy lépést sem tehetünk.

- Akkor nyomozzon, szimatoljon, ez a szakmája - mondta Vera harciasan - Én hajlandó vagyok bárhol, bárkinek eskü alatt elmondani, amit tudok. Vállalom a felelősséget. Vagy fél, hogy baja esik?

- Azért annyira nem vagyok gyáva nyulacska, hölgyem. Mindenestre, megbeszélem a főszerkesztőmmel. Ő is pontosan ezeket a szavakat használta: nyomozzak és szimatoljak. Ám legyen! Ha szabad kezet kapok tőle, beindítjuk a gépezetet, aztán majd meglátjuk, mire jutunk. Maguk egyelőre ne csináljanak semmit, kivéve, hogy Dénes úrfi minden írott anyagot igyekezzék megszerezni, de ne szellőztessék, hogy találkoztunk, s főként senki másnak ne nyilatkozzanak. Általában viselkedjenek úgy, mintha sejtelmük se volna, mi folyik a háttérben, nehogy időnek előtte elárulják magukat, mert akkor Kürtössyék felkészülhetnek. Minden világos?

- Világos! Így lesz. - felelte Dénes. - De van itt még valami...

- Mondja.

- Véletlenül sikerült kiugratnom Kürtössyből, hogy valamiféle szeretetotthont működtetnek. Ne kérdezze, hogy hol, mennyit, miként, mert semmi többet nem tudok, csak azt, hogy a főtestvér halálosan megrémült, amikor elszólta magát.

- Akkor hát ennek is utánanéznünk. Köszönöm a bizalmukat! Ígérem, minden tőlem telhetőt megteszek. Legyenek türelemmel! Ne keressenek, majd én jelentkezem.

19. fejezet

A Ferihegy II. érkezési oldalán a szokásos izgatott jövés-menés fogadta a frankfurti járatot.

Az óriási csarnok, mint mindig, most is zsúfolt volt, még az emeleti körfolyosón is nehezen lehetett mozogni. Sokan tolongtak a kilátón, kíváncsian figyelték, ahogyan a hatalmas repülőgép lassan begördül a harmonika-folyosó mellé. Amint a gép megállt, a bámészkodó várakozók egy része máris loholt lefelé a lépcsőkön.

A tömegben szinte észrevehetetlen volt egy galambösz, kissé hajlott hátú, idős hölgy. Csöndesen, türelmesen üldögélt már vagy másfél órája az egyik félreeső padon. Időnként zsebkendőt vett elő és diszkrétén kifújta az orrát. Ajka folyamatosan mozgott, mintha beszélne magában és ebben volt is igazság: özvegy Edelényi Péterné, amióta belépett a repülőtér várócsarnokába, egyfolytában imádkozott. Szemeit félig lehunyva mormolta a szavakat, közben odaodapislantott az információs tábla felé, amin percenként pörögtek a betűk és a számok.

A néni a Frankfurt nevet figyelte türelmesen. Amikor kiírták: „Megérkezett”, felállt.

Nem telt el sok idő, máris feltűntek a kijáratnál az első utasok.

Rögtön legelől amerikai magyar család lépett ki az ajtón vidám kurjongatással; két felnőtt és három langaléta kamasz fiú. A vendégfogadók ugyanilyen hangos elragadtatással borultak a nyakukba, tapintatlanul eltorlaszolva az utat a többi érkező előtt. Egy formaruhás nő azonnal odasietett és megértő, kedves mosollyal, de annál határozottabban arrébb tessékelte őket.

Utánuk piros-fehér-zöld melegítőben sportolók következtek. Vezetőjük magasra tartott egy díszes serleget, mire a várakozó szurkolók diadalittas, fülsiketítő éljenzésbe fogtak és vállukra emelték a győztes csapat kapitányát és a versenyzőket.

Most két magas, sötét bőrű férfi lépte át az ajtót, mögöttük hordárok toltak egy bőröndökkel megrakott kézikocsit. Bizonytalanul megálltak, ám a következő pillanatban máris körülvette őket a fogadóbizottság. Lelkes parolázások közepette tört angol szavak keveredtek tört magyar szavakkal. A vendégeknek arra se volt idejük, hogy szemügyre vegyék a várócsarnokot, máris húzták, vitték őket kifelé.

E pillanatban karcsú, fiús frizurájú, kellemes arcú, húszas-harmincas éveinek végén-elején járó nő hagyta el a kijárat ajtót. Jókor a bőröndöt cipelt, de láthatóan meg se kottyant neki. Jobbjában kitömött kék táskát tartott. Azonnal oldalra lépett, hogy ne tartsa fel az utána jövőket. Fejét magasra emelte, és fürkészve keresgélt a tömegben. Kissé csalódottan megindult az utcai kijárat felé, amikor ekkor egy szelíd hang megszólította:

- Angéla!

A lány megpördült és szemközt találta magát az idős hölgygel.

- Nagyi! Istenem, de örülök, hogy látlak! Már azt hittem, baj van, beteg vagy, azért nem jöhettél ki elém. Ó, de boldog vagyok, hogy újból itthon lehetek! Nagyon hiányoztál, nagyi! Remekül nézel ki!

- Te is nagyon hiányoztál nekem, kicsim - mondta a Nagyi és a szemeit törölgette. - Hová lett az a gyönyörű, hosszú hajad?

- Levágattam, nagyi. Amerikában iszonyúan drága a fodrász, nem akartam költeni rá és a munkában is zavart. Most különben is a rövid frizura kinn a divat. De ha ragaszkodsz hozzá, majd ismét megnövesztem. Jól vagy, nagymama? Minden rendben van?

- Jól, jól, kislányom, semmi bajom. Az a fontos, hogy itthon vagy, hála az Úrnak! Egyfolytában azért imádkoztam, hogy ne történjen semmi baj a géppel. A Szűz Mária meghallgatta a könyörgésemet, áldassék az ő szent neve, hogy épségben hazavezérelt hozzám - közben elindultak a taxiállomás felé.

- Tessék? - a lány megütközve bámult a nagyanyjára. - Mi történt veled, nagyi, te nem szoktál így beszélni. Tényleg jól vagy?

- Hát persze! - mondta mosolyogva Edelényiné. - Az Úr meglátogatott, kiterjesztette rám áldó szeretetét, és én megbántam vétkeimet. Azóta boldog vagyok és hálás a Szűzanyának, hogy megengedte nekem, bűnös léleknek, hogy örege is imádhassam őt.

Angéla nem válaszolt, csak döbbsen fúrta át magát az emberek sűrűjén. Nagyi soha életében nem volt bigott vallásos, bár megrögzött ateistának sem lehetett mondani.

- Az ember erkölceiben legyen Istennek tetsző, ne a külső látszatokban! - szokta mondogatni és Angéla tökéletesen egyetértett ezzel a felfogással, kislány kora óta ehhez tartotta magát.

A taxiban eleinte keveset beszéltek. A lány az utcaképet nézte révetegen, de valójában azon tűnődött, hogy lesz ezután. Bélával semmilyen körülmények között nem kívánt találkozni. A szerencsétlenül sikeredett esküvői vacsora óta nem beszéltek, igaz, a férfi sem kereste a lehetőséget, pedig tudta a címét, sőt a telefonszámát is. Úgy látszik, ő is megkönnyebbült, hogy a meggondolatlan házasságból kiszabadulhat és élheti tovább kedve szerint az életét, bizonyára talált új áldozatot magának hozzá.

Angélát nagyon megviselték a történetek, heteken át végigsírta az éjszakákat. Ügyvédje telefonon értesítette, hogy a bíróság közös megegyezéssel minden huzavona nélkül, egyetlen tárgyalás után kimondta a válasukat, a perköltségeket megosztották. Vagyoni vitákról szó sem esett, nem is eshetett, hiszen egy percig sem éltek házasságban.

Eleinte sokat morgolódott, hogy az amerikai bank, ahol tanulmányi idejét töltötte, úgyszólván minden szabad percét leköti, de ahogy megértette az ottani kollégák - európai ember számára szinte elképzelhetetlen - munkatempóját, fokozatosan belerázódott s néhány hét után már-már élvezte is.

Ketten voltak magyarok. Sáray István, a harmincöt éves, jó megjelenésű, kellemes társalgó, angolul és németül anyanyelvi szinten beszélő közgazdász saját költségén tanult, családi örökségének jelentős részét erre áldozta. Otthon majd hasra esnek, amikor az itt tanultak alapján beindítja a maga kis brókerceget - mondogatta nevetve.

- Téged beveszlek cégtársamnak és te leszel a helyettesem! - tette hozzá mindig, és Angéla tudta, hogy a férfi tréfálkozása mögött valódi szándék húzódik meg. Neki sem volt ellenére, hogy nagyokat csatangoljanak az elegáns manhattani utcákon, vagy a Central Park fái alatt, minden délből együtt falták a megunthatatlan hamburgert egy kis gyorsbüfében és a Metropolitan-be is együtt mentek el, felfedezni a világ opera-fellegvárát.

Három hónap kellett, hogy megértsék: menthetetlenül egymásba szerettek.

Nem volt nagyjelenet...

Valami érthetetlen, túl modern művészfilmet néztek meg, ami egyiküket sem kötötte le, így valahol a film felénél összenéztek és kisurrantak a moziból. Gyalog ballagtak, és szinte nem is tudták, hogy fogják egymás kezét, olyan magától értetődő volt.

Nem beszéltek, a rossz film után jólesett a meghitt, békés hangulat.

Valahol az öböl partján járhattak, amikor István átkarolta a lány vállát és megcsókolta a haját. Angéla szembefordult a férfival és odakínálta a száját...

Másnap összeköltöztek.

Istvánnak még egy hónapja volt hátra, amit nem akart elveszíteni, ezért kinn maradt. Angéla úgy döntött, addig nem mond el semmit a nagymamájának. Majd megismerkednek, ha István hazajön.

Odapillantott: hökkenten látta, hogy a Nagyi halkán motyog magában! Arcán átszellemült mosoly vibrál, rózsafüzért morzsol, szeméit szorosan lehunyva tartja.

- Mit csinálsz, nagyi? Magadban beszélsz?

- Imádkozom - válaszolta az öregasszony. - És ilyenkor olyan nagyon-nagyon boldog vagyok.

- Hihetetlen... - Angéla zavarában nem tudta, mit mondjon. - Azelőtt nemigen voltál templomjáró asszony. Valaminek mégis történnie kellett, hogy ennyire megváltoztál.

- Történt is. Veronika Gyermekei keblükre ölelték a te érdemtelen, bűnös, hitetlenségben tévelygő nagymamád. Istennek legyen hála érte!

A sofőr a visszapillantó tükörből jól megnézte őket, de nem szólt semmit, csak elmosolyodott.

- Veronika Gyermekei? Kikről van szó, nagyi? Úgy hangzik, mint egy ifjúsági szervezet. Ki az a Veronika? Sose hallottam róla.

- Nem is hallhattál, kislányom. Miután te elmentél, utána nemsokára alakult meg hivatalosan az egyházunk...

- Tessék? De nagyi! Mi katolikusak vagyunk, még akkor is, ha nem gyakoroljuk rendszeresen a vallásunkat! A mi anyaszentegyházunk kétezer éve létezik! Mit akarsz azzal mondani, hogy megalakult? Miféle egyház? - Angéla akkor se döbbsenett volna meg jobban, ha a Nagyi bejelenti, hogy férjhez ment és hatos ikreket hozott a világra.

- Arról beszélek, kislányom, a Veronika Gyermekei egyházzal. Ha nem vagy túlságosan fáradt, eljöhetnél velem, ma Kürtössy főtestvér atya, az Első Gyermek fog prédikálni a templomunkban. Óh, ha látnád őt! Milyen fenséges, milyen magával ragadó, amikor kitárja a két karját, áldást oszt és gyógyít...

- Gyógyít? Szóval ez a... ez a te főtestvéred afféle csodadoktor? Valami parafenomén?

Nagyi göcögve nevetett és a szemét törölgette.

- Ő a hit erejével gyógyít, kicsim! A templom fala zsúfolva van hálaadó imákkal és köszönetekkel. Egyik márványtábla szebb, mint a másik. Saját márványfeldolgozónk van, ott lehet megrendelni. Ha majd eljössz, megláthatod azt a táblát, amit éretted rakattam fel.

- Nagyon kedves tőled, nagyi, de ezért kár volt pénzt kiadnod, tudok magamra vigyázni - mondta icipicit megsértődve a lány, de nem mutatta ki, nehogy megbántsa a nagymamáját. - És valóban történtek gyógyulások? Szemetek láttára gyógyultak meg bizonyíthatóan az emberek?

Angéla képtelen volt felfogni, hogy az ő szigorú nézeteiről ismert, kemény fejű nagymamája egyszeriben ennyire kivetkőzött volna önnön természetéből.

A Nagy lelkesen bólogatott.

- Hogy történtek-e? De még mennyire, hogy történtek! Minden vasárnap délután öttől hatig gyógyít az Első Gyermek. Ráteszi a beteg fejére a kezét és imádkozik. Ha súlyosabb esetről van szó, például vakokról, süketekről vagy némákról, a szent ruhát is meg kell érinteni, de ez ritka és akkor az adomány összege is sokkal magasabb.

- A főtestvér ruháját?

- Dehogy! Veronika angyalruhájáról van szó. Majd meglátod. Csodálatosan szép, hófehér. Ha jól tudom, ma este is lesz gyógyítás, gyere el velem. Nem fogod megbánni, ígérem.

- De nagy, alig érkeztem haza, fáradt vagyok és szeretnék beszélgetni veled. Rengeteg a mesélnivalóm. Csak nem fogsz magamra hagyni?

- Gyermekem - mondta Nagy határozottan -, a Szűzanya szolgálata előbbre való, mint a testünk kényelme. Nem kívánhatod tőlem, hogy a főtestvér prédikációját elmulasszam. Az mindennél fontosabb!

- Nálam is? - kérdezte duzzogva Angéla, aztán legyintett. - Ahogy gondolod. Menj el imádkozni.

- Elnézést, hölgyeim - szólt hátra a sofőr -, megérkeztünk. Parancsoljanak.

Kiszálltak. A sofőr - nagy darab, nehézsúlyú birkózóbajnok kinézetű, gyűrt fülű, sörte hajú melák, laposra vert orral - villámgyorsan kirámolta a bőröndöket és tisztelettudóan megkérdezte:

- Megengedik, hogy segítek felrámolni a lakásba?

Angéla meglepődve nézett rá.

- Mi a csoda? Ilyen udvariasak lettek a pesti taxisok, amióta elutaztam?

- Sajnos, nem mindegyik, hölgyem. Ne haragudjanak, de kénytelen voltam végighallgatni, miről beszélnek. Magam is Veronika Gyermekke vagyok, mint az ön tisztelt nagymamája, csak én az új templomba járok, mivel az van közelebb a lakásomhoz. Ma viszont én is az anyateplomba megyek, meghallgatni az Első Gyermek prédikációját.

- Maga...? - Angéla egyik ámulatból a másikba esett. - A világért sem szeretném megsérteni, de nem úgy néz ki, mint aki esténként a Bibliát forgatja.

- Hát régebben nem is volt rám jellemző - ismerte el szégyenkezve a sofőr. - Híres verekedő voltam, a kocsmákban jobban ismertek, mint otthon a családban. Amióta megtértem, mindenben megváltozott az életem, hála Veronika áldásának.

- Az Úr egyetlen szava erősebb, mint az ördög összes cselvetése - mondta szertartásosan Nagy és megcsókolta két oldalt a sofőr arcát. - Örülök, testvérem, hogy megismerhettelek.

- Én is örülök neked, testvérem - felelte komoly arccal a férfi. - Szóval akkor segíthetek? - ezzel választ sem várva felkapta a bőröndöt és futott vele a kapuhoz.

Nagy kávéval kínálta hittestvérét. Angéla nem bírta megállni, hogy meg ne kérdezze:

- Ha nem titok, árulja el, hogyan került a Veronika Gyermekkei közé?

- Az Úr vezérelt a helyes útra - válaszolta sofőr és keresztet vetett. - Egy utast kellett kivinnem a zsinagógával szemközti házba és arra kért, hogy várjam meg. Éppen istentisztelet volt, unalmamban megálltam az ajtóban hallgatózni és ott ragadtam. Kürtössy főtestvérnek lehetetlenség ellenállni.

- És az utasa? Azzal mi lett?

- Eltűnt. Nem keresett, így aztán a viteldíj is odaveszett, de nem bántam meg. Tanúja voltam, amikor egyszerre három béna lábú nyomorék hagyta el gyógyultan a templomot.

- Képtelenség... - mormogott Angéla.

- Gyere el és győződj meg róla saját szemeddel - biztatta reménykedve Nagyi. A sofőr buzgón bólogatott hozzá és búcsúzkodni kezdett.

- Testvértől nem fogadok el pénzt. Köszönöm a kávé! Veronika áldásával!

- Veronika áldásával, testvérem! Köszönjük a fuvart! - mondta magától értetődően Nagyi és kikísérte a férfit. Az ajtónál ismét arcon csókolták egymást.

- Lehet, hogy egyszer tényleg elmegyek - mormogta Angéla. - Látni akarom, kik hódították el tőlem az én kemény szívű nagyanyámat. Remélem, nem veszítettem el őt örökre.

Maga sem tudta miért, hirtelen felvillant előtte a kép, amikor a gyűlölt menyasszonyi ruhát ráerőszakolja arra a nőre, aki ott alszik a bokorban, nyögve, hasát markolászva.

Vajon vele mi történhetett?

Netán ő is megtért? Már nem csodálkozott volna semmin.

20. fejezet

- Jöjjön be, Veronika! - hallatszott ki a dolgozószobából Kürtössy atya éles hangja.

Vera megtorpant és finoman visszacsukta a bejárati ajtót. K. Soóssal lett volna találkozója, de az újságíró majd megvárja, Dénes úgyis vele van.

A főtestvérrel nem tanácsos ellenkezni.

A szobában a főtestvéren kívül egy ismeretlen férfi is tartózkodott, legalábbis Vera még soha nem találkozott vele. Fekete öltönyt viselt, állig begombolt ingje is fekete volt, csupán a gallér világított fehérén. Nagyon paposnak látszott. Ugyanakkor cigarettázott és mindkettőjük előtt kiürült pohár állt. A szobában erős konyakillat terjengett.

- Hadd mutassam be a mi hön szeretett és köztiszteletnek örvendő, nagy becsben tartott, csodálatos Veronikánkat - állt fel Kürtössy atya. Odasietett a lányhoz és kezénél fogva az asztalhoz húzta. Az idegen felugrott és mélyen, majdnem a bokájáig meghajolt.

- Részemről a kitüntető szerencse, drága Veronika nővérem! A nevem... - érthetetlenül hadart valamit, amiből egy betűt sem lehetett érteni. - Boldog vagyok, hogy végre nem csak hírből, de személyesen is köszönhetem azt a nőt, aki elhozta nekünk Szentséges Anyánk, Szűz Mária üzenetét az ő angyalán keresztül. Legyen áldott az ön neve, kisasszony! Csókolom a gyönyörű kis kacsóit! - Széles mozdulatokkal keresztet vetett és csúfondárosan billegtetve fejét, finom iróniával hozzátette: - Mert ugyebár, ha önnek úgy köszönnék, hogy *Veronika áldásával*, nem viszonzhatná hasonlóképpen, elvégre az ember nem áldja meg önmagát csak úgy szíre-szóra. Kissé furá lenne, nem gondolja? Vagy tévedek? Ha igen, kérem, igazítson ki és bocsássa meg a tiszteltlenségemet.

- Nem, nem téved... uram - mondta elfogódottan Vera. A férfi lehengerlő, kétértelmű modora bénítón hatott rá és nem tudta, miként viselkedjék. Kürtössy markát dörzsölve módfelett élvezte a lány zavarát, aki megkérdezte: - Mit kívánnak tőlem az urak?

- Foglaljon helyet közöttünk, Veronika - kínálta hellyel a főtestvér. - Beszédem van magával. Abonyi úr hol van?

- Nem tudom... Tudnom kellene?

- Sülve-főve együtt vannak, kedvesem, szinte le se lehet vakarni magukat egymásról, éppen maga ne tudná, hol mászkál ilyenkor, délelőtt kilenc órakor a barátja?

- Ma még nem beszéltem vele. De tegnap mintha a bankot említette volna, hogy oda kell mennie.

- Akkor jó, arra rámegy az egész délelőtt. Ezek szerint nyugodtan beszélgethetünk. Nem vagyok meglegedve magával, Vera.

A lányt megdöbbenetette a váratlan letámadás, ráadásul egy vadidegen előtt. Képtelen volt megszólalni, csak nézett báván a főtestvérré és várta a folytatást, ami nem is maradt el.

- Mostanában egyre ritkábban jelenik meg a hívek körében. A közös imákon is csak elvétve vesz részt, sugárzik magáról a kelletlenség. Mintha unná. Szabad érdeklődnöm az okáról?

- Én... én... igazából... nem is értem, miről beszél...

- Ne makogjon! - rivallt rá hirtelen Kürtössy. Az idegen újabb cigarettára gyújtott és maga elé nézve mosolygott. - Tanulja meg, ha én beszélek, magának *hallgass* a neve. Nézze meg az ember! Tehát ott tartottunk, hogy maga kezdi kivonni magát az egyház hitéletéből. A testvérek hiányolják. Na, most már beszélhet!

- Mit mondjak...? Amikor tehetem, ott vagyok a szertartáson. Az utóbbi időben nem érzem jól magam. Azonkívül nekem a templomban semmi dolgom, mindent a főtestvér atya csinál. Különben is maga mondta, hogy ritkítani kell a szerepléseimet.

- Mert maga használhatatlan, kedvesem - vágott vissza Kürtössy. - Egy látnok az lászson és prófétáljon, ne csak üljön bambán a fenékén, különösen a csodatételek idején. Miért nincsenek látomásai?

- Mert... mert... magának jobban kell tudnia, hiszen máskor... - Vera érezte, hogy hátán csorogni kezd a hideg veríték. - Ez nem úgy van, hogy elhatározom és kész. Kérdezze meg az angyalokat. Lehetne színészkedni, de...

- Egy pillanat! - szólt közbe az idegen. - Hogy mondta? *Lehetne színészkedni, de...* Mi ez a „de”?

- Az emberek hitével játszani aljasság - felelte dacosan Vera. - Erre én többé nem vagyok kapható.

- Akkor se, ha megfizetik?

Vera visszahőkölt - Akkor se!

- Vagyis azt a bizonyos első látomást nem pénzért csinálta, hanem ingyen?

- Nem így mondanám... Az a látomás egy álom volt, ami...

- Mondja, ahogy akarja - fojtotta a lányba a szót a férfi. - A lényeget tekintve nincs jelentősége, minek nevezzük. Azóta viszont mélységes csönd van az angyala körül. Mi van? Már nem tartják a kapcsolatot? Hűtlen lett az angyalkája? Megcsalta? Hahaha!

- Ne nevéssen - tiltakozott felháborodva Vera -, ez nem viced. Különösen nem itt, a templomunk falai között. Kérem, főtestvér atya, védjen meg...

- Az úrnak igaza van - mérte végig a lányt rendreutasítón Kürtössy. - Magának nincs joga visszautasítani a Szűz Mária küldöttének közeledését. Na persze, ha csupán az udvarlója két szép szemével törődik, várhatja, hogy az angyal ismét felbukkan. Törődjön többet a lelkével és koncentráljon! Jöjjön el a mai gyógyításra és csináljon nekünk csodát.

- Én? - jajdult fel Vera. - Én nem tudok csodát csinálni! Legfeljebb úgy, ahogyan a Kürtössy úr...

- Hiszen éppen erről van szó, kedvesem - kacagott fel az Első Gyermeke, nagylelkűen elengedve füle mellett, hogy nem atyának szólították. - Végre kezdi megérteni, miről beszélgetünk. Nézze, Vera, most magunk között vagyunk, a barátomban maradéktalanul megbízhat. Elárulok magának egy szent titkot, mégpedig, hogy a gyógyításainkat soha nem mi, hanem maguk a feltüzelt, fanatizált betegek végzik azáltal, hogy *akarnak* gyógyulni, de még inkább gyógyulnak *látszani* és eldicsekedni azzal, hogy az Úr meglátogatta őket, ezáltal kiválasztottnak tekinthetik önmagukat. Miért ne segítsünk nekik, ha egyszer ennyire szeretnék beteljesülni látni magukon a Szentlélek erejét. Maga odatérdel a ruha elé, nem szól semmit, egy megveszekedett kukkot se, csak lehunyja a szép zöld szemeit és magában motyorászik. Nem érdekel, hogy mit. Tőlem a telefonkönyvet is felsorolhatja, csak érteni ne lehessen. Semmi más dolga nem lesz, mint megérinteni azokat, akik odaborulnak maga elé, a többi

bízza rám. Ez a mi derék testvérünk hamarosan külföldi érdeklődőket hoz látogatóba hozzánk, jó lenne, ha előre gyakorolna.

- Mikor jönnek a külföldiek?

- A közeljövőben, kedvesem, a közeljövőben, és azt akarom, hogy névadónk, a mi híres-nevezetes Veronikánk bemutassa csodatévő erejét. Világos? Tessék, mit akar mondani?

- Ezt én nem merem... erre én alkalmatlan vagyok... - dadogta rémülten Vera.

- Bolond beszéd! Menni fog, meglátja. Minden második hívő olyan egészségesen fog felkelni a földről, mint a makk. Emlékszik még azokra a tolókcosis bénákra?

- Emlékszem. De ma sem értem, hogyan csinálta. Szerintem nem is voltak igazán bénák.

- Mindegy, hogy mit hisz, ez maradjon az én titkom. Mondjuk, mivel nekem nem adatott meg, hogy lássak, kénytelen vagyok telefonon érintkezni az égiekkel. Nyugalom, ezután is pontosan úgy fog lezajlani minden, mint akkor, és kész. Maga csak imádkozzon és várja az angyalkáját.

- Közöséges család... szemfényvesztés...

- Hé, hé, válogassa meg a szavait, kislány, mert... mert nem állok jól magamért! Tudja, mennyi pénze van jelenleg?

- Honnan tudnám? Sose mutatja meg a betétkönyvet.

- Na látja! Ha engedelmeskedik és amikor a külföldiek itt lesznek, s csak annyit mond: „*Itt van az angyal!*” - másnap reggel a kezében lesz a betétkönyve. Erre ügyvédi becsületszavamat adom.

- Ez biztos?

- Az ügyvédi szavamat adtam! - vágott sértődött képet Kürtössy. - Ne kételkedjék bennem!

- Várjunk csak - szólalt meg az ismeretlen -, a világért sem akarom megsérteni a szentünket, de meglehetősen ágrólszakadtnak néz ki. Mondja, Veronika, nem tudna kissé választékosabban öltözni?

- Ez az egyetlen ruhám van - simított végig magán Vera szégyellősen.

- Nahát, ez így nem mehet tovább - mondta a férfi és elővette a tárcáját. - Mennyire van szüksége? Húszezer? Ötvenezer? Tessék! - és átadott egy vékony kötegnyi papírpénzt. - Vásároljon magának mutatósabb darabokat, egy látnok ne akarjon Hamupipóként játszani. De azért vigyázzon, túl divatos se legyen. És nehogy sminket használjon! Illetve... egy csöppnyi pírt feltehet, mert olyan, mintha mésszel vakolták volna be az arcát. Ne feledd - mondta Kürtössynek -, a szájalmas látnok nem hiteles látnok. A látszatra adni kell! Ha önmagán sem képes segíteni, hogyan hihetnék el neki, hogy másokon tud?

- Milyen igazad van, lám, erre nem is gondoltam - helyeselt buzgón Kürtössy. - Figyeljen ide, Vera, Amália elkíséri és segít bevásárolni. Ha kevés volna a pénz, amit kapott, ő majd kiegészíti.

- Nem, nem, szívesebben mennék egyedül. Nem szeretem Amália asszonyt. Félek tőle.

- Na tessék! Látod, ilyen ez a lány. Folyton csökönyösködik! Amália úgy bánik vele, mint a saját gyermekével és ez a köszönet. Mindegy, a nevelőintézetben nem tanították meg semmire, csak a kukázásra és a csavargásra. Hitvány népség, a társadalom söpredéke valamennyi! Menjen, tűnjön a szemem elől! Látni se bírom magát, hálátlan teremtés! Este hatkor a kereszt előtt akarom látni imádkozni vadonatúj ruhában. Megértette?

- Megértettem - mondta Vera és kiszédelt az ajtón.

A két férfi vigyorogva nézett utána.

- Hülye tyúk - mondta megvetően Kürtössy.

- Gondolod? - tűnődött Füredi Kristóf. - Azért Abonyinál nem szívesen találkoznék. Még korai volna. Intézd el, hogy ma este ne legyen ott a szertartáson. És köszönöm, hogy most is elpucoltad az útból. Egyelőre nagyon rosszul érintene egy verekedés.

- Efelől nyugodtan alhatsz. A fiú a markomban van...

- Azért én ebben nem lennék ennyire biztos. Ismerem Dénest. Ha bedühödik, ölni is képes!

Kürtössy habozva nézett a barátjára, már-már válaszolni akart, aztán jobbnak látta hallgatni. Mindenesetre, elraktározta magában a tényt, hogy Füredi fél Abonyitól. Ez még jól jöhet!

21. fejezet

Szabó néni hosszasan áztatta kamillateájába a szikkadt kenyérdarabot, aztán fogatlan szájába vette. Nyelvével ide-oda tologatta, forgatta, csócsálgatta, de sehogy sem akart lecsúszni az ízetlen falat. A teában kevés volt a cukor, majdnem keserű, de hiába könyörgött az ügyeletes nővérnek, az csak a vállát vonogatta:

- Inkább imádkozna, mint folyton enne. Nem volt elég az ebéd? Fogadni mernék, ma még egyszer sem mondta ki, hogy *Veronika áldásával*. Megátalkodott vén bűnös maga, Szabóné, pokolra fog jutni, emlékezzen rá, mit mondtam. Feküdjön le és aludna egy jóízűt.

- Nem tudok aludni, nővérke. Folyton hasogat a derekam, a lábam! Csak ígéretik, hogy kapok fájdalomcsillapítót meg altatót. Maguktól az ember lányát kitörheti a frász, akkor se segítenének. Szép kis egyház az ilyen, mondhatom! Nincs magukban könyörület annyi sem, mint egy hangyában. Akkor voltam bolond, amikor hallgattam arra a mézes szájú papjukra, ha ugyan tényleg pap. Azóta se láttam színét sem neki, se a drágalátos Veronikájuknak. Nem erre kötöttük a szerződést!

- Jobban tenné, ha hallgatna, Szabóné, ha befogná azt a lepcsés száját. Vagy azt hiszi, nem tudom, hogy most is dugdossa a párnája alatt azt az ötezer forintot, amit visszatartott a nyugdíjából? Vezetne gyógyszert meg ennivalót, amennyit akarna, de maga spórolgat, kuporgatja, hogy így az unokám, meg úgy az unokám, ahelyett, hogy szépen beadná az egészet Veronika Gyermekai közöskébe a házával együtt és többé nem volna oka panaszkodni, mehetne a másik otthonba. Úgy élhetne ott, mint egy hercegnő. A semmiből mi sem adhatunk, ezt beláthatja. Megérteném, ha legalább néhanapján meglátogatnák. De kell is maga nekik!

- Hogy látogassanak meg, ha azt se tudják, hol keressenek? A főtestvér megtiltotta, hogy levelet írjunk. Így is elveszik a nyugdíj háromnegyedét, mit akarnak még? Na persze, tudom én jól, a házam, arra fáj a foguk, igaz? Közben meg azt a nyomorult kis zsebpénzt is sajnálják? Ha tényleg olyan istenfélők lennének, amilyennek mutatják magukat, inkább adniuk kéne, mint elvenni. Én nem értem, miféle emberek maguk! - méltatlankodott Szabó néni, de csak halkan, a tenyerébe suttogva, mert félt a rettegett nővértől, akiről köztudott volt, hogy valamikor börtönörként szolgált, de onnan is kirúgták, mert verte a női foglyokat.

A Veronika Gyermekai egyház egyik Szeretetotthonának szűk, félhomályos folyosóján vitatkoztak. Két oldalt kemény, kényelmetlen fapadok sorakoztak távol egymástól, előttük repedezett, tenyérszerű asztalok, rajtuk négy-öt napos újságok, többhetes, agyonolvasott képes hetilapok heverték.

A padokon idős, megroggyant emberek üldögéltek, vegyesen nők és férfiak. Üveges tekintettel, reménytelen arccal bámultak maguk elé, kezükben bot, mankó - kinek mi járt. Időnként egy-egy elrebbent szó hallatszott, rá gyöngye hang felelt igennel vagy nemmel. Reszkető kezű anyóka kekszet majszolt, a többi irigykedve figyelte és sóhajtozva nagyokat nyeltek.

Az épület kívülről még elszomorítóbb látványt nyújtott. A falakról pergett a vakolat, tetőzete középen megsüllyedt és félő volt, hogy bármelyik pillanatban a lakók fejére szakad. Valaha - még a háború előtti időkben - cselédház volt, de használták már istállónak, magtárolónak, mindennek, pár éve üresen állt. Kürtössy véletlenül fedezte fel és vásárolta meg az önkormányzattól szinte aprópénzért.

A Szeretetotthon-hálózat létrehozásának gondolata nem akkor pattant elő az agyából, amikor a romhalmaz épületet megpillantotta. Valójában nem is ő, hanem Füredi Kristóf volt az, aki a nagyszerű ötlettel előállt: be kell gyűjteni az elaggott, magatehetetlen híveket és elfektetni őket valami eldugott helyen, ahol a madár se jár és senki sem fog akadékoskodni, különösen, ha egy-két helyi nagyságot is bevonnak az üzletbe. Kürtössy először nem vette komolyan a javaslatot, de a fillérekért ölükbe hulló lehetőség láttán egy másodpercig sem habozott tovább.

Az öregek „begyűjtését” - ahogy Füredi nevezte - *két lépcsőben* végezték.

Jelentkeznie mindenkinek az anyatemplomban - a volt zsinagógában - kellett, ahol a végső menedék után vágyakozó hívek mindenek előtt nyilatkoztak az Első Gyermekek és a Szent Ruha előtt, miszerint lemondanak földi javaikról - beleértve összes ingó és ingatlan értékeiket, házukat, kertjüket, esetleg autójukat is -, valamint átengedik nyugdíjuk nyolcvan százalékát az egyháznak aminek ellenében magas színvonalú lelki és testi ellátást, orvosi felügyeletet kapnak, életük végéig gondoskodnak róluk és naponta imádkoznak az üdvösségükért.

Természetesen mindezt egy közjegyző - Kürtössy unokaöccse - által, tanúk aláírásával szabályos szerződésbe is foglalták. Azoknak, akik bizonytalankodtak és vagyongájukról is csak részben voltak hajlandók lemondani, szerényebb ellátást ígértek, míg a bőkezűek lényegesen jobb körülmények között vehették igénybe Veronika Gyermekei vendégszeretétét.

Ez utóbbi volt az úgynevezett *Második lépcsőfok az Úr trónjához*.

Jelentős különbséget nem élveztek a bentlakók a két típusú ellátás között, csak hogy nem volt összehasonlítási alapjuk, hiszen soha nem hagyhatták el az otthont. A *Második lépcsőfok* szeretetotthona is vidéken volt, de valamivel tűrhetőbb állapotban lévő épületben, a folyosók is szélesebbek, barátságosabbak voltak és az ételmezés minősége csekély mértékben meghaladta az *Első lépcsőfok*-ét, vagyis azt, ami ellen Szabó néni lázadozott.

Az orvosi ellenőrzés annyiból állt, hogy Füredi apósa - tíz éve leszázalékolt, enyhén szenilis reumatológus - hetente egyszer végigjárta a szobákat és megkérdezte az öregeket, hogy vannak, s ha valamelyikük panaszkodni mert, jól leteremtette, amiért bíráltni merésze az isteni gondviselést. Jóságos Teremtőnk nem véletlenül méri ránk a megpróbáltatásokat, hanem hogy lássa, mennyire szeretjük őt - szokta hangoztatni. Majd a tisztító tűzben visszasírják az itteni kiváló állapotokat! Kedvenc példázata volt a bibliai Jób, aki a legszörnyűsebb megpróbáltatások súlya alatt is megőrizte töretlen hitét. Ha a szép szavak nem segítettek, a doktor úr válogatás nélkül beöntést rendelt el. Végül már odáig fajult a helyzet, hogy amikor az öregek meglátták az orvos fehér köpenyét a folyosón, rémülten menekültek, és inkább a nyelvüket harapták volna el, minthogy egy rossz szót merjenek mondani az állapotukról.

- Elfogyott a kekszem is - mondta sírósan Szabó néni.

- Már megint kezdi? - nézett rá görbén a nővér. - Na jó, nem bánom, ha akarja, hozok magának fél kilót. Itt a pénze?

- Pár fillér van nálam, nővérke. Tényleg hozna? Az Úr áldja meg a jóságáért!

A nővér térült-fordult és egy barna zacskóval a kezében már vissza is érkezett.

- Itt a keksze, Szabó néni. Háromszáz forintot kapok.

- Hogy...? Mennyi? - Az öregasszonynak elsötétült a tekintete. - Elment az esze, nővérke! Hiszen ez még negyed kiló sincs! Odakinn ez nem kerül többbe, mint ötven-hatvan forint, de már akkor is sokat mondok. Mutassa... Hát persze, a legolcsóbb háztartási keksz. Azért ennyire ne nézzenek bolondnak azért, mert öreg vagyok! Nézzék csak... - mutatta körbe háborogva

- , ezért néhány darab vacak kis kekszért majdnem egy egész napi nyugdíjamat akarják elcsalni. Hát igazság ez? Nem ezt ígérte az Első Gyermek, amikor letettük a fogadalmat és a hűségesküt. Én bolond, még a kezét is megcsókoltam. Hol van ilyenkor a híres látnokuk, a Veronika?

A folyosón végighullámozott valamiféle egyetértő morgás, de hangosan senki sem mert szólni, féltek, hogy a nővér rajtuk áll bosszút, ami nem ment ritkaságszámba.

A folyosó üvegajtájánál, kívülről, most egy tömzsi árnyék bukkant fel, s mintha hallgatózott volna: fülét szorosan az ajtó üvegéhez tapasztotta. Ha fel is tűnt valamelyiküknek, szólni senki nem szólt. Mi közülük hozzá, gondolhatták. A nővér nem láthatta, háttal állt az ajtónak és dühösen rivallt Szabó nénire:

- Visszaadni! - parancsolta fenyegetően.

- Nem adom! - toppantott harciasan a kis öregasszony. - Meg fogom mutatni Kürtössy főtestvérnek. Ők lesznek a tanúim - mutatott körbe.

A nővér ráncigálni kezdte a csomagot, de Szabó nénit nem olyan fából faragták, hogy egykönnyen elbánjanak vele. Magához szorította a kekszet és sivalkodva ide-oda forgolódott vele, a nővér hiába próbálta kiragadni a kezéből. Végül addig-addig tépték, huzigálták a gyöngé papírzacskót, hogy kettérepedt és a kekszek szanaszét gurultak a kövezeten.

Az öregek váratlanul megélénkültek.

Ahányan voltak - még a bottal járók is - rávetették magukat a szétszóródott csemegére és tülekedve, egymást taszigálva, taposva kapdosták fel, és morogva, fuldokolva tömték magukba. Iszonyatos látvány volt a kiéhezett, csonttá soványodott emberek marakodása, amint egymást és önmagukat sem kímélve, kétségbeesetten harcolnak egy jó falatért. Egy merevlábú férfi körbe hadonászott a mankójával, hogy elűzze maga mellől a vetélytársakat, de ez sem számított: hátulról feldöntötték és a teste alól kaparták ki a maradék darabokat.

Eközben a nővér ide-oda rohangálva magánkívül üvöltözött:

- Hé, jöjjön már valaki segíteni, a rohadt istenit ezeknek a vén megkergült állatoknak! - de csak a bejárati ajtó nyílt ki és az ajtóban ott állt K. Soós Gyula újságíró.

Az ajtó nyitott résén át mindent látott és minden elhangzott szót rögzített: az aprócska magnetofon végig az egész jelenet alatt bekapcsolva volt a zsebében.

Villámgyorsan előkapta a fényképezőgépét, s mire a kétségbeesett nővér rávethette volna magát, már legalább tucatnyi felvételt csinált róla és a kövezeten fetrengő, egymásba gabalyodott, mohón zabáló öregekről és a folyosóról.

- Köszönöm, ennyi elég is! - mondta elégedetten, s már ott se volt.

Behallatszott, amint visító kerekkel, teljes gázt adva, elhúz az autójával.

22. fejezet

- Nos, mit szól hozzá? Maga szerint hol készültek ezek a felvételek? - kérdezte talányosan kuncogva K. Soós, miután Dénes megnézte a fekete-fehér fotókat. Vera még nem érkezett meg, de minden pillanatban várhatták, hogy befut a kis presszóba, ahol már nem először találkoztak.

A fiatalember a fejét rázta.

- Nem tudom... Börtönben? Nem, ahhoz túl idősek... Valamiféle koncentrációs táborban? Elképzelhető... Kik ezek a szerencsétlenek? Szabad a gazda!

- Találgasson tovább. Nem bánja meg, ígérem.

- Na jó, ha annyira ragaszkodik hozzá. Szerintem ez a kép... ez a kép... mondjuk éhező munkaszolgálatosokat ábrázol a második világháborúból, csak ügyesen retusálták a felvételeket.

- Hideg, hideg!! Annyit segíték, hogy magyarok.

- Akkor... hm. Feladom. Sejtelmem sincs, kikről lehet szó. Zavaró, hogy a fotó olyan éles, mintha tegnap készült volna és nem ötven évvel ezelőtt.

- Kezd közel járni az igazsághoz, fiacskám. De várjunk csak, úgy látom, megérkezett Vera.

A lány arca piros volt a sietségtől és az idegességtől. Kezei remegtek, amint belekortyolt Dénes kólájába. Nagyokat fűjtatott, aztán elővette a zsebkendőjét és megtörölte a szemeit, melyek még mindig vörösek voltak a sírástól. Dénes aggódva figyelte.

- Elnézést kérek, hogy késtem - mondta a lány zaklatottan. - Kürtössyék feltartóztattak az irodában.

- Többes számot használt - hajolt előre figyelmesen K. Soós. - Ki volt a másik?

- Nem tudom. Egy beképzelt, pökhendi, utálatos alak, állítólag jó barátok. Kürtössy nem tudta, hogyan hajbókoljon neki. Azt a parancsot kaptam, vegyek magamnak új ruhákat, öltözzek fel rendesen, mert a közeljövőben - igen, pontosan ezt a szót használták: a közeljövőben - külföldi vendégek lesznek az istentiszteleten és nekem látomásom kell, hogy legyen a jelenlétükben, különben le is út, fel is út. A pénzt a ruhára az idegen férfi adta. S ez még semmi...

A két férfi hökkenten összenézett, aztán K. Soós nagyot kacagott.

- Most mit nevet? - sértődött meg Vera. - Azt hiszi, hogy ez olyan vicces?

- Igen, kedves hölgyem, azt hiszem - felelte rendíthetetlen nyugalommal K. Soós. - Hamarosan maga is ugyanezt fogja gondolni. No de azzal fejezte be, hogy „ez még semmi”. Mi volt még? Kérem, mondja el pontosan, ha képes rá, lehetőleg szó szerint. Minden érdekel, az arckifejezésük, a szemük villanása is. Majd megértik, miért olyan fontos ez.

Időközben Dénes intésére a pincér kávé és kólát hozott a lánynak. Vera gyors mozdulatokkal cukrot kevert a kávéjába, majd mohón felhajtotta, aztán a kóláért nyúlt, kortyolt keveset, és nehéz sóhajjal belekezdett.

A férfiak figyelmesen hallgatták, K. Soós gyorsírással jegyezte a lány szavait. Amikor az elrendelt csodatételekhez értek, Dénes felszisszent és öklével a levegőbe csapott - Megölöm azt a csirkefogót, a két kezemmel fojtom meg, esküszöm! - fogadkozott örvöngve.

K. Soós mosolyogva csillapította.

- Nyugalom, cimbora, nyugalom és csigavér, megölni azért mégse kell! Csak semmi heveskedés! Mindennek eljön az ideje. Van még valami, Vera?

- Nem, azt hiszem, nincs - mondta a lány fáradtan.

- Jó - bólintott az újságíró. - Akkor most maga is nézze meg ezeket a fényképeket. Maga szerint hol készültek? De jól vizsgáljon meg minden részletet, a legapróbbat is.

Vera kezébe vette a fotókat, de nagyjából hasonlóképpen járt, mint Dénes.

- Hogy hol készült? Szerintem egy hajléktalanok részére berendezett szükség szálláson. Egyszer-kétszer én is aludtam ilyen helyen. Furcsa, hogy csupa öregebb...

Dénes a homlokára csapott.

- Hogy én mekkora számár vagyok! Hát persze! Egyszer-kétszer engem is befogadtak. Azonnal fel kellett volna, hogy ismerjem. Szégyellem magam. Gratulálok, Vera, jó szemed van.

- Csakhogy sem a szégyenkezés, sem a gratuláció nem jogos, drága, okos gyermekeim - hűtötte le őket K. Soós -, mivel egyikük sem találta el, csupán langyos, langyos. Tessék, itt egy nagyító. Nézzék meg, mi van annak a fehérköpenyes nőnek a zsebe fölé írva.

Dénes és Vera összehajoltak, előre-hátra huzigálták a nagyítót, hogy minél nagyobb és élesebb képet kapjanak. Egyszer csak a lány felkiáltott:

- Jóságos ég! *Veronika Gyermekei Szeretetotthon!* De hiszen akkor ez... Jézusmária! Dénes! Te érted ezt?

- Igen, talán - suttogta halálsápadtan a férfi. - S mi ehhez falaztunk, anélkül, hogy sejtettük volna. S ha csak ez az egyetlen volna! Sikerült kiderítenem, hogy több ilyen intézményféle is működik és van egy olyan, amelyik a kirakat. De hogy ilyen állapotok uralkodnak, arra a legvadabb álmomban sem gondoltam volna. Hogy bukkant ennek a rettenetességnek a nyomára?

- Nevetni fog, öregem, véletlenül, vagy ha stílszerűbb akarok lenni, Veronika angyala vezetett hozzájuk - bocsánat, kislány, csak bolondozok. Egy kollégámmal autóztunk vidékre, és szokásom szerint elbambultam a volánnál, magyarul, eltévedtünk. Ahogy ott kanyargunk a mellékutcákon, hát egyszer csak mit látok kiírva: Veronika Gyermekei Szeretetotthon. Hohó, gondoltam, ha idesegített a jóságos Szűz Mária, ugyebár nem hagyhatom ki, megnézem magamnak. Természetesen nem akartak beengedni, de azt hazudtam a portásnak, hogy pénzt hozok az egyik bentlakónak, mint afféle jó rokon és nagyon sietek. Adtam neki is egy százast. Azonnal kinyitotta előttem a kaput és kérésre nyitva is hagyta. Újabb százast, de megérte. Pokoli mázlim volt, már éppen csöngetni akartam, amikor eget verő veszekedésre figyeltem fel - tessék, itt a magnóm, később meghallgathatják, de sok örömük nem lesz benne. Türelmesen megvártam, amíg eljutnak a drámai végkifejlethez, akkor beléptem és csináltam pár felvételt. A nővér a haját tépte, de én nem vártam meg, amíg a portát értesíti, gyorsan be a kocsiba és megléptem. Szóval így történt...

- Mi lesz ebből, szerkesztő úr? Börtönbe kerülünk? - rémüldözött Dénes.

- Jaj, de gyerek maga, fiam. Mit képzelsz, én addig mit csináljak? Ülök a fenekemen és vakarom a hónaljamat? Ha maguk nincsenek, ha maguk nem segítenek a leleplezésben, úgy lehet, a közvélemény sosem értesül az igazságról. Ez minden bíróság előtt a maguk javára szól. Nem fognak börtönbe kerülni, garantálom, vagy ide a rozsdás bököt. De valami még mindig homályos. Vera! Most nagyon figyeljen rám! Én soha egy pillanatig nem gondoltam magáról,

hogy szélhámós. Van akkora tapasztalatom, hogy az ilyesmit kilométerekről megérezem. De azt beláthatja, hogy a maga álomlátása körül valami sehogy sem stimmel. Azt a ruhát valakinek magára kellett, hogy adja. Erőltesse meg az agyát. Mire emlékszik?

- Szerkesztő úr, nagyon kérem... - fakadt sírva a lány. Többen odasandítottak az asztalukhoz. - Esküszöm a magasságos Atyaúristenre, esküszöm mindenre, ami szent, a saját életemre, a kettőnk boldogságára, hogy... Istenem, most segíts!... Nézze, valóban álmodtam, ez biztos... Egy fehér ruhás nő hajolt fölém, valamit csinált velem, de hogy mit, azt nem tudom. Amikor felébredtem, már rajtam volt az a százszor elátkozott menyasszonyi ruha, a fülbevaló és ott voltak az ujjamon a gyűrűk.

- Fogdosta magát? Ne haragudjon a kérdésemért... Esetleg szexuálisan...

Vera lángvörös lett.

- Ugyan, hová gondol! Arról szó sincs. Inkább kedves volt... Olyan izé... anyáskodó. Nevetett... Igen! Egészen biztos, hogy nevetett! Szinte még most is hallom, amint mondja: „*Na, gyere szépen...*”

- Hohó, végre valami konkrétum! - dicsérte meg a lányt K. Soós. - Beszéljen az előző estéről, mielőtt lefeküdt volna aludni.

- Mit mondhatnék még? - nézett segélykérően a lány Dénesre. - Már annyiszor...

- Nagyon bevacsoráztál - emlékeztette a fiú.

- Igen. Erről is már beszéltem többször, de rendben van, K. Soós úr kedvéért újból elmondom. Nem akarom szépíteni a dolgot. Szóval jött ki a Nimfából az a becsicscentett társaság... - és a tőle telhető pontossággal összefoglalta az akkori est történetét. A végén sértődötten hozzátette: - Ne nézzen rám ilyen csodálkozva, szerkesztő úr, azon a héten alig volt étel a számban.

- Nem azon csodálkozom, hogy annyit megbírt enni - mosolygott megértően K. Soós -, hanem hogy nem halt bele. Kaphatott volna olyan gyomorrontást, mint annak a rendje. Szerintem maga nem is volt igazán eszénél. Már úgy értem, félig eszméletlenül aludt. Ágyút is süthetettek volna a feje mellett.

- Amúgy is mélyen alszom... - tűnődött Vera. - Valami megint beugrott...

- Mi? - csapott rá K. Soós. - Mondja, akármi is az!

- Másnap reggel emlegették, hogy akkor éjjel esküvő volt a Nimfában, de a menyasszony megszökött... Nem tudom, ez jelent-e valamit?

- Az Isten áldja meg, Veronika! - kiáltott fel a szerkesztő. - Miért nem mindjárt ezzel kezdte? Az az érzésem, mostanában nem fogok unatkozni.

23. fejezet

Dénes végzett a pénzbefizetéssel és már kifelé tartott a bankból, amikor valaki rászólt:

- Dénes! Abonyi Dénes! Valóban te vagy az?

Dénes csodálkozva forgolódott és szeme megakadt egy elegáns, jóvágású, magas férfi arcán.

- Sáray Pista! Ez nem lehet igaz! Ezer éve nem láttalak! Hol a csodában kujtorogtál ennyi éven át, hogy sose találkoztunk? Nahát, mennyire örülök!

A két barát összelellezett.

Már a gimnáziumban is kedvelték egymást, de amikor Füredi megjelent a színen, Sáray elhúzódott tőlük. Dénes sajnálta, hogy azok ketten nem értik meg egymást, de semmit sem tehetett. A maga részéről változatlanul kereste István társaságát, Füredi azonban egyre jobban kisajátította magának. Utoljára István diplomaosztásakor találkoztak - három évvel korábban végzett, Dénes gratulált neki -, azóta szétváltak az útjaik.

- Ilyen véletlen csak a leányregényekben fordul elő - nevetett Sáray. - A menyasszonyommal akartam beszélni, de kiderült, házon kívül van. Ha bent találom, most ott ücsörögnék nála és ismét elkerüljük egymást néhány esztendőre. Sietsz? Gyere, üljünk be egy kávéra, vagy tudod mit, még jobb ötletem támadt: ugorjunk fel hozzám. Itt lakom öt percre, legalább megnézed a leendő családi fészekünket.

- Szívesen, örömmel - mondta Dénes, aki még mindig nem tért magához a meglepetéstől. - Van időm, nem kell rohannom, meg kíváncsi is vagyok, mi van veled, mire vitted.

Lassan sétáltak, közben egymás szavába vágva emlékeztek a régi szép időkre, a közösen megélt egyetemi évekre, a nagy csatangolásokra, a kosárlabda meccsre, amelyekre sokáig együtt jártak. István igazat mondott, ötpercnyi kényelmes séta után megálltak egy mellékutcában és rámutatott egy nem túl nagy, de mutatós, szépen gondozott, virágos előkert mélyén fekvő földszintes, fehérre vakolt házra:

- Megérkeztünk. Íme a mi tündérpalotánk! Jól jegyezd meg: Szamos utca 12. Négy szoba, két embernek bőségesen elég. Majd körbevezetlek. Hátnál is van egy tenyérnyi kertecske, hozzá fedett terasz és természetesen garázs. Azt majd bővíteni kell, hogy mindkettőnk kocsija elférjen benne.

Még mielőtt leültek volna, István végigmutogatta a ház minden helyiségét. Az egész lakásra jellemző volt a praktikus, ízléses és egyáltalán nem hivalkodó berendezés. Ami Dénesnek legelsőként feltűnt, az a két igen komoly számítógép volt, amelyek külön-külön szobában voltak elhelyezve. Kérdő tekintetét látva, István megmagyarázta:

- Mind a kettőnknek szüksége van saját gépre, munkaeszköz. Angéla, a menyasszonyom, szintén közgazdász, abban a bankban osztályvezető, ahol találkoztunk. Amerikában ismerkedtünk össze, ugyanannál a bankháznál tanultunk, ő ösztöndíjasként, én pedig a saját költségemen. Majd mesélek róla. Érezd itthon magad, Famulus! Mit iszol?

- Hagyd ezt a Famulus megszólítást, kérlek. Annak az időnek vége, nem is szeretek rágondolni.

- Bocs, pajtás, nem akartalak megbántani. Tehát mit kérsz?

- Köszönöm, csak egy kávé...

- Na, ne izélj már! A találkozásunk öröme egy pohárka konyakot... Kocsival vagy?
- Nem, nincs autóm. Volt, de már nincs.
- Hogy lehet az? - szaladt ki István száján, ám rögtön meg is bánta. - Ne haragudj, tapintatlan voltam, de szokatlan, hogy a magunk fajta ember képes meglenni autó nélkül.
- Dénes elvörösödött. Istvánnak tökéletesen igaza van - gondolta csüggedten.
- Hosszú történet, inkább hozd a konyakot. De tényleg csak egy pohárkával, mert megérik rajtam és azt nagyon nem szeretném.
- Húha, ilyen szigorú kordában tartanak? Ezek szerint nős vagy. Hát persze...
- Félreértettél, nem vagyok nős, legalább is egyelőre nem, de én is hasonló cipőben járok, mint te, csak... de erről talán majd később. A... ööö... munkahelyemen nem vennék jó néven, ha innék.
- István megérezte, hogy Dénest valami okból ez a téma kínosan érinti, ezért okosabbnak látta nem firtatni tovább. Kitöltötte a konyakot, közben bekapcsolta a kávéfőzőt, amibe be volt készítve a friss kávé. Olyan lelkesedéssel tüsténkedett, hogy Dénes elérzékenyült: rég voltak ilyen kedvesek hozzá!
- Szép a lakásod - muszáj volt valamit mondani, érezte, ha hallgat, elbőgi magát.
- Köszönöm, örülök, hogy tetszik! De ez már nem csupán az *én* lakásom, hanem a *mienk*. Együtt lakunk Angélával. Jövő hónapban lesz az esküvőnk. Ezennel ünnepélyesen és tisztelettel meghívlak a pároddal együtt. Nem tűnök ellentmondást! Ha szívóskodsz... - tréfás szigorúsággal megütögette a muszkliját -, remélem, még nem felejtetted el, ki az erősebb kettőnk közül. Tehát? Halljam a választ!
- Megbeszélem Verával...
- Vagyis Verának hívják a parancsnokodat. - István nagyot kacagott a saját viccén. - Mint mondtam, az enyémnek Angéla a neve, vagyis Angyal. Én így is szólítom, ez az én külön privilégiumom.
- Dénes egy pillanatra megütődött a becenéven. Ha úgy vesszük, ő is elmondhatná a menyasszonyáról, hogy *angyal* - csak sajnos egészen más értelemben. Már-már a száján volt, hogy előhozza, de aztán jobbnak vélte nem belebonyolódni, mert félt, hogy a barátja kíváncsiabb lesz, mint kéne.
- Lefőtt a kávé, István csészéket, kanalakat, cukrot rakott ki az asztalra.
- Szolgálj ki magad, tessék, itt van minden, tejszín, cigaretta, parancsolj - kínálta a vendéget.
- Néhány percig egyikük se szólt, csak nézték egymást kíváncsian. Aztán Sáray megjegyezte:
- Lefogytál és tele vagy ősz hajszálakkal. Mi mindig kegyetlenül őszinték voltunk egymáshoz. Éppen ezért köntörfalazás nélkül megkérdezem: baj van? Netán nincs állásod? Manapság ez nem ritkaság.
- Ahogy vesszük - motyogta Dénes zavartan. - Tulajdonképpen van is meg nincs is. A szakmámban dolgozom, meg nem is.
- Öregem, ez nekem magas. Hagyjuk a mellédumálást, beszélj világosabban. Ha nem kínos...
- Volt egy jól menő befektetési cégem... Emlékszel Füredi Kristófra?

- Hogy emlékszem-e? De mennyire! Kis híján a menyasszonyom sógora lett. Az öccse, Béla volt az első vőlegénye, aztán... hogy is mondjam... a lényeg, hogy a partiból nem lett semmi. Hála Istennek!

- Különös véletlen - lepődött meg Dénes. - Úgy látszik, sorsszerű, hogy mindkettőnk életében közrejátszott egy-egy Füredi. Neked pozitívan, nekem negatívan. Szóval az a befektetési cég... - nehezen keresve a szavakat, őszintén elmesélte, mint forgatta ki a vagyonából az egykori barát, miként szégyenült meg a saját testvére előtt, hogyan úszott el mindene, hogy legalább a hűgáék be tudják fejezni az építkezést. Amikor elérkezett ahhoz a ponthoz, hogy a lakását is el kellett adnia és az utcára került, a hangja megbicsaklott, kénytelen volt elhallgatni, nehogy elsírja magát. István megértően félrefordult.

- Most afféle egyházszolga vagyok, kosztért és szállásért s időnként némi zsebpénzt kapok. Ezért mondtam, hogy mi is boldogan összeházasodnánk Verával, de mire? Hová menjünk? Az aluljáróba? A híd alá? Sose hittem volna, hogy ide jutok. Ne haragudj, hogy a gondjaimmal terhellek. Te erősködtél, hogy beszéljek magamról. Hát tessék, ez van. Ez lett a nagy álmokból: kukázás és hajléktalanság.

István nem szólt semmit, de látszott rajta, hogy mélyen meg van rendülve. Kérdezés nélkül öntött még egy konyakot, Dénes nem tiltakozott.

- És Vera? Akarsz beszélni róla? Ő kicsoda, hol végzett? Vagy ő is munkanélküli?

- Vera árva lány...

- Angéla is. A nagymamája nevelte öt éves kora óta - vetette közbe István. - Bocsánat, folytasd!

- Igen... Csak tudod van egy alapvető különbség. Verának nagymama se jutott. Állami nevelőintézetben nőtt fel, soha életében nem volt családja. Nyolc általánosa van és egy női szabó vizsgája. Látom, meg vagy hökkenve.

- Dehogyan is! - kiáltott fel István. - Mit számít az, hogy valaki hol töltötte a gyerekkorát? Nem az ő hibája, hogy világra jött és a szülei eldobták maguktól. Meggyőződésem, nem csupán a hasonló körülmények okán szeretnél bele, hanem mert valamiképpen kiérdemelte.

- Így igaz - bólintott hálásan Dénes. - Vera értékes ember, akit a környezete soha nem tudott maga alá gyűrni. Egyszerű, tiszta lelkű, jóra való, becsületes lány. Nem szép, nem is csúnya, olyan, mint a legtöbb nő, de nekem ő a legkedvesebb. Egyébként eltaláltad, ő is munkanélküli és ugyanott él, ahol én. Így jöttünk össze, egymásra voltunk utalva. Ezek után nem csodálkozhatasz azon, ha kishitű vagyok a jövőnkét illetően. S még azt kérdezed, miért nincs autóm? Pedig milyen jó volna: lenne hol aludnunk, ha a mostani helyünkről kirúgnak bennünket, ami korántsem lehetetlen, ahogy most állnak a dolgok!

- Ne haragudj, nem akartam sebeket felszakítani - mondta fakó hangon. Nagyon megdöbbenette a másiktól kisugárzó elkeseredés. Hová lett a régi életvidám, mindig bizakodó Abonyi Dénes?

- Semmi baj, nem a te hibád, hogy így van - kortyolt a konyakjából Dénes. - Most te következél.

- Rendben van. Tudom, hogy számárság, de szinte restelkedem, hogy veled szemben én csupa jóról számolhatok be, bár nálam is szomorúan indult. Szegény jó szüleim, akiket még te is ismertél, meghaltak. Apámat infarktus vitte el, anyámat meg röviddel a temetés után a magány. Egyedül maradtam a Sáray családból, mint a kisujjam, így minden rám maradt, a szép vidéki ház, óriási kerttel, kilencszáz négyszögöl kiváló szőlő és gyümölcsös, a hozzávaló

gépek, kis traktor, a teljes pincészet, meg amit akarsz. Mindent eladtam, mivel én, apám legnagyobb szívfájdalmára, soha nem vonzódtam a mezőgazdasághoz. A befolyt vételárból megvásároltam ezt a kis házat, egy részéből kimentem Amerikába tanulni, a többi részvényekbe fektettem és várakozáson felül beütött. Már korábban is terveztem, de most Angélával véglegesen elhatároztuk, hogy közösen alakítunk egy brókerirodát. Amerikában sok csalafintaságra megtanítottak bennünket, remélem, hogy sikerünk lesz. Angéla ösztöndíját visszafizetjük és belevágunk.

- Gratulálok! Legalább nektek sikerüljön, ha már én ilyen bolond voltam. De csak egyszer kilábaljak! Megmutatom én ennek a betyár világnak, hogy... Á, hagyjuk, úgyis csak a szám jár.

- De ne hagyjuk! - villanyozódott fel István. - Figyelj rám, te szájhős. Fantasztikus ötletem támadt. Igaz, még meg kell beszélnem Angélával, de tudom, hogy nem fogja ellenezni. Szóval arra gondoltam, mi lenne, ha beállnál hozzánk dolgozni? Ketten úgyse győznénk a munkát. Valamit majd Verádnak is kitalálunk. Ígérem, nem leszek zsarnokoskodó főnököd.

Dénesnek tátva maradt a szája és csak nagy sokára volt képes megszólalni.

- Ezt... ezt komolyan mondd? - kérdezte rekedten az izgalomtól.

- A lehető legkomolyabban! Sőt, mondok még többet: azt sem tartom kizártnak, hogy a lakásproblémákra is tudunk megoldást.

- Istenem, ha ez sikerülne... - hebegte Dénes és tenyerébe hajtotta az arcát, mintha imádkozna.

- Gyertek el ma este Verával...

- Sajnos, esténként sosem érünk rá. Tudod, a templom, ahol vagyunk...

- Ja, persze, neked biztos harangoznod kell - Dénes elengedte füle mellett a tréfát. - És holnap? Angéla egész nap szabad és én is. Gyertek el ebédre.

- Mint mondtam, Vera egyszerű lány, nincs társasághoz szokva, könnyen megtörténhet, hogy a menyasszonyod...

- Ne marhászkodj, öregem, egy szót se tovább. Látszik, hogy nem ismered őt. Ha ismernéd, nem mondanál ilyet. Vera olyan, amilyen. Hozzád tartozik és ez nekünk elegendő garancia. Majd belejön az értelmiségi szokásokba. Tehát akkor holnap? Kezet rá!

- Huh! - sóhajtott nagyot Dénes. - Kezet rá, pajtás! Rajtam ne múlják! A többi a jó Isten dolga.

24. fejezet

- Úgy félek! - mondta Vera, amikor megálltak a Szamos utcai ház előtt. - Mit fognak szólni hozzám? Én nem illek közéjük. Csak szégyent hozok rád.

- Ne aggódj, szívem - nyugtatta Dénes a lányt -, nem lesz semmi baj. Sáray Pista nagyon rendes srác. Jó lelkű, becsületes fiú, nem nagyképű és valószínűtlen, hogy a párja más lenne. Te csak legyél olyan, amilyen vagy, ne akarj többnek, különbnek látszani. Hidd el, nem lesz rá szükség. Hozzám tartozol és ez számukra mindennél fontosabb, ezt mondta István is.

- Nem is tőle tartok, hanem a barátnőjétől, Angélától. A nők sokkal kegyetlenebbek tudnak lenni egymáshoz. Ha elkezd gúnyolódni vagy lekezelni...

- Lehetetlenség, majd meglátod. Amennyire István szavaiból kivehettem, kedves, intelligens lány, dolgozó nő, egyáltalán nem afféle felfuvalkodott divatmajom. Az Angéla név különben is „angyalt” jelent és neked már van tapasztalatod az angyalokkal. Csak tréfáltam, ne haragudj. Erről jut eszembe... Istvánnak én csupán annyit mondtam, hogy egy templomnál dolgozunk, de a Veronika Gyermekeiről nem szóltam. Azt hiszem, okosabb volna, ha egyelőre kerülnénk ezt a témát.

- Szerintem is - mondta Vera. - Egyéb se hiányzik, hogy még ez is kiderüljön rólunk.

Becsöngettek. István nyitott ajtót és miután bemutatkozott, mosolyogva fogott kezét a lánnyal.

- Szóval te vagy az a veszedelmes Vera, akinek sikerült elcsavarnia az én lökött barátom konok fejét. Gratulálok, nem kis harci teljesítmény. Pardon, elnézést kérek a tegezésért, de Dénes jövődöbelijével nem vagyok hajlandó magázódni. Oké? Megegyeztünk? - és egy cuppanós pusztit nyomott a lány kipirult arcára. - Gyertek, Dénes, te már tudod a járást, menj előre és rohand le Angélát, aki alig várja, hogy a nyakadba boruljon. De nehogy túlzásba vidd, mert letöröm a derekad! - ezek után ő ölelte át Vera vállát, úgy vonultak be a házba.

Angéla a nyitott előszobában várta őket. Nagyon csinosan nézett ki: fehér overall-ruhában volt, ami kiemelte tökéletes alakját. Ő sem sokat teketóriázott, azonnal *Szervusztok!*-kal és baráti csókkal fogadta a vendégeket.

- Már olyan kíváncsi voltam rátok, István egészen oda volt a lelkesedéstől, amikor rólad mesélt - mondta Dénesnek, de Veráról sem feledkezett meg: - Ezt a klassz kis ruhát úgyis leirigylem rólad! Csücsüljetek le, rögtön hozom a kávé. István, te addig tölts valami innivalót.

- Én nem kérek alkoholt - szabadkozott Vera. - Könnyen a fejemnek szalad, rosszul leszek tőle.

- Jó, akkor te kólát kapsz - egyezett bele István. - De remélem, nekünk, öreg részegeseknek megengeded, hogy a sárga földig leigyük magunkat egy icipici pohár konyak erejéig.

- Hát persze! - nevette el magát Vera és máris otthonosabban érezte magát. Dénesnek igaza volt, aranyos emberek ezek a Sárayék, s már Angéla sem tűnt olyan félelmetesnek, ahogyan képzelte. Vera még soha életében nem volt ilyen szeretetet sugárzó, meghitt otthonban - ez még a Kürtössy rezidencia hűvös méltóságánál is kellemesebb benyomást tett rá -, viszont értelmiségi társaságban sem forgolódott idáig. Elhatározta, minél ritkábban fog megszólalni, nehogy valami butaságot mondjon és kényelmetlen helyzetbe hozza Dénest.

Szeme megakadt egy folyópartot ábrázoló akvarellen, azt bámulta lenyűgözve.

- Hm, jó szemed van - bókkolt István -, egyből kiszúrtad a legkedvesebb képemet, a büszkeségemet. Amit nézel, az egy eredeti Osváth. Majd körülmegyünk, ezen kívül még három képem van tőle.

- Csodálatos - áradozott önkéntelenül Vera. - Micsoda pompás színek! Különösen az ragadott meg, hogy bár egyetlen alak sincs rajta és mégis tele van emberekkel. A ledobott halászháló, a partra húzott csónakból kilátszó hátizsák, a félig leégett tábortűz... az a két kulacs. Mintha a szereplők udvariasan félrevonultak volna, amíg a művész megörökíti a pillanatot. Gyönyörű!

- Hé, hé, azt nem mondtad, öregem, hogy a menyasszonyod művészettörténész! Vera, most nagyon beoptad magad a szívembe, mert pontosan én is ezeket a motívumokat szeretem Ostváthnál. Az ember láthatatlan, de mindig érzékelhető a jelenléte. Honnan van ez a hozzáértésed? Netán te is festesz?

- Nem, szó sincs róla - háritotta el szerényen a dicséretet Vera. - Az intézetben, ahol éltem, működött egy szakkör. Mindig szerettem rajzolgatni, mázolgatni, imádtam beszívni a festék illatát. Jól el lehetett töprengeni a vászon előtt. Ennyi és nem több. Nehogy túlértékelj.

- Itt a finom forró kávé - érkezett vissza Angéla. - Olyan érzésem van, mintha már találkoztunk volna - mondta Verára pillantva, miközben teletöltötte a csészéket. - Te nem így találsz?

- De igen... - tűnődött Vera és valami különös borzongás futott át a testén. - Furcsa, de amikor megláttalak, nekem is az volt első benyomásom, hogy mi már beszélünk egymással. Pedig, bármily hihetetlen, még soha sem léptem át bank egyetlen küszöbét se, azt sem tudom, hogy néz ki belülről.

- Éppenséggel összefuthattunk máshol is. No, mindegy! Hol a konyakom? Mire iszunk?

- A találkozásunkra! - jelentette ki István. - De hagyjatok egy keveset a pohárban, mert a másik felével másra koccintunk. Hogy mire, azt egyelőre nem árulom el. Hát akkor... Isten, Isten!

- Ez igen! - csettintett Dénes. - Zsugori pacák vagy, Sáray, a múltkor bezzeg nem ezzel kínáltál.

- Így van - ismerte el István. - Ezt az üveg négy csillagos Napóleont voltaképpen a második koccintás tiszteletére bontottam fel. Emelem poharam az AIVD Bt. sikerére! Fenéig!

- Éljen, éljen!! - kurjantotta a társaság egyszerre. Mindenki megitta az italát.

Dénes megkérdezte:

- Akkor most ugye eláruljátok, mi a csoda az az AIVD?

István és Angéla összenéztek, a lány beleegyezően bólintott, mire István felállt, ünnepélyes pózba vágva magát, és szavalni kezdte:

- Hölgyeim és uraim, igen tisztelt közgyűlés, engedjék meg, hogy köszöntsem szerény hajlékunkban az AIVD betéti társaság nagyra becsült vezérkarát...

Dénesék zavartan fordultak az ajtó irányába, onnan várva a belépőket.

- Bocsánat, nem tudtuk, hogy további vendégeket is meghívtatok...

- Pofa be, a közönségnek egyelőre nem adtam szót. Figyelmeztetem a rendbontókat, hogy fegyelmezetlen viselkedés esetén kivezettem őket az ülésteremből. Nna!... Hol is tartottam... Igen... tehát az vezérkart. Hadd mutassam be a díszes társaságot: ítéletvégrehajtó-nagyfőnök

Sáray István úr, minimum három ropogós r-rel.. Főkönyvelő és házi pénzügyminiszter: Edelényi Angéla, hamarosan Sáray Istvánné önágyasága. Marketing igazgató, egyben cégünk elrettentő reklámja: Abonyi Dénes, minden idők leggyámoltalanabb közigazdásza, aki azért már eljutott arra a szintre, hogy a nevét nem két kézzel írja alá. Sajtófelelős és ügyfélfogadó: ... ööö... nem tudom, *milyen* Vera, majdani Abonyi Dénesné. Ha megerőltetitek a kis agyacs-kátokat és összeadjátok a keresztnevék első betűit, kijön az A - I - V - D. A hölgyek neve minden esetben előnyt élvez. Na, mi van, miért nem tapsoltok?

- Miféle idétlen vicc ez? - kérdezte megdöbbenve Dénes.

- Ez nem vicc - válaszolt vőlegénye helyett is Angéla. - István arról szónokolt a maga bolondos módján, mert egyébként halálos komolyan gondolta, hogy szeretnénk az imént hallott felállásban megalakítani a cégünket. Mi négyen, ti és mi.

Vera szóhoz sem tudott jutni. Dénes arca kigyulladt, aztán szürkére sápadt. Megfogta Vera kezét és visszafojtott indulattal mondta:

- Ha rajtunk és a helyzetünkön akartok szórakozni, hát csak tessék, de nem a mi jelenlétünkben. Nagyon sajnálom, hogy így alakult, pedig mi őszintén...

- Hallgass már, te érzékeny ló! - kiáltott rá István. - Nem veszed észre, hogy hülyeségeket beszélsz? Értsd meg végre, hogy Angéla és én valóban úgy döntöttünk, hogy ha ti is akarjátok, beveszünk benneteket a cégünkbe. Hát nem te mesélted, milyen lehetetlen helyzetben vagytok, hogy a pusztá ennivalótokért gürcöltök, s még saját lakásotok sincs? Csupán annyi történt, hogy mindent elmondtam Angélának, és ezt sütöttük ki. Na, mit kell ezért annyira odáig lenni? Érted már, fafejű barátom? Munkát ajánlunk mindkettőtöknek.

Dénes egyik arcáról a másikra meredt, hátha rosszul hall. Vera keze reszketett az övében és látta, hogy a lány szeméből lassan csordogálni kezd a könny. Amikor megszólalt, ő is közel állt ahhoz, hogy elpityeredjen.

- Gyerekek, ez... ez... egyszerűen... hihetetlen... Ez túl szép, hogy igaz legyen! Én... nem is tudom...

- Ne nyökögj, mert rögtön fegyelmit kapsz. Mondd ki kereken: igen vagy nem?

- Hát persze, hogy igen! Hogy lehet ilyen hülyeséget kérdezni?

- Dénesnek ez az állás nagyon kapóra jönne - szólalt meg vérszegény hangon Vera. - Én a világért sem akadályoznám a boldogulásában.

- Ezzel meg mit akarsz mondani? - kérdezte Angéla meghökkenve. - Nem bízol önmagadban?

- Hogy bíznék! - sírta el magát Vera. - Ti nem tudjátok, hogy én ki vagyok.

- Egy olyan lány, akivel a sors mostohábban bánt, mint másokkal. De ez nem jelenti azt, hogy ne tudnád megtanulni, azt, amit tudnod kell. Majd mi segítünk. Ne félj, egy-kettőre belejössz. Ha sejtened, hány ember dolgozik a pénzszakmában, akinek gőze sincs arról, amit nap, mint nap csinál!

- Nyolc általánosom van...

- Igen, tudom, István mondta. Majd estin leérettségizel. Addig is elvégezhetsz egy gyorstalpaló számítógépes tanfolyamot. Nem te leszel ott az egyetlen, aki nulláról indul. S ne feledd, itt vagyunk mi is, mind a hárman, akik segítünk a tanulásban. Minden rajtad, a te akaraterődön múlik.

- Van más probléma is - szólt közbe csöndesen Dénes. - Nézzétek, gyerekek, nekünk nincs pénzünk. Pontosabban Verának talán van, de nem biztos. Nem szeretnék most erről bővebben beszélni.

- Ez legyen a legkisebb baj, öregem - vigasztalta István. - Az induláskor a Bt. átmenetileg a kettőnk nevén fog futni, Angéláén és az enyémen - az elnevezés ettől függetlenül érvényes -, nektek, mint kültagoknak, nem kötelező készpénzzel beszállni.

- Félek... Nem merem elhinni... - nyögte Dénes. - Istenem, ha újra dolgozhatnék...!

- Pedig ez még nem minden - mosolygott Angéla. - István arról is beszélt, hogy nincs hol laknotok.

- Ha lesz rendes keresetünk, vehetünk ki albérletet valahol...

- Hát persze, és simán rámegy az egyikőtök fizetése. Nekem jobb ajánlatom van. A nagymamám egymagában él egy nagy házban, ott, ahol én felnőttem. Tudom, mennyit retteg szegénykém, fél a egyedüllétől, pláne, hogy most én is végleg elköltöztem. Szerette volna, ha ott lakunk nála, de mi ragaszkodunk a saját otthonunkhoz. Természetesen minden nap meglátogatjuk, vagy telefonálunk neki, de mégis megnyugtatóbb volna, ha van valaki körülötte, akivel elbeszélgethetne néha-néha. Nem lenne vele sok bajotok, aranyos, jó természetű, csak egy kicsit vallásos. Őszintén szólva, vallásosabb, mint szeretném, de ez benneteket ne zavarjon. Elimádkozgat magában csöndesen, idegenek nemigen járnak hozzá, barátnői nincsenek. Négy nagy szoba van, kényelmesen elférnétek, s tudom, hogy a nagyfi volna a legboldogabb, agyondédelgetne benneteket.

- Természetesen megfizetnénk...

- Nem így képzelem. Inkább arra gondoltam, köthetnétek vele egy eltartási szerződést, nekem semmi kifogásom nem volna ellene. No de erről még ráérünk tárgyalni. Holnap két napra elutaznom, de utána első dolgom lesz, hogy beszélek Nagyival és meggyőződése, ha én kérem, nem fog ellenkezni.

- Csoda történik velünk? - mondta Dénes ámuldozva. Vera összereszt és lehajtotta a fejét. A férfi nem vette észre, tovább lelkendezett. - Ha belegondolok, hogy fél órája még reményünk sem lehetett, hogy sikerül visszakapaszkodni a normális életbe, most meg egyszerűen állás, lakás, barátság... Szűzanyám, hogy köszönjem meg Neked? - kiáltott fel rajongva.

- Jaj, ne kezd már te is! - fogta be a fülét Angéla. - Elegem volt az örökös fohászkodásból a Nagyinál. Inkább mondd azt, hogy Isten neki, fakereszt, vagy azt, hogy papucs, de a Szűz Máriát hagyjuk ki a játékból.

Sem Angélának, sem Istvánnak nem tűnt fel, hogy Vera a haja tövéig elpirul. Dénes látta, de nem mert megszólalni, mert félt, hogy a lányból minden kibukik, azt pedig nagyon nem szeretne volna. Most még nem. Biztatóan megpaskolta a kezét és egy gyors csókot lehelt rá.

- Mikor kellene kezdenünk? - kérdezte, csak hogy más irányba terelje a beszélgetés vonalát.

- Emlékeztetek - válaszolta István -, hogy jövő hónap elején lesz az esküvőnk. Két hét nászútra megyünk a Mátrába - mit nézel úgy, jól értetted, elégünk van a külföldből -, utána teljes gőzzel indulunk. Remélem, addigra a Cégbírótság visszaigazolja a bejegyzésünket. Egy ügyvéd barátom intézi, majd megismeritek. Becsületes srác, kőlyökkorunkban együtt huzigáltuk a csajok haját. Ugye, nem felejtettétek el, hogy hivatalosak vagytok az esküvőnkre?

- Ott leszünk! Így van, Vera? - mondta Dénes és valami furcsa keménység ült ki az arcára.

- Igen - felelte komoran a lány. - Történjen akármi is, mi ott leszünk.

- De különösek vagytok, gyerekek - csóválta a fejét István. - Ezt most úgy mondtátok, mintha egy életre kiható fogadalmat tettetek volna.

- Nem sokat tévedtél - válaszolta Dénes.

Amikor kiléptek az utcára, a két fiatal összeborult és sokáig álltak egyhelyben, sírva, némán. Aztán lassan, egymás kezét fogva, gyalog indultak tovább. Egyikük sem szólt, csak a szemük villant össze reménykedve, bizakodóan. Istvánék az ablakból figyelték őket, amíg be nem fordultak a sarkon.

- Szörnyű dolgok történhettek ezzel a két emberrel - mondta a menyasszonyának csöndesen.

Angéla nem válaszolt, csak a fejével intett tűnődve. Egyre inkább megerősödött benne a bizonyosság, hogy valahol már találkozott Verával, s ez a találkozás nem volt kellemes. Rejtély...

25. fejezet

K. Soós Gyula vérbeli újságíró volt: mint a jó vadászkutya, amelyik szimatot kap, loholt az egyetlen nyom után. Miután a főszerkesztővel megbeszélték az eddig begyűjtött információkat, a hangfelvételeket és a fotókat, meghányták-vetették, milyen következménnyel járhat, ha belenyúlnak a darázsfészekbe, K. Soós autóba vágta magát és felkereste a Nimfa éttermet.

Berkes Oszkár nem fogadta lelkendezve, azzal érvelt, hogy nem szokása kiadni a vendégei nevét, no meg ki emlékszik arra, hogy közel két évvel ezelőtt melyik menyasszony hagyta faképnél a vőlegényét. Itt szinte hetenként vannak esküvők - büszkélkedett -, számára egyik olyan, mint a másik, neki az a fontos, hogy a vendég elégedett legyen, a többi nem rá tartozik.

- Előfordult itt már olyan is, uram, hogy mentők szállították el a teljes násznépet, vőlegényestől, menyasszonyostól. Vagy mondok cifrábbat: az elmúlt hét szombatján az ifjú férj a szemünk láttára késelte meg a kis feleségét. Nászéjszaka helyett rendőrségi fogda. Akar még többet hallani?

- Nézze, ne csinálja ezt velem - dobta be jól bevált aduját K. Soós -, én elhiszem, hogy magáé a világ legszínvonalasabb étterme, idejár fél Európa, az amerikai és az orosz elnök itt írja alá az örök világbékét, de ez mind csupán így, négy szemközt hangzik el. Ha viszont én beleveszem a sztorimba a Nimfa nevét, azzal akkora reklámot kap, ami pénzben szinte ki sem fejezhető. Na, törje egy kicsit azt az okos fejét, öregem.

Berkes, amint a reklám szót meghallotta, azonnal modort váltott. K. Soós magában vigyorgott: igen, ez mindig bejön! Már kapta is elő a jegyzetfüzetét.

- Hát, ha egy kicsit jobban megerőltetem az emlékezetemet... - töprengett az étteremtulajdonos - talán eszembe jut egy s más. Jöjjön az irodámba, szerkesztő úr, hátha találunk valamit. Áfás számla, pénztárkönyv... Átnézzük az egészet. Hé, Józsi - kiáltott oda az egyik pincérnek -, küldessél fel nekünk két jó masszív kávé! De erős legyen!

- Akkor lássuk, miből élünk - vette elő a lefűzött számlák dossziéját a tulaj. - Azt mondja, hogy... azt mondja... höcöcö... itt van! Pardon, ez nem az, erre világosan emlékszem, mert egy hétig hajtottam rájuk, amíg kiegyenlítették a számlájukat. Netán ez a másik volna...? Itt az áll, hogy a berendezés kárát megtérítették és... nem, akkor ez sem lehet a maga esete, mert a rendőrség is itt járt... Hoppá! - kiáltott fel, miután már vagy jó tíz perce bogarásztak a dossziékban. - Találtam valami érdekeset! Igen! Úgy volt, hogy a menyasszony fogja kiegyenlíteni a számlát - nézze, itt van a megrendelőn az előleg összege, a pontos lakcím, és a leánykori név, Edelényi Angéla -, de valami miatt nagy balhé tört ki és a pipi elrohant. Világosan emlékszem rá, mert a násznép úgy dobta össze a pénzt, szentségeltek is, hű de még mennyire. És bár én akkor nem voltam jelen, a főpincér mesélte, tudja, miért emlékszem mégis ennyire pontosan? Mert éppen másnap reggel történt, hogy közel hozzánk egy szerencsétlen, hajléktalan nőnek megjelent álmában a Szűz Mária. Tessék, június 24. A vőlegény neve Füredi Béla. Azóta nem hallottam felőlük. A fejem teszem rá, hogy őket keresi. Többen nem segíthetek, szerkesztőkém, nagyon sajnálom.

K. Soós majd ki ugrott a bőréből örömeiben. Gyorsan feljegyezte a címet és a neveket.

- Ezért a fülesért világszámot csinálók az étterméből! Hozzájárul, hogy név szerint idézzem a cikkemben? Ez is beletarozik a reklámba.

- Naná, hogy hozzájárulok! El is várom! De azt még mindig nem árulta el, mi baja van ezzel a harcias menyecskével. Valami divatos vagyonmegosztási balhé? Vagy a férj követett el egy szaftos disznóságot? Manapság minden elképzelhető, az ellenkezője is.

- Majd elolvassa a cikkemet és megérti. Kösz a segítséget és a kávé, pajtás! Viszlát!

K. Soós útja innen egyenesen Angéla lakására vezetett, de ezúttal úgy tűnt, a szerencse elpártol tőle. A többszöri csöngetésre sem nyitottak ajtót. Már éppen fordult volna, amikor valahonnan ház oldalsó felétől egy gyöngé, öregecske hang utána szólt:

- Ki az?

K. Soós gyorsan odasietett. Hófehér hajú, idős hölgy könyökölt az ablakpárkányon.

- Jó napot kívánok! K. Soós Gyula vagyok. Azért jöttem, hogy...

- Igen, tudom, már vártam magát, drága testvérem, bár korábban érkezett, mint ahogy megbeszéltük - mondta a néni elnéző mosollyal.

- Tessék?... - hökkent meg K. Soós. Honnan a manóból sejthették, hogy jövök, csodálkozott.

- Kürtössy főtestvér öt óra utánra jelezte az érkezésüket és most még csak háromnegyed négy van. Nem baj, legalább hamarabb túl leszünk az előzetes megbeszélésen. Máris nyitom az ajtót, fájjon be, testvérem. Előtte megihatnánk egy teát és imádkozhatnánk. Aztán ha az Első Gyermeke megérkezik, megismételjük.

K. Soós lázasan hegyezte a fülét: hogy is van ez? Főtestvér? Első Gyermeke? Tehát vagy a titokzatos menyasszony is nyakig benne van a buliban az anyjával együtt, vagy valamilyen fatális félreértésről van szó? Vajon kinek véli őt a néni? Mindegy, majd kiderül. Így még izgalmasabb. De jó lesz sietni, mielőtt még a szentéletű Kürtössy főtestvér úr befutna.

Edelényiné tágas, ódon ízléssel berendezett nappaliba vezette az újságíró és pillanatok múlva már hozta is az illatos teát.

- Miért nem foglal helyet? Érezze magát itthon, testvérem, csak semmi feszélyezettség. Most akar áldást mondani, vagy a tea után?

- Talán inkább utána... - javasolta óvatosan K. Soós.

Miután megitták a teát, az öregasszony nem várt a vendégre, maga mondta ki a bűvös ígét:

- Veronika áldásával! Ámen!

- Ámen! - vágta rá kapásból K. Soós és rögtön megkérdezte. - Ez az ön saját háza? Gyönyörű.

- Még a drága jó urammal kezdtük építtetni, 1936-ban. Én akkor tizenhét éves voltam, képzelje el. Istenem, milyen boldogok voltunk, amikor együtt leraktuk az első téglát. Most, hogy az egy szem unokám férjhez megy és ragaszkodnak a saját, külön otthonhoz - tetszik tudni, a vőlegényének is van egy aranyos kis házikója, családi örökségből maradt rá, az se nagyobb, de nekik mégis kedvesebb, ami nekem ugyan nagyon rosszul esik, de hát mit tehetnék, ugye, meg kell érteni a fiatalokat -, ezért gondoltam úgy, az enyémet halálos bűn volna elkótyavetyélni, Istennek tetszőbb, ha az egyházunkra íratom. A főtestvér megdicsért az elhatározásomért és azt mondta, az egész gyülekezet előtt fogja hálaadó imával megköszönni. Olyan boldog vagyok, s már alig várom, hogy elfoglaljam a helyemet a Szeretetotthonban. Ott sosem leszek egyedül. Velem lesz az Úr, a Szűzanya és az én lelki testvéreim vesznek körül. Annyit fohászkodhatunk és énekelhetünk, amennyi jólesik...

Tehát nem a leánya, hanem az unokája a keresett személy, állapította meg K. Soós. Annyi baj legyen, a lényegen mit sem változtat. Viszont ez a házügy... hm... ez tökéletesen felborogatja az elméletét, jöllehet, újabb bizonyíték Kürtössyék ellen, jobb még a fényképeknél és a hangfelvételnél is. Ugyanakkor nyilvánvaló, hogy Edelényiek nem lehetnek bűntársak, különben nem így festene a dolog. No, majd kiderül, mi az igazság.

Igyekezett hivatalos képet vágni.

- Kötelességem megkérdezni, az unokája mit szól a szándékához? Beleegyezett? Vannak bizonyos jogai, amelyeket nem hagyhatunk figyelmen kívül.

- Angéla? Ezen a bűnös sárteken ő az én egyetlen vérszerinti hozzátartozóm. Hát igen... Nos, őszinte leszek, ő még nem tud a tervemről, és nem biztos, hogy első hallásra örülni fog. Tudja, testvérem, ő mindig nagyon jó kislány volt, okos, értelmes, a bankban, ahol dolgozik, megbecsülik, ugyebár nem véletlen, hogy őt küldték ki két évvel ezelőtt Amerikába ösztöndíjjal tanulmányútra, de vallási kérdésekben... hogy is mondjam... kissé önfejű, mint a szülei voltak. Szegénykém, korán árva lett, a fiam és a menyem autóbaleset áldozatai lettek, én neveltem fel a drágámat. Nagy bünt követtem el, hogy nem igyekeztem őt az Úr felé terelni, de magam is csak akkor ismertem meg az igazságot, amikor véletlenül betévedtem a templomunkba. Óh, milyen meghatóan prédikált a mi főtestvérünk, az Első Gyermek.

- És Veronika?

- Hiszen tudja, ő sosem szokott prédikálni. Neki fontosabb kötelessége van: figyeli a hangokat, mert a közvetítő angyal bármelyik pillanatban megjelenhet és a Szűzanya üzenetét tolmácsolja.

- És meg szokott jelenni az angyal?

- Azt mi nem tudhatjuk, testvérem... Bocsánat - kapott észbe Edelényiné -, el is felejtettem megkérdezni: ugyebár, ön is közénk tartozik?

- Nem, asszonyom, őszintén meg kell vallanom, nem vagyok a Veronika Gyermekkei egyház tagja, de sokat foglalkozom vele mostanában - felelte K. Soós és ezzel voltaképpen igazat mondott. - Szabad feltennem még néhány kérdést? Fontos volna.

- Az attól függ... - lett egyszeriben bizalmatlan az öregasszony.

Az újságíró taktikát váltott, és máris kész volt a válasszal.

- Egy napilaptól vagyok itt, asszonyom, a nevem K. Soós Gyula, tessék, íme az igazolványom, parancsoljon, ellenőrizheti. Interjút szeretnék készíteni az ön unokájával amerikai tapasztalataival kapcsolatban, közelebbről nézve: miként tudja hasznosítani az ott tanultakat a hazai viszonyok között. Úgy vélem, ebben ön sem találhat semmi kivetni valót. Azt nem tudhattam, hogy az ifjú hölgy már nem itt lakik, nekem még ezt a címet adták meg. Tehát megengedi, hogy kérdezzek?

- Természetesen, miért is ne - nyúlt meg Edelényiné arca csalódottan. - Én azt hittem, hogy a testvérek... Mindegy, kérdezzen nyugodtan, amiről csak akar. Nincsenek titkaink.

- Ha jól tudom, az ön unokája egyszer már férjénél volt. Így van?

A néni elszontyolodott. Zsebkendőjét vett elő és megtörölgette a szemeit.

- Bizony, így igaz, de az egy meggondolatlan házasság volt és egyetlen napig se tartott. Angélácskám - ma sem mondta el, miért - az esküvői vacsoránál egyszer csak felpattant, arcul ütötte a férjét és elment. Hiába faggattam, sosem volt hajlandó magyarázatot adni. De nem

hiába imádkoztam annyit érte és csináltattam egy gyönyörű márványtáblát a templomunk falára, a Szűzanya meghallgatta a könyörgésemet és egy nagyszerű fiatalemberrel ajándékozta meg. Amerikában ismerkedtek meg... De hogy jön ez ide, mi köze ennek a munkájához?

- Azt ugye tetszik tudni, hogy Angélának jogában áll megtámadni bíróságon az egyházzal kötött ajándékozási szerződést? A törvény értelmében ő az első számú és kizárólagos örökös.

- Csak nem tenne ilyet? - borult el a néni tekintete. - Csak nem fog szembeszállni a jó Istennel?

- Vagy Kürtössy főtestvérrel... - jegyezte meg halkán K. Soós.

- Az ugyanaz! Akarom mondani... - Edelényiné zavarba jött. - Természetesen nem szó szerint gondoltam, csakis átvitt értelemben. Én odaadom a házam az egyháznak, a főtestvér pedig továbbadja a szegényeknek, a rászorulóknak. Ez annyi, mintha magának Jézus Krisztusnak ajándékoznám. Boldogok a szegények, mert övéké a mennyek országa! No persze, maga még soha nem olvasta a Bibliát, igaz?

- De igen, asszonyom, olvastam, s attól tartok, az ön főtestvére nem pontosan idézte a Szentírás szavait. Ugyanis a Hegyi Beszédben Jézus kifejezetten a *lelki* szegényekről beszélt. Nagy különbség! Ha nincs ellenére, szeretnék találkozni az unokájával, Angéla kisasszonnyal. Megkaphatnám a címét?

- Miért? Le akarja beszélni a tervemről?

- Szó sincs róla, én ebbe nem kívánok beleavatkozni, ez családi ügy.

- S én még azt hittem, hogy a főtestvér küldte!

- Nem, asszonyom, valakivel össze tetszett téveszteni. Akartam mondani, de tiszteletlenség lett volna tőlem, ha közbeszólok, ám bevallom, utólag már nem is bánom. Számomra nagyon tanulságos volt mindaz, amit hallottam. Lehet, hogy engem is közelebb vitt Veronika Gyermekeihez egy lépéssel.

- Akkor jó, áldassék az Úr neve - nyugodott meg az öregasszony. - Tessék, ideírom Angéla munkahelyi címét és telefonszámát. A lakását mindig elfelejtem. Talán Szamos utca...? Nem biztos.

- Köszönöm, asszonyom, így is nagyon sokat segített. Elfogadna tőlem viszonzásként egy tanácsot?

- Örömmel.

- Az Isten szerelmére kérem, nem írja alá az ajándékozási szerződést, amíg nem beszélt az unokájával. Az egyháza érdekében is kérem. Nagyon nagy bajt hozna rá, ha Angéla kisasszony netán mégis jogi útra terelné az ügyet. Jól gondolja meg. Kürtössy úr majd megpróbálja erőszakkal rákényszeríteni önt, de ismétlem, legyen erős és álljon ellent. Csak pár napról van szó. Ha igazán szereti a Szűzanyát, ezzel tehet leginkább a kedvére.

- Nem értem... - dadogta a néni. - Mire alapozza ezt?

- Megvan rá a jó okom, higgye el. Egyszer még hálás lesz nekem, feltéve, hogy megfogadja a tanácsomat. Isten vele, asszonyom. Köszönöm a finom teát. Óh, s még egy: megkérhetném, hogy Kürtössy úrnak ne tegyen említést rólam? Attól tartok, mindkettőnkre megharagudna.

- Rendben van, ahogy kívánja, uram, bár még mindig nem értem - rebegte az öregasszony könnybe lábadt szemmel. - Szűz Máriám, mi folyik itt? Olyan az egész, mint egy összeküvés.

- Háát... - nyújtotta el a szót K. Soós -, éppenséggel annak is nevezhetnék.

Már a következő háznál járt, amikor látta, hogy elegáns, fekete Mercedes fékez le Edelényiek előtt. Kürtössy szállt ki az autóból, egy nyurga, szemüveges férfi társaságában. Szerencsére a főtestvér nem vette észre. Az aktatáskájában kotorászott és éles hangon veszekedtek valamin.

K. Soós vigyorogva nézte őket.

- Elkésetek, gazemberek! - mormogta kajánul.

A nénire gondolt. Szegénykére nehéz percek várnak.

26. fejezet

- Angéla, téged keresnek - nyújtotta át a telefont Gizi, a titkárnő. - Valami K. Soós.
 - K. Soós? Pont most, amikor ki sem látszom a dologból! Nem mondta, mit akar? - mérgelődött Angéla. Átvette a kagylót és belehallózott. - Tessék, Edelényi Angéla, parancsoljon, uram.
 - Csókolom a kezeit, kisasszony, az én nevem K. Soós Gyula és újságíró vagyok. Arra szeretném kérni, szánjon rám tíz percet.
 - Én? Megbocsásson, uram, nincs felhatalmazásom arra, hogy a bank nevében nyilatkozzam.
 - Nem a munkahelyével kapcsolatban kérem ezt a tíz percet, nagyon is magánügy. Életbevágó.
 - Magánügy? - Angéla egyre jobban elcsodálkozott. - Nem hinném, hogy bárkit is érdekelne a magánéletem. Ha a vőlegényemről akar valamit megtudni, kérdezze őt. Pletykákra pedig nem vagyok kíváncsi. Ne haragudjék, rengeteg a munkám...
 - Várjon, várjon, nagyon kérem, ne tegye le. A nagymamájáról van szó, özvegy Edelényi Péternéről.
 - Micsoda? Mit beszél? - A lány megdöbbszent és halálra rémült. - Jézusom! Csak nem történt valami baj a Nagyival?
 - Még nem, legalábbis remélem, és én azon vagyok, hogy ne is történhessen, de ehhez szükségem van a maga segítségére, igen tisztelt kisasszony.
 - Az én segítségemre... Mi van a Nagyival? Mondja el most.
 - Sajnálom, lehetetlenség, ez nem telefontéma. Talán meg se értené, el se hinné. Azt javaslom, hogy mivel nemsokára ebédidő lesz, jöjjön le abba a kis presszóba, ami itt van szemközt a bankkal. Most is onnan beszélek.
 - Rendben van, máris indulok. Miről fogom felismerni?
 - Egy újságot fogok a kezemben tartani, a jobb arcomhoz szorítva. Bordó színű zakóban vagyok.
- Angéla lélekszakadva rohant ki az épületből, át az úttesten és lihegve nyitott a presszóba. Abban a pillanatban meglátta a zömök újságírót: egy sarokasztalnál ült, s ahogy a lány belépett, máris felállt és eléje sietett.
- Ön Edelényi Angéla, ha nem tévedek?
 - Igen. És maga...
 - K. Soós Gyula vagyok. Köszönöm, hogy ilyen gyorsan idefáradt. Meg fogja érteni, hogy amiről szó lesz, valóban nem tűr halasztást és nem intézhető el telefonon. Mit hozathatok?
 - Csak egy kávét kérek - ült le a lány. Bizalmatlanul méregette az újságírót és egyáltalán nem találta szimpatikusnak. - Kérem, ha lehetne, röviden, sietnem kell vissza. Csak pár percem van. Mi történt a nagymamámmal? Baleset érte?
 - Nem, kitűnő egészségnek örvend. - Megkapták a kávét, K. Soós engedélyt kért, hogy dohányozzon. Cigarettát vett elő és jóízűen rápöfékelt. Angélát is kínálta, de a lány a fejét rázta, hogy köszöni, nem dohányzik - Hallott a kisasszony a Veronika Gyermekeiről?

- Hogyne. Nagyi emlegette őket.

- Mit tud róluk?

- Nem sokat. Úgyszólván semmit. Miért fontos ez? És mi közöm nekem ehhez?

- Egy pillanat! Elmondaná azt a keveset, ami a Veronikásokról hallott?

- Addig egy szót sem vagyok hajlandó beszélni, amíg meg nem mondja, milyen alapon és mi okból faggat. Őszintén szólva, már azt is sajnálom, hogy elfogadtam a meghívását - mondta kimérten Angéla.

- Nézze, szép hölgyem - fújta ki egy hatalmas füstkarikát K. Soós -, így sosem fogunk a beszélgetésünk lényegéhez érni. Becsületszavamat adom, hogy nem akarok rosszat se önnek, se a nagymamájának, éppen ellenkezőleg, én az önök oldalán állok. De mielőtt bármit is kiejtenék a számon, feltétlenül tisztában kell lennem azzal, mennyire tájékozott a nagymamája és a Veronika Gyermekai kapcsolatát illetően. Mert ha Edelényi asszony az ön tudtával és hozzájárulásával cselekszik, amit egyébként erősen kétlek, akkor nekem itt semmi keresnivalóm nincs, s már el is tűntem a bús fenébe.

Angéla elbizonytalanodott. A férfi nem látszott szélhámosnak vagy zsarolónak. Nagyinak tényleg vannak furcsa húzásai az utóbbi időben és ki tudhatja, mibe keveredett. A Veronika Gyermekeihez fűződő viszonya is meglehetősen zavaros. Úgy döntött, jobban teszi, ha egyelőre megbízik az újságíróban.

- A Veronika Gyermekai, mint ön is tudja, egy vallási szekta, vagy mi a csoda. Állítólag hivatalosan be vannak jegyezve. Nagyi akkor kezdett megbarátkozni velük, amíg én Amerikában voltam tanulmányúton. Soha nem jártam köztük és nem is áll szándékomban. Nagyi egyedül él, s úgy vélem, senkinek sem árt azzal, legkevésbé nekem, ha ott tölti az idejét, legalább társaságban van, ahol jól érzi magát. Ez az ő magánszórakozása. Mindenesetre, bízom abban, hogy ennyi és nem több. Emlékezetem szerint régebben nem volt egy imádkozó típus.

- Hallott valamit az egyház megalakulásának körülményeiről?

- Az ég adta világon semmit. Őszintén bevallom, nem is érdekel.

- Hm. Lehet, hogy egyszer ezt a nézetét meg fogja változtatnia. Ön hamarosan férjhez megy...

- Így van, de ez a téma hogy jön ide?

- És a nagymamája végképp magára marad.

- Gondoskodom arról, hogy ne így legyen.

- Akkor nagyon gyorsan kell cselekednie, kedves Edelényi Angéla, mert a tisztelt nagymama vasárnap fogja átruházni a háza tulajdonjogát a teljes berendezéssel együtt a Veronika Gyermekai egyházra. Természetesen ingyen, pontosabban kap egy külön, személyre címzett áldást a főtestvérüktől. Erről egy közjegyző által fogalmazott szerződés készül, és ez ellen utólag ön nem tehet semmit, hacsak meg nem előzi ezt a szerencsétlen ballépést. Nos, ezért kértem ezt a találkozást, hogy felhívjam a figyelmét: a tisztelt nagymamáját be akarják csapni, ki akarják semmizni mindenéből! Meg is teszik, ha ön nem akadályozza meg, ha nem lép közbe, mielőtt nem késő. A tervek szerint az idős hölgyet bedugják egy szeretetotthonba, bár én szívesebben nevezném elfekvőnek, ahol...

Angéla halkán felsikoltott, többen odakapták a fejüket.

- Ezt nem hiszem el! Honnan veszi ezt az ostobaságot? Az én nagymamám nem bolond, nem vesztette el a józan eszt, hogy ilyen őrültséget csináljon. Kizárt dolog, hogy az én megkérdezésem nélkül hipp-hopp lemondjon a házáról, ami a család múltját, az emlékeit jelenti. Nem, ez képtelenség.

- Jó, nem kell, hogy nekem higgyen. Megértem magát. De legalább annyit tegyen meg, hogy kérdezze meg tőle. Tessék, ott a nyilvános telefon, kölcsönadom a kártyámat.

Angéla sápadtan meredt az újságíróra, aztán elővette táskájából a mobiltelefonját és bepötyögte a számokat.

- Ha becsapott, ha egy szó sem igaz abból amit mondott, feljelentem. Megértette?

- Áll az alku! - bólintott megkönnyebbülve K. Soós.

A vonal túlsó végén gyöngé kattanás hallatszott, majd megszólalt Edelényiné hangja.

- Tessék, Edelényi lakás.

- Szia, nagy, én vagyok, Angéla. Jól vagy?

- Óh, de örülök, hogy hívsz, kislányom. Már úgy hiányoztál!

- Nagy, minden rendben van?

- Éppenséggel... - a nagymama hangja mintha elcsuklott volna. - Jó lenne találkozunk. Van valami, amit sürgősen meg kellene beszélnünk.

- A házról van szó? A Veronika Gyermekéről? Kérlek, nagy, légy őszinte.

Hosszú csend, nehéz lélegzés jött át a készüléken. Az öregasszony nem válaszolt.

- Ott vagy még, nagy? Halló!

- Itt vagyok... Honnan tudsz te erről, Angéla? Csak nem az az újságíró járt nálad is?

- Kérdezze meg tőle, aláírta-e a szerződést - súgta K. Soós.

- Nagy, írtál alá valamilyen papírt? Úgy értem, szerződést.

Edelényiné sírva mondta a telefonba.

- Nem írtam alá semmit, és az Első Gyermek most haragszik rám. Azzal fenyegetőzött, hogy nem térdelhetek Veronika ruhája elé. Rám ijesztett az a gonosz újságíró, ezért úgy gondoltam, megvárom, amíg veled beszélhetek. A főtestvér hallani sem akart újabb időpontról, mindenáron azt akarta, hogy azonnal intézzük el, még a közjegyzőt is magával hozta, és tudod, ha nem lett volna olyan szokatlanul goromba, talán meg is teszem a kedvéért.

- Hála Istennek, hogy volt erőd ellenállni. Figyelj, nagy, ma délután elmegyünk hozzád Istvánnal és mindent megbeszélünk. S még valami: vasárnap én is elkísérlek a Veronika Gyermekeihez. Ideje, hogy a szeme közé nézzek a te jóságos főtestvérednek. Most elbúcsúzom. Ne aggódj, nincs semmi baj, bízd csak rám az ügyet. Csók, nagy és ne feledd, nagyon szeretlek! Délután ott leszünk!

- Várlak benneteket, kislányom! A Szűzanya áldása legyen veled!

Angéla kikapcsolta a készüléket és akadozó lélegzettel meredt maga elé. A fejét rázta, mintha nem akarna saját fülének hinni. Úristen lehetséges, hogy a szegény Nagy tényleg megbolondult?

- Maga honnan ismeri a nagymamámat? - kérdezte az újságírót.

- Az a szakmám, hogy mindig azt ismerjem, akit kell - tért ki a válasz elől K. Soós. - Inkább tekintse meg ezeket a fényképeket - mondta, és odatolta a fotókat a lány elé.

Angéla elborzadva nézte a csontig lesoványodott, a közelgő halál jegyeit viselő öregeket, amint tompa arccal, lemondóan bámulnak a semmibe. Majd a következő képet vette a kezébe. A hideg futkározott hátán a kövezeten csúszó-mászó, egymás hegyén-hátán tülekedő idős embereket látva, markukban a keserves küzdelemben megszerzett zsákmány, a keksz.

- Hol készültek ezek a szörnyű felvételek? - kérdezte irtózáttól kikerekedő szemekkel.

- Figyelje meg jobban azt a kinagyított részt, ott a jobb felső sarokban. Mi olvas a nővér ruháján?

- Ver... Veronika Gyermekei Szeretetotthona. Jézusmária! Ide akarták vinni a nagyit?

- Valószínű. Lehet, hogy egy másikba, de nincs nagy különbség.

- Ő látta ezeket a képeket?

- Nem volt szívem megmutatni neki, de nem is kellett. Ebből megértheti azt is, hogy a nagymamájától jövök. Szerencsém volt, sikerült néhány perccel megelőznöm Kürtössyéket. Ha elkések, a családi ház jogilag már a Veronika Gyermekei egyház tulajdonában volna.

- Nagyon hálás vagyok önnek, uram - suttogta falfelhéren Angéla és a kezét nyújtotta. - De változatlanul nem értem, hogy jutott el a nagytiig. Miért éppen őt akarta megmenteni ettől a... ettől a...?

K. Soós nem engedte befejezni a kérdést.

- Ennek is megvan a logikus magyarázata, de erre önnek kell rájönnie, kedves Angéla. Milyen különös véletlen, hogy önt éppen így hívják: *Angéla*. Nagy tréfamester az élet.

- Rengeteg nőt hívnak Angélának. Hétköznapi név, mi ebben a különös?

- Majd egyszer megérti, ha itt lesz az ideje. Nos, hajlandó nekem segíteni?

- Természetesen. A lekötelezettje vagyok. Mondja meg, mit kell csinálnom.

- Két dolgot kérek magától. Az egyik: a hét folyamán lehetőleg ne hagyják magukra a nagymamáját egy pillanatra sem, mert meggyőződése, a főtestvér nem nyugszik bele, hogy ekkora érték kicsússzon a markából. Zaklatni fogják a nénit. A másik: szeretném, ha megengedné, hogy elkísérjem vasárnap a Veronika Gyermekei istentiszteletére és együtt térdepeljünk Veronika és a szent ruha elé.

- Árulja el, ki az a Veronika? Hogy néz ki? Fiatal, öreg, szép, csúnya? S mi az a szent ruha? Valamiféle varázsköpeny? Magára ölti és abban prédikál?

- A szent ruha zárt üvegszekrényben áll és csak rendkívüli esetben emelik ki onnan. Ha például a nagymamája aláírja a szerződést a ház átadásáról, nyilvános hálaadó imával mond köszönetet az Első Gyermekek, vagyis a főtestvér, dr. Kürtössy Ferenc, a joggyakorlástól eltiltott hajdani ügyvéd. Az adományozónak ilyenkor megengedik, hogy csókkal illesse a ruha szegélyét és a főtestvér kezét.

- Úgy hangzik, mint egy középkori szertartás.

- Nos, igen. Nem sokat túlozunk, ha ezt mondjuk - bólintott K. Soós. - Lassan visszacsúszunk a középkorba, ha nem álljuk útját néhány gazembernek.

- Felpofozom azt a perszónát, azt a Veronikát - mondta dühödten Angéla.

- Én a maga helyében nem tenném - intette K. Soós. - Szerintem ő a legártatlanabb az egész történetben. Viszont létezik Kürtössyn kívül még egy személy, aki, bár nem akart rosszat, egyszer nagyon nagy hibát követett el. Őt kéne megbüntetnie. S maga az egyetlen lény a világon, akinek ehhez joga és lehetősége van.

- Talányokban beszél. Kiről van szó?

- Azért megyünk együtt a Veronikásokhoz, kisasszony, hogy ezt kiderítsük.

27. fejezet

Ezen a vasárnapon a megszokottnál is nagyobb volt a tumultus az anyateplomban körül, mivel - amint azt az Első Gyermekek beharangozta - különleges eseményre készültek. Hogy mire, azt a főtestvér nem árulta el, csak annyit mondott, hogy mindenki buzgó imával készüljön fel egy nagy lelki megrázkódtatásra. Az alapító tagok azt sem tartották kizártnak, hogy személyesen Szűz Mária látogat közéjük és ennek a nézetüknek igyekeztek minél szélesebb körben hangot adni. Volt, aki elhitte, volt aki nem.

A legtöbb ember villamoson, autóbuszon, vagy gyalog érkezett. A Veronika Gyermekeinek zöme a szegényebb rétegből került ki, a vigasztalásra szoruló, elkeseredett, minden szalmaszála görcsösen kapaszkodó elesettek köréből, akik annak is örülnek, ha egy jó szót kapnak, akik ráuntak a televízió agymosására, az estéről estére sugárzott öldöklésre és az erőszakosságra - helyette szelíd, megnyugtató közösségre vágytak, de mindenkinek felett arra, hogy megfélemezzenek a köznapok gondjairól.

Itt nem kellett és nem is volt mód politizálni, arról hallottak, ami a leginkább hiányzott az életükből: szeretetről, békességről, s hogy minden ember egyenlő a Teremtő Isten előtt. Arról sejtelmük sem lehetett, hogy ők csak díszletként szolgálnak egy kiterjedt hálózathoz, amely homlokegyenest ellenkező célt szolgál: a harácsolást.

A templomkert hátsó részén lévő garázsba két fekete Mercedes gördült be, közvetlenül egymás mellé. Az egyikből Kürtössy főtestvér és három ismeretlen férfi szállt ki, egyforma, ünnepélyes feketébe öltözve. Valójában csupán egyikük volt vendég, a szakállas, tekintélyes sörpocakot cipelő, tagbaszakadt úr, kezében elegáns özbőr diplomatatáskát szorongatott. A másik kettő - kopaszra borotvált, széles vállú izomemberek, gyanakodva vizslató szemekkel -, Kürtössy személyes testőri szolgálatát látta el.

A második Mercedest Füredi Kristóf vezette, aki először vett részt az anyateplomban rendezett istentiszteleten. Ő is három utast hozott, egy tört magyarsággal beszélő külföldit és két állandó gorilláját. Fitymálva nézték az egykori zsinagógát, gúnyosan nevetgéltek, aztán, hogy látták, mindenki őket bámulja, elkomolyodtak és roppant ájtatos képet vágtak, az illendőség okán Füredi és az idegen még keresztet is vetett, majd valamennyien gyorsan eltűntek a templom oldalsó személyzeti bejáratán.

A terem már jócskán megtelt, ahogy mondani szokás: tűt nem lehetett volna leejteni, pedig kívül az utcán és a templomkertben még legalább háromszor annyian vártak arra, hogy bejussanak.

Két technikus a mikrofonokkal és a külső falakra, faágakra szerelt hangszórókkal foglalkozkodott. Az üresen álló üvegszekrényre több színben villogó reflektor vetett szívdarvós fényt. Közvetlenül melléje egyszerű fatámlás széket állítottak - bizonyára ez lesz Veronika ülőhelye. A hívek feje fölött lévő szószéket pompázatos virágfüzér díszítette, és lilás fényárban úszott. Az emelvény előtt három mikrofon várta, hogy bekapcsolják.

Oldalt, hátul, külön széksort is felállítottak, valószínűleg a vendégeknek, akiknek érkezését az Első Gyermekek a hét folyamán minden együttlét alkalmával jelezte a gyülekezet felé, azt kérve, fogadják őket testvéreknek kijáró szeretettel és kellő lelkesedéssel. Máskor csak a jelesebb adományozókat szokták külön ültetni, vagyis ez komoly megtiszteltetésnek számított, bár az örökhagyókat is mindig a többiektől elkülönítve, a legelső sorba ültették, közel az üvegszekrényhez.

A hívek - talán a szent ruha hiánya miatt - tudták, érezték, hogy a mai szertartás minden szempontból más, a szokásostól eltérő lesz. Néma türelemmel, áhítatos csöndben ültek a helyükön. Halk, sóhaj-finomságú orgonamuzsika szólt, a levegőben titokzatos, bódító illat terjengett. Sokan lecsukott szemmel, összekulcsolt ujjakkal imádkoztak, a rózsafüzért morzsolgatták szemenként, vagy a közelmúltban megjelent, az Első Gyermek, Kürtössy főtestvér- atya imáit, és emlékezetesebb prédikációinak kivonatát tartalmazó díszkiadású könyvecskét tanulmányozták mélyen átszellemült arccal.

A vékonyka kötetnek igen borsos ára volt, de a főtestvér elmagyarázta, hogy az otthoni hitélet erősítéséhez nélkülözhetetlen. S hogy senkinek ne kelljen szűkölködni a benne olvasható aranyigazságokban, az Első Gyermek nagylelkűen hozzájárult, hogy a kispénzü hívek alacsony kamatú részletre is megvásárolhassák a fontos művet. Egyébként a könyv semmi újat nem tartalmazott, Kürtössy főtestvér az imáit szinte szó szerint szokta ismételgetni, amit a hívek vele mondogattak, a prédikációk pedig javarészt az Újszövetségből vett idézetekből álltak, kiegészítve a Veronika Gyermekének kötelességeire vonatkozó, unos-untalanig ismételtetett intelmekkel, mint a folytonos adakozás, az egyház belső fegyelme és az Első Gyermek iránti vak engedelmesség.

Néhányan furcsállották, hogy a könyvben Veronikáról csupán, mint névadóról történt említés.

A nők és a férfiak gondosan elkülönítve a templom bal illetve a jobb oldalán lévő széksorokban helyezkedtek el, e szabály alól csak az első három sor volt kivétel - senki nem tudta, milyen megfontolásból. A gyerekek fenn a karzaton kaptak helyet, ahol fehér fityulás, egyenruhát viselő, szigorú arcú önkéntes Nővérek ügyeltek a rendre. Az legelső sorba azok ülhetek - hozzátartozóikkal együtt -, akik a gyülekezet színe előtt nyilvános bűnvallomást akartak tenni, vagy előre engedélyezett, fontos közérdekű bejelentésre készültek, mint például adomány felajánlása, vagy örökhagyási szándék.

Özvegy Edelényi Péterné is ott ült elől, a legelső sorban, jobbról a negyedik széken. Szemei riadtan rebbentek és folyton a bejáratot figyelte. Madárcsontú ujjait összefonta és melléhez szorítva egy fekete, műbőr borítású irattartót markolt olyan erővel, mintha az élete függne attól, hogy le ne ejtse, vagy el ne ragadják tőle.

Előző este hajmeresztő jelenet játszódott le közte és Angéla között, s még nem heverte ki unokája heves kirohanását. Nyilvánvaló volt számára, honnan értesülhetett a lány a tervéről, miszerint a házat a Veronika Gyermekére kívánja hagyományozni, bizonyára az a gyanús úriember pletykálta el, aki a múltkor nála járt, bár azt mondta, nem ismeri Angélát. Kár volt megadni az unoka címét, korholta önmagát, ugyanakkor megnyugtató volt a számára, hogy a végső döntést nem neki, hanem Angélának kell kimondania ma, itt a gyülekezet színe előtt.

Ezért forgatta a fejét állandóan, mikor érkezik meg a lány, s hogy egyáltalán tartja-e a szavát és valóban idejön. Nem szokott felelőtlenül ígérgetni, miért éppen most hagyná cserben?

Edelényi néninek még most is futkározott a hideg a hátán, amikor eszébe jutott, milyen rettenetesen haragos lett Kürtössy testvér a szerződés aláírásának elodázása miatt.

Szörnyű szavakkal ecsetelte a lélek gyávaságát, a hit gyöngeségének vétkét, a Szűzanya iránti kötelességteljesítés szabotálását, s hogy a testvérnő elrettentő példát mutat azoknak, akik magasabb szinten állnak az áldozatkészség terén, mint ő, akit még mindig fogva tart a pénz ördöge. Netán elfelejtette volna az apostolok cselekedeteit, akik eldobták maguktól földi javaikat és családjukat elhagyva, szegényen csatlakoztak Jézus tanítványának? Mi a fontosabb - kérdezte drámai hangon -, az örökélet, az Istennek tetsző jótett, vagy a siralmasan rövid testi lét, és a bűnös ragaszkodás a múlandó vagyonhoz? Ki az ő Megváltója, ha nem Jézus

Krisztus, akitől bűnbocsánatot kell nyernie a Szentlélektől megáldott Szűz Mária közbenjárása által - vagy az őt magára hagyó, csakis önmagával törődő unoka?

- Igen - tépelődött, önmagát hergelve -, Angélatól nem szép, hogy Istvánnal külön költöznek, amikor ott van az óriási ház, amelyben nem ennyien, de kétszer ennyien elférnének, akár két-három dédunokának is jutna hely. Egy idegent akar maga helyett odahozni! Akit felnevelt, akiről gondoskodott, az bezzeg nem kívánczik az öregasszony mellé, mert csak nyűg lenne a nyakukon és...

Egész éjjel ezen rágódott, alig aludt, csak hánykolódott az ágyában, képtelen volt eldönteni, miként cselekszik helyesen: ha az Úr szavára hallgat és átengedi házát a Szűzanya szolgálatára, vagy Angélának ad igazat, aki mégiscsak egyetlen unokája, s akihez egy egész élet köti. Legalább tízszer feltérdelt, imádkozni próbált, hogy a jó Isten világosítsa meg elméjét, adjon útmutatást. Ilyenkor megszilárdult lélekkel feküdt vissza, de a következő percekben már ismét szanaszét futottak a gondolatai, és kezdhette előlről a vívódást.

Reggel fáradtan, kimerülten, gyötrő főfájással ébredt, legszívesebben egész nap ágyban maradt volna, de tudta, hogy ez lehetetlen: ha soha máskor, ezen a napon akkor is el kell jönnie, ha belepusztul. Egyedül az nyugtatta meg, hogy Angéla kijelentette: Istvánnal együtt elkíséri, s ő maga fog előhozakodni az adományozással.

E pillanatban az ajtóban feltűnt Angéla, István és a zömök újságíró, aki azon a bizonyos napon nála járt, mielőtt Kürtössy testvér és a közjegyző megérkezett volna. Kíváncsian megálltak és körbe-körbe nézegettek. Nem lehetett tudni, hogy csak bámészkodnak, a templom berendezéseiben gyönyörködnek, vagy őt keresik.

Felugrott és magasra tartott kezekkel integetett nekik: itt van a számukra fenntartott hely!

Angéla azonnal felfedezte a nagyanyját. Visszaintett és sűrű bocsánatkérések közepette szelíd, de annál határozottabb erőszakkal törtettek előre. Közrefogták a Nagyit, egyik oldalra István ült, a másikra Angéla és K. Soós.

- Már féltem, hogy nem jöttök - suttozta szemrehányóan az öregasszony. - Olyan izgatott vagyok!

- Semmi okod rá, Nagy! - nyugtatta a lány. - Majd mi beszélünk helyetted is.

- Ez az ember mit keres itt veletek? - bökött K. Soós felé Nagy. - Ki nem állhatom, ellenszenves, nem örülök, hogy itt van.

- Hidd el, fontos a jelenléte. Hol van a szent ruha? Csak nem lopták el? - kérdezte Angéla és az üres üvegszekrényre mutatott.

- De kislányom, hogy beszélsz! - Nagy megbotránkozva gyorsan keresztet vetett. - A szent ruhát, amit az Angyal a mi Veronikánkra adott, hogy bizonyosságot adjon a Szűzanya üzenetéről, maga Szűz Mária védelmezi, azt nem érintheti tolvaj kéz. A pokol tüze égetné el! Biztosan az Első Gyermek vagy Veronika nővérünk fogja behozni.

Angéla kíváncsian felemelkedett a helyéről.

- Ahogy elnézem az üvegszekrényt, a főtestvéred jobbnak láthatta, hogy a Szűzanya védelmét egy-két lakattal is megtoldja. Alaposan felszerelték biztonsági berendezéssel.

- Kérlek, ülj vissza - fogta meg a lány karját István és a fülébe súgta. - Várd ki a végét. S már most mondom, mielőtt túl nagy meglepetés érne, hogy én minden részletről előre értesülve voltam. Akármi történik is, próbálj uralkodni magadon. S könyörgök, ne ítéld elhamarkottan.

- Mit jelent ez? - suttogta vissza Angéla megsértődve. - Már te is a hátam mögött szervezkedsz?

- Majd megérted és...

- Pszt! - lökte gyöngéden oldalba az újságíró Angélát. Pajkosan rákacsintott a lányra és mutatoujját a szájára téve, hangtalanul formálta a szavakat: - Nyugalom, kislány, nyugalom! A java még hátra van!

A zene hirtelen felerősödött és a terem lassan, fokozatosan félhomályba borult. Az irányított színes reflektorok fényei így jobban érvényesültek.

- Boruljatok le, és bánjátok meg bűneiteket - harsogta egy érces, parancsolóan kemény hang a magasból. - Veronika nővérünk hamarosan elfoglalja a helyét!

Mindenki térdre hullott, a fejek a mellekre buktak. A középén elhelyezkedő hívek sora lassan szétnyílt. Angélaék sem akartak feltűnést kelteni, ők is Nagy mellé térdepeltek.

Most a zene visszahalkult, már csak elmosódott foszlányok szóltak, aztán az is megszűnt, és a teremben szinte kézzel tapintható lett a csönd, a lélegzetek bennszorulnak, egy pisszenés sem hallatszott.

S ebben a lélekbénító csöndben egyszerre selyemruha suhogása hallatszott, könnyű léptek koppantak. A hívek elragadtatva, szorosan lezárt szemekkel sóhajtottak, volt aki zokogott, amint a közöttük ellépkedő alak meg-megérintette fejüket egy-egy puha simítással. Senki nem mert felnézni, mert féltek, hogy megvakulnak a ragyogástól, hiszen meg voltak győződve arról, hogy maga a Szent Szűz, vagy annak az angyala jár-kél közöttük.

A magasból ismét felcsendült az iméti hang:

- Imádkozzatok! A mi angyalunk megérkezett! Vizsgáljátok meg esendő lelkeiteket, és fogadjátok magatokba a mi Anyánk, Szűz Mária követének üdvözlétét.

Angéla képtelen volt tovább uralkodni a kíváncsiságán. A tömeghatás már lefoszlott róla.

Óvatosan felnézett: azt látta, hogy sudár, hófehér menyasszonyi ruhába öltözött alak áll háttal a híveknek és mirtuszkoszorúval övezett fejét magasra emelve, tekintetét az emelvény mélyén lévő durván ácsolt fakeresztre függeszti. Mögötte, szintén háttal a gyülekezetnek, fekete palástba burkolt férfi tartotta a hosszan elnyúló fátylat, lehorgasztott fejjel, alázatosan. Arcát eltakarta a palást magas gallérja.

A zene újból felerősödött, és sokszoros erővel zengett, dübörgött, megrezegtetve az emberek dobhártyáját és az ablakok ólomüvegét. A fénysugár színesből vakító fehérre váltott, összehúzóult, egyenesen a feszületre meredő nő fekete hajkoronájára. Fülénél szikrázva villant fel valami - Angéla a nevetéstől pukkadozva fedezte fel, hogy Veronika fülbevalót visel.

Lám, lám, gondolta, az angyalató szentek is hiúak?

A nő most felemelte mindkét karját és szélesen kitárta, majd lassan ő is térdre ereszkedett. Kinyújtott jobb karja nyílegyenesen feléjük mutatott... - és Angélában meghűlt a vér.

Veronika középső ujján karikagyűrű csillogott, mellette pedig...

Angéla megdörzsölte a szemét... Ez... ez képtelenség... a gyémántköves kísérgyűrű... igen, pontosan olyan, amelyet ő viselt az esküvőjén, s amit ráhúzott az alvó nő ujjára... Nem, nem, szó sem lehet tévedésről, ez UGYANAZ a gyűrű, akár meg is merne esküdni rá... Éles szeme volt, két lépés távolságból tisztán kivehető volt a kő formája, a karikagyűrű cirádái...

Tovább nem tudott a helyén maradni. Lábai szinte maguktól vitték közelebb a térdeplő alakhoz. Megállt fölötte és merően nézte a fején lévő koszorút, a már összeszáradt mirtuszt... A ruha gallérján, hátul a nyaknál, ott volt a szalon monogramja... Lent, az alsó szegélyen, a saját nevének kezdőbetűi: E. A., pontosan úgy kivarrva fehérrel, ahogy ő előrajzolta... Úristen!

De hiszen ez az ő menyasszonyi ruhája! Az, amit akkor éjjel, ott a bokorban ráadott a...

Ájulás, hányinger kerülgette, és úgy érezte, hogy minden erő kifut a lábából. Ekkor egy suttogó hangot hallott a háta mögül.

Odanézett és újabb, még nagyobb megrázkódtatás érte.

Abonyi Dénes nézett rá hamuszínű arccal a fátyol végétől. Szemeiből könnyörgés és szegyenkezés áradt, a férfias arcon két oldalt hatalmas könnyecseppek gördültek az álla felé.

- Angéla, az ég szerelmére, ne most...

Most a térdeplő alak is megérezhetett valamit, mert megfordult és Angéla ismét összerázkódott, amikor felismerte új barátnője vonásait:

- Vera! Hát te vagy Veronika? - mondta elhalóan és beleszédült István karjába, aki rémülten ugrott a lányhoz, szinte az utolsó pillanatban kapva el a leomló testet.

- Kérlek, nyugodj meg, nincs semmi baj - hadarta a fülébe. - Erre céloztam az imént. Én tudtam, Dénesék mindent elmondtak. Azt akartuk, hogy te magad, saját szemeddel győződj meg az igazságról. Most lesz a nagy leleplezés. Ne rontsd el, könyörögve kérlek, inkább segíts! Kürtössynek nem szabad gyanút fognia. Figyelj K. Soósra és tégy úgy, ahogy ő kéri. Gyere szépen, üljünk vissza.

A hívek a jelenetből szinte semmit sem láttak, mert lecsukló fejjel, mélyen előredőlve imádkoztak. Kürtössy sem, mert tőle meg a szószék magasított karfája vette el a kilátást, ráadásul ő is térdepelt. Sejtelve sem lehetett arról, ami az emelvény előtt lejátszódott. Ha valaki véletlenül mégis felpillant, könnyen hihette volna, hogy egy elragadtatott testvér önkívüli állapotba került, ami gyakran előfordult.

Az orgonaszó visszahalkult, majd teljesen megszűnt. A főtestvér kiemelkedett a szószék fala mögül. A különböző irányból rávetülő reflektorok fénysugarai vibráló glóriát varázsoltak a feje köré.

- Az Anya velünk van! - kiáltotta.

- Áldassék az ő neve! - válaszolták kórusban a hívek.

- Érzitek-e a jelenlétét?

- Magasztaltassék az ő neve!

- Gyönyörködjetek hát a szent ruhában, az ő angyalának jelképében!

- Hála néked, Úrnőnk!

- A Szent Anya várja az ő hű gyermekei alázatát. Van-e közöttetek, aki bűnvallomást kíván tenni, mielőtt beteg testvéreink gyógyulásáért fohászkodnánk?

Ekkor egy rekedtes férfihang szólalt meg az első sorban.

- Én nagyon szeretnék, ha egy mód volna rá!

A főtestvér dühösen hajolt ki a szószék karéjából. A forgatókönyv szerint Füredi Kristóf egyik testőrének kellett volna jelentkeznie.

Bosszankodva nézte a magasra tartott kezét, de nem volt mit tennie. Ha elutasítja, azzal többet árt, mint használ. Mindegy, döntötte el, hadd mondja, ha már annyira kikívánczik belőle a megtérés. Legalább nagyobb lesz a felhajtás, és a külföldi vendégek is meggyőződhetnek róla, hogy nem akármilyen szervezetbe fektetik a pénzüket.

Vajon ki a franc lehet ez a túlbuzgó alak?

A szemüvegét nem akarta feltenni, mert méltatlannak vélte az Első Gyermekek rangjához, így csak elmosódva láthatta a bűnvalló arcát.

- Hallgatunk téged, testvérem! - mondta kegyesen. - De ne feledd, hogy a mindenható és mindenhol jelenlévő Urunk színe előtt állsz, aki elküldte és feláldozta érettünk egyszülött fiát. Légy őszinte, önts ki a szívedet, tárd fel bűnös lelked minden szennyét és mocskát, üzd ki magadból a gonoszt, mert bizony mondom néked, csak a megtisztult lélek nyerheti el az Úrnak bocsánatát.

- Köszönöm, főtestvér úr, igaza van, a szabályokat előre kell tisztázni - hangzott a kínosan világi ízű felelet. - Ezer köszönet a precíz, részletes felvilágosításért, bölcs és tiszteletre méltó Első Gyermekek, jóságos és nagy tekintélyű főtestvér, hón szeretett atya, majd igyekszem ehhez tartani magam - kántálta szinte énekelve a bűnbánó, és a hívek látták, hogy egy köpcös, hanyagul öltözött középkorú férfi zsebre vágott kézzel kiballag az üvegszekrény elé, pontosan a középen álló mikrofonhoz.

Megkocogtatta, hogy működik-e rendesen, egyet-kettőt krárogott, aztán rákezdedt.

- Lehet hallani, amit mondok? Nagyszerű! Nos, az én legnagyobb vétkem az, szeretve tisztelt gyülekezet, hogy sokáig kételkedtem Veronika nővérünk őszinteségében. Annyiféle hamissággal etetik mostanában a jónépet, hogy az ember akarva-akaratlanul is gyanakvóvá válik, hát még az ilyen magamfajta hitetlen léhűtő. Bocsássák meg nékem gyarlóságomat. Ma már azonban tudom, mert *kézzelfoghatóan* - alaposan megnyomta a szót -, ismétlem, *kézzel megfoghatóan*, a maga teljes valóságában győződhettem meg Veronika nővérünk csodálatos álmának valóságság-tartalmáról, miszerint azon az éjjelen meglátogatta őt az ő anyyala. Testvérek az Úrban, a bűnbánaton túl, egy örömhírral is érkeztem a templomukba. Ugyanis - biztos ami biztos alapon -, magammal hoztam az anyyalt, személyesen, hadd lássák őt önök is saját szemeikkel, élőben.

Az átszellemülten figyelő hívek sorain végigmorajlott a döbbenet.

Azt hitték, rosszul hallanak és egymást kérdezték megbolydulva: *mit mondott a testvér?* Kit, vagy mit hozott magával? Mert mintha valami olyasmit mondott volna, hogy a Veronika anyyalt... Csak nem...? Újabb csoda történik?

Az egyik ember elkezdte, a többi folytatta, és egyszeriben kitört a boldog, diadalmas, önfeledt hallelujázás.

Össze-vissza kiabáltak, zúgott a „halljuk!” „lássuk!” kiáltozás - egyedül Kürtössy ült a helyén megkövülten. Ki ez a pasas? Hogy érti azt, hogy elhozta az anyyalt? Miféle anyyalt? Lehet, hogy ez is egy vidéki önjelölt látnok, egy botcsinálta próféta, aki nagyot akar alakítani?

El kell onnan tüntetni, mielőtt még valami hülyeséget csinál!

Sajnos, ebben az emelkedett pillanatban nem hagyhatta el a helyét, így parancsot sem adhatott a szószék mögötti kis szobában sörözgető, kártyázó embereinek, hogy hallgattassák el és dobják ki azt a kis hülyét. Jól láthatta viszont a külföldiek elkülönített, izgatottan pusmogó csoportját a terem oldalsó sorában. A bal szélén ültek, közel a szószékhez Füredi mellett, aki most ültéből félig felemelkedve igencsak feszültnek tűnt.

- Igen, testvérek, nem jöttem közétek egyedül - váltott át tegezésre a nagyobb hatás kedvéért K. Soós Gyula. - Ahogy az imént mondtam, magammal hoztam őt, akit csak Veronika elbeszéléséből ismerhettetek a mai napig. Elhoztam azt az *angyalt*, aki azon a csodálatos éjszakán meglátogatta nővérünket, felöltöztette és felékszerezte a mi Veronikánkat. Ismerjétek meg azt az áldott jószívű teremtet, akinek - bár nem állt szándékában - a Veronika Egyháza létezését köszönhetitek. Üljetek vissza a helyetekre, dőljete hátra kényelmesen, előtte nem kell térdepelnetek. Bemutatom a gyülekezetnek Edelenyi Angéla banktisztviselőt! - és széles, színpadias mozdulattal Angéla felé mutatott.

A templomban megállt a levegő. Olyan csöndesség telepedett a teremre, mintha maga Jézus Krisztus jelent volna meg előttük, vérző sebeivel. A hívek fejüket rázva, értetlenül meredtek egymásra, csak az ajkak mozogtak, megszólalni senki sem tudott. Kürtössy arcán szederjes foltok ültek ki, szemei elfeketültek és felnyögött. Soha nem állt olyan közel ahhoz, hogy agyvérzést kapjon, mint e pillanatokban.

Angéla legszívesebben a föld alá süllyedt volna, részben szégyenletében, másrészt, mert váratlanul érte az újságíró színpadiasan ravasz, hatásvadászó felvezetése. Segítségkérően nézett először a Nagyira, aztán Istvánra. Az bátorítóan rámosolygott.

- Menj ki, és mondd el mindent őszintén! Gondolj arra, hány megtevesztett embernek kell felnyitnod a szemét, köztük a nagymamádét is. Ne félj semmitől, a rendőrség emberei itt vannak a teremben, és a templom is körül van véve.

Angéla felállt és szembefordult a sajtótábor felé, megdermedt hívekkel. Feltekintett a szószékre és látta, hogy Kürtössy egy hajsza választja el a gutaütéstől: eltorzult képe olyan komikus volt, hogy a lány nagyot kacagott. Ettől végképp megnyugodott és határozott léptekkel odament a mikrofonhoz.

- Igen, hölgyeim és uraim, tisztelt gyülekezet, önök egy ártatlannak tűnő, de sajnálatos következményekkel járó bolondos ötletnek lettek az áldozatai. Csakis önmagam hibáztathatom, nem Varga Verát, akit önök Veronika nővéreként ismernek... - és tömören összefoglalva, köntörfalazás nélkül elmesélte a botrányba fulladt esküvői vacsorát, mint futott ki elkeseredetten a Nimfából, miként akart a világból is elszökni. Rátért arra a pillanatra, amikor meglátta a fájó gyomrát nyöszörögve markolászó hajléktalan nőt a bokorba bújva aludni. Ő próbálta felébreszteni, mert megsajnálta a szerencsétlent és magával akarta vinni, hogy legyen egy társa a szomorúságban, de nem lehetett lelket verni belé. Ekkor jött az az ostoba, megdöbbentő ötlete, hogy önmaga helyett mást öltöztet be menyasszonynak, s hogy még az emlékét is elfelejtse, az ékszereit és a pénzét is ráhagyományozta...

- Néhány nap múlva már Amerikában voltam, ahonnan nemrég tértem vissza, így semmit sem tudhattam arról, hogy az én eléggé el nem ítéhető csínyemnek ilyen súlyos következménye lett. De ezt sem Verának rovom fel, hanem azoknak, akik kihasználták a megdöbbentő eseményt, az emberek hiszékenységet, az önök Istenbe vetett hitét, és üzletet csináltak Veronika különös felébredéséből. Kérem bocsássanak meg, ha tudnak...

- Hazudik! - süvített át a hívek feje fölött egy tébolyult hang. Kürtössy ordított le a szószékről, mereven előrenyújtott ujjait úgy tartotta, mintha löni akarna vele. - Testvéreim, Veronika Gyermekai, az Antikrisztus jött közénk! Űzzétek ki magatok közül, vessétek ki a gonoszt, a Sátán cinkosait, verjétek agyon a gyalázatosokat, öljétek meg őket, feszítsétek keresztre Belzebub küldötteit...

A buzgóbbak, az elvakultabbak hallgattak rá, és öklüket rázva, fenyegetően kezdtek közelebb nyomulni az emelvény felé. István és Dénes testével védte Angélát és Verát, nehogy szétmargolják őket, vagy bármi bajuk történjen. Ám K. Soós Gyula ismét a helyzet magaslatára emelkedett.

Egyenesen a mikrofonba harsogta:

- Türelem, jó emberek, még egy kis figyelmet kérek! Mielőtt valami jóvátehetetlenre ragadtatnák magukat, hadd kérdezzem meg: vajon egy égi angyal használ-e monogramot, belevarratja-e az általa szent bizonyágként adományozott menyasszonyi ruhába egy budapesti, Váci utcai divatszalon cégjelzését? De ha még ez sem győzi meg önöket, tessék, itt van a megrendelés és a számla, ami bizonyítja, hogy Edelényi Angéla tőlük vásárolta ezt a szépséges menyasszonyi öltözetet a kérdéses éjszaka előtt három nappal. Bárki megnézheti. Hölgyeim és uraim, önök egy csaló álprédikátornak ugrottak be...

- Tiltakozom! - üvöltötte Kürtössy habzó szájjal a szószékről. - Tiltakozom az egyházunkat és a személyemet ért provokáció ellen! Azonnal dobják ki őket! Hol vannak a testőrök? Verjétek agyon őket, lőjétek le az átkozottakat!

- Nono, csak semmi erőszak - mondta vigyorogva a mikrofonba K. Soós, és ujjával mókásan megfenyegette a tajtékozó főtestvért -, ugyanis ez még nem minden. Hallottak önök a Veronika Gyermekei Szeretetotthonokról? Hát persze, hogy hallottak, hiszen nagyon sok idős testvérük itt az önök szeme láttára adományozta az egyházuknak a házát, megtakarított pénzét. Osszák ki a fotókat! - kiáltott az ajtó felé, mire beözönlött vagy húsz-harminc fiatal lány és fiú, kezükben fekete-fehér fényképkötegekkel, és haladtukban mindenkinek a kezébe nyomtak egy-egy példányt. A hívek elszörnyedve nézték a földön hempergő öregeket, amint a kiömlött kekszdarabkákért verekszenek. A kinagyított képeken tisztán, világosan olvasható volt a fehérköpenyes nővér gallérjára hímzett „**VERONIKA GYERMEKEI SZERETETOTTHON**” felirat.

Időközben Kürtössy úgy-ahogy magához tért és lerohant a szószékről, nyomában a két testőrrel. Hátról Fürediék éppen ekkor osontak ki a templomból, de kint már vártak rájuk: civil ruhás nyomozók kapták el a grabancukat, bevágták őket egy rendőr-furgonba és elszáguldottak velük.

Kürtössyüket, még el se érték az emelvény alját, máris letartóztatták.

A teremben szétszóródó nyomozók fürgék voltak, nem sokat teketóriáztak; a hívek elborzadva nézték, hogyan csattan a bilincs az Első Gyermek kezén. A főtestvér magán kívül, tombolva rikácsolt, a legrágárabb szavakat vagdosva a hívek felé, amiért nem védik meg őt, de a nyomozókat ez a legkevésebb sem zavarta: felkapták, s már vitték is magukkal.

A gyülekezet tagjai csak álltak kábán, a rettenetes döbbenettől megbénulva, tehetetlenül, mint akiket letaglóztak, és fogalmuk sem volt, mit tegyenek. Sokan jajongtak, egymás nyakába borulva sírtak, zokogtak, mások magukba roskadva ültek és mániákusan mormogták megszokott imáikat, egy nénike ájultan csuklott össze - őt gyorsan kivitték a friss levegőre.

Most Abonyi Dénes lépett a mikrofonhoz. Erőteltjes baritonja áthatolt a zsivajon.

- Önök valamennyien ismernek engem. Tudhatják rólam, hogy én voltam a Veronika Gyermekei egyház könyvelője. Kötelességemnek tartom mindannyiuk előtt megvallani, hogy engem nem a megtérés, hanem Varga Vera iránt érzett őszinte szerelmem hozott önök közé, valamint az, hogy amiként Verának, ugyanúgy nekem sem volt se lakásom, se megélhetésem. Mindketten földönfutók, hajléktalanok voltunk. Kürtössy úr. a jóságos Feri bácsi befogadott

bennünket. Akkor még egyikünk sem sejthette, mire kíván felhasználni minket, s amikor megértettük, már túl késő volt. Nem tűnt fel önöknek, hogy Veronika soha, de soha nem prédikált, egyetlen szóval sem ejtette ki a száján, hogy *valóban* angyalt látott? Nem mondott ilyet, mert ő maga sem hitte, de magyarázatot sem volt képes adni, mi történt vele akkor éjjel. Most már tudjuk: egy végig nem gondolt tréfa, semmi más. Ki volt a hibás, ki a legnagyobb bűnös? Az-e, aki a tréfát elkövette, vagy az, aki elhitte? Ítélje meg mindenki önmaga. A többi a bíróságra tartozik. Ezennel a jelenlévő hatósági személyeknél feljelenentem mindkettőnket, Varga Verát és önmagam.

- Azért ez nem ilyen egyszerű - nyomakodott közelebb a dobogóhoz egy megnyerő arcú, jól öltözött idős hölgy. Egyike volt azoknak, akiknek neve ott szerepelt a majdani örökhagyók listáján. - Kérem, testvérek, ha ugyan még szólíthatom így önöket, hallgassanak meg. Valamennyien megcsalatottak, becsapottak vagyunk, nincs miért szégyenkeznünk egymás előtt, legfeljebb a saját lelkiismeretünkkel és józan eszünkkel kell elszámolni, hogy miként lehetünk ilyen ostobák. Meggyőződése, hogy senki sincs közöttünk, aki nem szeretetvágyból, őszinte meggyőződésből jött volna a gyülekezetbe. A kinti világ sivársága, elvadultsága elől menekültünk valamennyien, és boldogok voltunk, hogy találtunk egy utolsó szalmaszálat. Ki vagyunk éhezve a szépre, a jóra, és az Első Gyer... - elvörösödött a haragtól -, de mit is beszélek, az a gazember Kürtössy könnyedén csinált bolondot belőlünk, gyerekjáték volt a számára, hiszen mi magunk is akartunk hinni, igen, görcsösen hinni, mert megundorodtunk a bennünket körülvevő hazugságoktól, embertelenségtől, a televízióból ránk zúduló mocsoktól és erőszaktól. Bár egy ideig én sem fogok tudni tükörbe nézni, mégis azt mondom, nem volt hiábavaló ez a két esztendő, ha ilyen sokan egymásra találtunk. Ne keseregjünk hát, inkább vállaljuk emelt fővel, hogy hibáztunk és adjunk hálát az Istennek, hogy vége...

- Na jó, jó, ez mind szép és igaz, nagyon okos beszéd, egyet is értek vele, de kérdezem, akkor most hogyan lesz tovább? - szakította félbe türelmetlenül egy hústorony. Angéla felismerte benne a taxisofőrt, aki a repülőtérről ingyen fuvarozta haza őt és a Nagyit. - Az tagadhatatlan, hogy csuda klassz volt idejárni, együtt lenni, elénekelgetni, nagyokat imádkozni. Ezek után hová járjunk? Vissza a csehókba? Örülök, hogy sikerült leszoknom az italról, meg a verekedésről. A politikától nekem felmegy a cukrom, köszönöm, nem kérek belőle.

- Egy pillanat! - lépett a mikrofonhoz egy terebélyes asszonyság, Gyenge Ferencné, Piroska néni. Őt mindenki ismerte a környéken, valamikor lakóközveti bizottsági elnök volt, szinte nem létezett olyan lakás, ahová ne lett volna bejáratos. - Szabad nekem is szólnom? Gondolkozzunk, emberek, használjuk a józan eszünket, ha már eddig nem használtuk. Igaz, csúnyán átverték bennünket, sokaktól az utolsó fillért is kicsalták, és tudom, nem egy család van a telepen, ahol kis híján ráment a házasság is a nagy szenteskedésünkre. Itt van, Palencsákné? Hallja, mit mondok? Maga igazolhatja a szavaimat. Hogy történhetett ez meg velünk, kérdezem. Egyszerű a képlet. Magunkra voltunk hagyva, a kutya sem törődött azzal, miként élünk itt az Isten háta mögött, van-e egy olyan hely, ahol legalább néha találkozhatunk, de nem csak a pártok gyűlésein meg a boltban, vagy a kocsmában, hol az ember csak panaszt meg keserűséget hall, hanem kulturált körülmények között. Igen, ott kezdődött a baj, amikor a Művelődési Ház átalakították használtruha bolttá... - hirtelen eleredtek a könnyei, előkapta a zsebkendőjét, megtörölte a szemét, úgy folytatta: - Ne sírjatok... elég, ha én bögök, sírok én mindannyiunk helyett is. Inkább örüljünk, hogy megszabadultunk ettől a sátánfajzattól, a Kürtössytől. Ott egye a fene, ahol van! Bár jól lecsuknák, nem fogom sajnálni. Mindenesetre, nagy lecke volt. Örök titok marad, hogy volt képes ennyi embert megszédíteni.

- A Veronikájával...! - üvöltötte egy hang hátulról.

- Őt hagyjuk - intette le a kiabálót Piroska néni. - Nézzetek rá, hát lehet erre a lányra haragudni? Képzeljétek magatokat a helyébe. Ti mit tennétek, ha egy reggel arra ébrednétek, hogy tele vagytok aggatva mindenféle frinces-francos ékszerekkel? Csoda, hogy nem bolondult meg szegénykém. Különbem sem ő szövegelt, hanem az a jómadár. S ne feledjük, mi voltunk azok, akik ittuk minden szavát. Úgy, hogy jobb, ha befogjuk a szánkat, és nem mást állítunk bűnbaknak. - Odament a félájultan támolgyó Verához és magához ölelte. - Ne félj, kislány, nem haragszunk rád, te is épp olyan áldozat vagy, mint mi. Fiatalember, jó lesz, ha vigyáz rá, nehogy még egyszer előforduljon vele ilyesmi - mondta szigorúan Dénesnek, aztán anyáskodva megsimogatta az arcát. - Legyenek boldogok! Hanem ennek a hölgyecskének, ennek a tréfás kedvű *angyalkának*, szívesen lekevernék egy nyaklevest, megérdemelné. Remélem, tanult az esetből, máskor meggondolja, hol veti le a menyasszonyi ruháját. Adhatok tippeket, ha akarja... De hagyjuk a bosszúállást, az nem a mi stílusunk. Így van, emberek?

Harciasan, csípőre tett kézzel nézett a gyülekezetre. Kivárt egy ideig, aztán elnevette magát.

- Na, elég a prédikációból, nehogy már én legyek a főanya! Arról beszéljünk, ami ezután következik. Mi legyen a Veronika Gyermekeivel? Van valakinek egy jó ötlete?

*

Sárayék nappalijában ültek.

K. Soós szivarozott, Vera Angélának segített kávént önteni a csészékbe, Nagy csöndesen hüppögött az ablak melletti fotelban. István és Dénes szótlanul bámultak maguk elé, egyikük sem tudta, mit lehetne még mondani, mindketten önmagukkal voltak elfoglalva: hogyan tovább?

- Miért büntetsz minket, édes jó Istenem! - fohászkodott sóhajtván Nagy.

Valamennyien összerezzenetek, de úgy tettek, mintha nem hallottak volna semmit.

- Nézzék - fújt ki hatalmas füstfelleget az újságíró -, hogyan tekereg a füstkarika a levegőben.

- Ez most a legnagyobb gondja? - mordult rá Dénes.

- Miért? - játszotta az értetlent K. Soós. - Figyeljék meg, felszáll egészen a mennyezetig, ide-oda lebben, aztán lassan szétoszlik és vége. Volt, nincs! Csak a bagószag marad utána, de azon könnyű segíteni. Pedig milyen szép karika volt, életemben először sikerült ilyet kiereszteni.

- Cinikus ember maga, szerkesztő úr - háborgott Vera. - Törődik is a mások bajával, csak jó sztorija legyen, igaz? Vagy már nem emlékszik azokra az elkeseredett emberekre, ott a templomban?

- Téved, nagyon jól emlékszem. Hiszen róluk beszélek. Most mindegyikük lelkében égig feszül az indulat, és legszívesebben széttépnék Kürtössyt, ha a kezükbe kaparinthatnák. Aztán fokozatosan lecsillapodnak, s a keserűségükből annyi marad, mint ebből a füstkarikából. A tanulság? Az ő dolguk, hogy levonják a tanulságot, ha megérlelődik bennük. S ha meggondoljuk, voltaképpen nem is olyan biztos, hogy vesztesek, hiszen egymásra találtak és ez a mai világban nagy kincs, értékesebb mindennél. Az összetartozás érzése manapság hiánycikk, barátaim, sajnos, ezt nem árulják a szupermarketekben. Veronika nélkül, úgy lehet, azt se tudnák, hogy az a sok-sok ember, aki odajárt, a világon van. Még az is elképzelhető, hogy együtt maradnak, legfeljebb valamilyen más formában, mondjuk egyesületként.

- Lehet - hagyta rá István. - El is hinném boldogan, ha nem tudnám, hogy a Veronika Gyermekei csak egy a rengeteg...

- Ne folytassa - szakította félbe K. Soós. - Tisztában vagyok azzal, hogy még messze nem értünk végére az ügynek, sőt most jön a neheze. Következnek a rendőrségi kihallgatások, bírósági tárgyalások, az ügynevezett szeretetotthonok felszámolása, s ki tudja, mi még. Nem lesz egy leányálom, s akkor még nem beszéltem a sajtóhadjáratról, ami óhatatlanul ki fog robbanni, sőt magam gondoskodom arról, hogy így legyen. Hetekig, hónapokig másról sem lesz szó az újságokban, rádióban és a televízióban. Maguk lesznek a sztárok, éjjel-nappal itt fognak strázsálni a riporterek az ablakuk alatt.

- Egyéb sem hiányzik most nekünk...

- Márpedig ez fontos és elkerülhetetlen, higgyék el. Kötelességünk felhívni az emberek figyelmét a Kürtössyhez hasonló alakokra. Az ördög nem alszik! Asszonyom, kíváncsi volnék, önnek mi a véleménye? - fordult a sarokban meghúzódó Edelényinéhez az újságíró.

- Én már nem is tudom, mit mondjak - törölgette a szemét Nagyí. - Azon gondolkoztam, két ezer esztendő alatt hány szélhámos próbált visszaélni Jézus Krisztus és az ő szent anyja, Szűz Mária nevével. Elbuktak, elfelejtődtek, de Jézus és Mária megmaradt. Kell ennél nagyobb csoda? Igaza van, mindenkinek meg kell tudnia, mi történt. Jöjjenek, gyermekeim - intett Déneséknek és nyögdecselve felállt a fotelból -, megyünk haza.

- Haza...?

- Igen. Valahol lakniuk kell, nem? Mától az én házam lesz a maguk otthona. De aztán semmi álomlátás! - fenyegette meg tréfásan Verát, mire az egész társaság nevetésbe tört ki.

- Úgy döntöttünk Angélaékkal, hogy egyszerre tarjuk az esküvőnket - mondta Vera.

- Tudok róla és örülök - simogatta meg a lány arcát Nagyí. - De van két kikötésem.

- Láthatatlanban elfogadjuk.

- Azt el is várom! Egy: a kettős esküvői vacsorát nálam rendezzük és az ajtók végig zárva lesznek, a kulcsot eldugom. Még egy menyasszonyszökést nem akarok megélni.

- Rendben van! - pusztított körbe Nagyit a jegyespárok. - Mi a második?

- A Veronika ruhája... Többé nem akarom látni! Újat varratunk! És a szerkesztő úr mondja az asztali áldást. Nincs vita! - emelte fel a kezét erélyesen Nagyí. - Indulás, gyerekek! Jó éjszakát!
